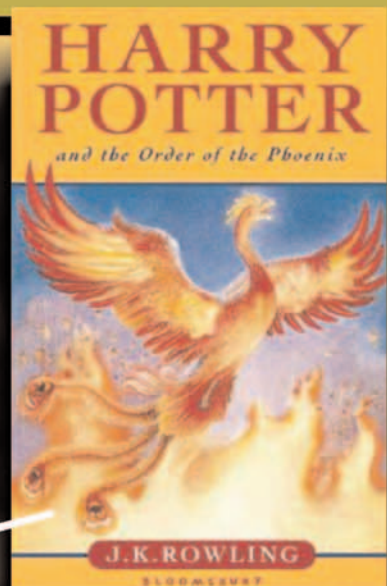
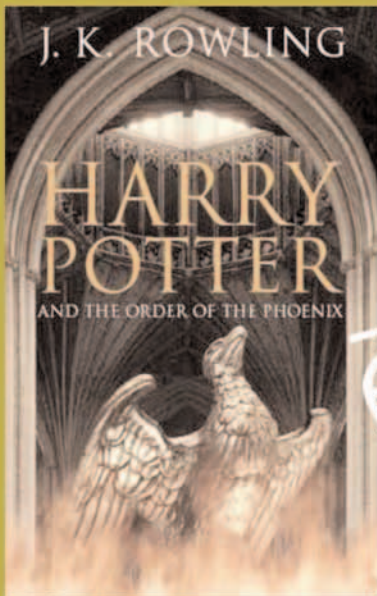

διάλογος

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΙΑ
ΚΥΝΙΚΟΥ
ΜΑΡΚΕΤΙΝΚ

ΑΘΗΝΑ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2003, ΤΕΥΧΟΣ 32

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεξζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάνκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχός Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἰασίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος – Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ.
Χριστοφόρος – Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοβία, Πολωνία –
Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάνκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς –
Μοναχός Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα –
Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Ἀρχ. Χριστοφόρος Τσιάνκας – Μον. Ἀρσένιος Βλαγκόφτης –
π. Πέτρος Πανταζής – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς. Τηλ.: 210 6082271 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

**Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.**

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

**Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συμβολή σας.**

**Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή**

**(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγή
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<p>«Γιά τήν ποιμαντική αντιμετώπιση τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων», τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστοδούλου 2</p> <p>«Ὁ Τριαδικός Θεός, ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου», τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου 3</p> <p>«Φιλοσοφία τῆς ἐνεργοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας στό θέμα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καί τοῦ ἀθλητισμοῦ», τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου 5</p> <p>«Ἡ αντιμετώπιση τῆς μαγείας ἀπό τήν Ἐκκλησία», τοῦ Ἀρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου 6</p> <p>«Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπίδιωση τοῦ ἔθνους», τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χολέβα 9</p> <p>«Ἀνανεούμενη Ἑλληνικότητα», τοῦ κ. Χρήστου Γιανναρά 13</p> <p>«Ἡ ξενομανία μιά φοβερή ἀπειλή γιά τήν ἐθνική ταυτότητά μας καί τήν πίστη μας», τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου 16</p> <p>«Ἰωσήφ Ρόδεσφορντ», τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου . . 19</p> <p>«Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς», τῆς κ. Εὐδοξίας Αὐγουστίνου 22</p> <p>«Vampires! (Βρυκόλακες)», τοῦ κ. Ἡλία Σ. Χατζηνικολάου 25</p> <p>«Ἀπό τά σεμινάρια πωλήσεων στήν ἀγκαλιά τῆς Σαηεντολογίας», τῆς κ. Μαρίας Δημητριάδου . . 30</p>	<p>«Ἐπιστολή πρὸς αἰρετικό», τοῦ Ὁσ. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου - 6' μέρος 32</p> <p>Εἰδήσεις - Σχόλια</p> <p>Ἡ «φιlanθρωπία» τῶν αἱρέσεων 36</p> <p>Μερικά παραδείγματα 37</p> <p>Πρὸς τόν Ἱατρικό Σύλλογο 38</p> <p>«Ἀγαπητό μου παιδί» 40</p> <p>Ἀπαράδεκτη ἐνέργεια 42</p> <p>Ναί ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ; 42</p> <p>Ὁ Χάρι Πότερ καί τό τάγμα τοῦ Φοίνικα 43</p> <p>«Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» 43</p> <p>Νεοπαγανισμός 44</p> <p>Οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» δέν μποροῦν νά αὐτοπροσδιορίζονται ὡς Χριστιανοί 44</p> <p>Ὅχι σωματεῖο ἢ ὀργάνωση τοῦ Σατυανάντα . . 44</p> <p>Ἡ Σαηεντολογία ἐπιμένει... 45</p> <p>ἸΕ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη 45</p> <p>Ἐπιστολές</p> <p>Ἀπό τό περιοδικό «Νεανικά Ἀγκυροβολήματα» 45</p> <p>Ἀπάντηση τῆς Π.Ε.Γ. στήν ἐπιστολή 46</p> <p>Ἐπιστολή πρὸς τόν Πρόεδρο καί τό Δ.Σ. τῆς Gener S. A. 47</p>
--	---

TABLE OF CONTENTS

<p><i>The pastoral dealing of the newborn sects, by Archbishop of Athens and all Greece 2</i></p> <p><i>The Trinitarian God, man's only hope, by father Antonios Alevisopoulos 3</i></p> <p><i>Philosophy of the activation of the Church at the issue of the Olympic games and athletics, by Metropolitan mr. Ierotheos 5</i></p> <p><i>The confrontation of witchcraft by the Church, by Archimandrite Varnavas Lambropoulos 6</i></p> <p><i>The contribution of the Church in the survival of the Nation, by mr. Constantine Holevas 9</i></p> <p><i>Renewed Hellenism, by mr. Christos Jannaras 13</i></p> <p><i>"Xenomania", a terrible threat to our national identity and to our faith, by mr. Athanasios Neophotistos 16</i></p> <p><i>Joseph Rotherford, by mrs. Anna Bourdakou 19</i></p> <p><i>Appolonios Tyanefs, by mrs. Eudoxia Augustinou . . 22</i></p> <p><i>Vampires, by mr. Elias Hatzinikolau 25</i></p> <p><i>From sales seminars, into the arms of Scientology, by mrs. Maria Demetriadou 30</i></p> <p><i>Letter to a Heretic, by St. Theophanes the Recluse (part II) 32</i></p>	<p>News-Comments</p> <p><i>The "philanthropy" of sects 36</i></p> <p><i>Some examples 37</i></p> <p><i>To the Medical Society 38</i></p> <p><i>"My dear child" 40</i></p> <p><i>Unacceptable act 42</i></p> <p><i>Yer or NO to Harry Potter? 42</i></p> <p><i>Harry Potter and the order of the Phoenix 43</i></p> <p><i>Jehovah witnesses 43</i></p> <p><i>New paganism 44</i></p> <p><i>Jehovah witnesses cannot define themselves as Christians 44</i></p> <p><i>Satyananda is not an association 44</i></p> <p><i>Scientology persists 45</i></p> <p><i>XV Panortodox Conference 45</i></p> <p>Letters</p> <p><i>From "Neanika Angirovolimata", youth magazine 45</i></p> <p><i>P.P.U.'s answer to the letter 46</i></p> <p><i>Letter to the President and the Board of Directors of Gener S.A. 47</i></p>
--	--

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΝΕΟΦΑΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστόδουλος σέ συνέντευξή του πρὸς τὸ περιοδικό ΝΕΜΕΣΙΣ, ἐρωτηθεὶς γιὰ τὰ μέτρα πού λαμβάνει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν προστασία τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ἀπὸ τὴν προσηλυτιστικὴ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, εἶπε:

«Ἡ Ἐκκλησία μας, μέσω τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καί τῶν Εἰδικῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν Μελέτης Ἀρχαιολατρίας-Νεοειδωλολατρίας καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἀγωνίζεται σέ καθημερινή βάση, στό πλαίσιο τοῦ Συντάγματος, τῶν νόμων τῆς Πολιτείας καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιὰ τὴν προστασία τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, ἀξιοπρέπειας καί ἐλευθερίας, πού ἀπειλοῦνται ἀπὸ τὴν ἀντικοινωνική καί ἐνίοτε ἐγκληματική δράση τῶν αἱρέσεων, παραθρησκείων καί σεκτῶν. Μὲ τὴν ἐτήσια Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη πού διοργανώνει μὲ τὴ συμμετοχὴ Ἐντεταλμένων τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς καί τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μὲ Ἱερατικά Συνέδρια, μὲ ἐνημερωτικές ὁμιλίες γιὰ τὸ κοινὸ σέ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, μὲ ἐνημερωτικές ἐκπομπές στό Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς καί δυναμικὴ παρουσία στὴν Ἰστοσελίδα τῆς στό διαδίκτυο, μὲ συνεντεύξεις Τύπου, μὲ συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῆς σέ τηλεοπτικές ἐκπομπές, μὲ ἔκδοση περιοδικοῦ καί ἐνημερωτικοῦ ὑλικοῦ, μὲ συνεργασίες, μὲ ἰδιωτικές πρωτοβουλίες ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος, καί κυρίως μὲ προσωπικές ἐπαφές τῶν στελεχῶν τῆς μὲ τὰ ἀνυποψίαστα, ἀπληροφόρητα καί εὐπιστα θύματα τῆς δράσης τῶν δῆθεν θρησκευτικῶν αὐτῶν μορφωμάτων -νέους κυρίως ἀνθρώπους- καί τίς οἰκογένειές τους, παλεύει μὲ ὅλες τῆς τίς δυνάμεις καί ὅλα τὰ μέσα πού διαθέτει ἐναντία στὴ σύγχρονη αὐτὴ ἐλευθεριοκτόνο μάστιγα, πού καθυποτάσσει τὸν ἀνθρώπινο νοῦ, καταπατᾷ βάνουσα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, διαλύει οἰκογένειες καί δέν διστάζει νά βλάψει ἢ ἀκόμη καί νά θυσιάσει τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Παράλληλα, ἡ Ἐκκλησία μας καλύπτει τὰ ποιμαντικά κενὰ τῆς καί διορθώνει πιθανά σφάλματά τῆς, πού κάνουν ὀρισμένους πιό εὐάλωτους στὴν «πρόκληση» τῶν αἱρέσεων, παραθρησκείων καί σεκτῶν, πού ἀπειλοῦν νά κλονίσουν συθέμελα τὸ ἔθνικὸ μας οἰκοδόμημα, ἐπιχειρῶντας συστηματικὰ καί μὲ μεθόδους σκοτεινές τὴν ἀλλαγὴ τοῦ περιεχο-

μένου τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης μὲ κλασσικὸ πρόσχημα τὴν ἄσκηση τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Οἱ καταστροφικὲς αὐτὲς ομάδες, πού στὴν οὐσία ἀποτελοῦν ἐμπορικές ἐπιχειρήσεις, μὲ «προσωπεῖα» φιλοσοφικά ἢ «κοινωνικῆς προσφορᾶς», μὲ δομὲς ὁλοκληρωτικές, μὲ μηχανισμοὺς παρακολούθησης, συκοφάντησης καί τρομοκράτησης ὅσων ἀντιτίθενται σέ αὐτὲς, καί σκοποὺς ξένους πρὸς τὴ φύση καί τὴν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐλεύθερου ὄντος, ἀνήθικους καί ἀντίθετους πρὸς τὴ δημόσια τάξη καί τοὺς δημοκρατικούς θεσμούς, ἀμφισβητοῦν ἄλλωστε μὲ κάθε τρόπο, καί μὲ τὴ συνδρομὴ κύκλων τοῦ ἐξωτερικοῦ, τόσο τὴν ἰσχύουσα καί σύμφωνη μὲ τὸ Σύνταγμα καί τὴν Συνθήκη τῆς Ρώμης νομοθεσία περὶ προσηλυτισμοῦ ὅσο καί τὸ ἰσχύον νομικὸ καθεστῶς ἀναγνώρισης θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί χορήγησης ἀδειας ἴδρυσης ναῶν καί ἐκκλησιῶν οἴκων, μὲ στόχο τὴν πλάγια νομιμοποίησή τους διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ. Μέχρι στιγμῆς, εὐτυχῶς, ἡ Πολιτεία ἀντιστέκεται στίς ἀφόρητες πιέσεις πού δέχεται γιὰ νά γίνει δεκτὴ ἢ παρουσία καί δράση τους στὴ χώρα μας. Ὅμως, δυστυχῶς, δέν πράττει, παρά τίς επίσημες ἐπανειλημμένες ἐκκλήσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί δεκάδων βουλευτῶν πού ἔχουν μάλιστα καταθέσει καί σχετικὴ ἐπερώτηση στὴ Βουλὴ, αὐτὰ πού ἄλλα κράτη-μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης πράττουν, σύμφωνα μὲ τὰ σχετικὰ ψηφίσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί τίς σχετικὲς Συστάσεις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Συνέλευσης τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, γιὰ τὴν προστασία τῶν πολιτῶν, τῆς κοινωνίας, τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς παράδοσής μας ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ δραστηριότητα τῶν ἀδίστακτων αὐτῶν ομάδων. Δέν προχωρᾷ, ὅπως ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Αὐστρία καί ἄλλες χώρες, στὴ σύσταση Εἰδικῆς Κρατικῆς Ἐπιτροπῆς, πού θά μελετᾷ καί θά παρακολουθεῖ τίς δραστηριότητες τῶν καταστροφικῶν αἱρέσεων, σεκτῶν καί παραθρησκείων καί θά πληροφορεῖ συστηματικὰ τὸ κοινὸ γιὰ τίς παράνομες ἐπιδιώξεις τους, καί δέν λαμβάνει νομοθετικὰ μέτρα γιὰ τὴ δίωξη τῶν ἀξιόπαινων πράξεων πού τὰ μέλη τους συστηματικὰ διαπράττουν. Ἐάν ἡ Πολιτεία δέν εὐαισθητοποιηθεῖ καί κινητοποιηθεῖ ἄμεσα, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἡ κατάστασις θά γίνει ἀκόμη πιό ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο».

Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ, Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

του π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)*

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τό «κατ' εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ καί ἐπομένως ἡ ζωὴ του, γιὰ νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἀληθινή του φύση, πρέπει νά εἶναι μικρογραφία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ὁ Θεός εἶναι Τριαδικός, καί ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά γίνει «Τριαδικός», ζώντας «Τριαδικά», δηλαδή τῆ ζωῆ τῆς πλήρους ἐνότητας καί τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀγάπης. Σέ μιὰ τέτοια ζωὴ καλεῖ τόν ἄνθρωπο ὁ Τριαδικός Θεός πού εἶναι τό ἀρχέτυπο τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ζωὴ τῆς ἀγάπης δέν ἀνταποκρίνεται μόνο στήν ἀληθινή φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο καί στήν ἀληθινή Θεογνωσία.

«Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ, δέν ἐγνώρισε τόν Θεό, διότι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη. Μέ τοῦτο ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς: ὅτι τόν Υἱόν Του τόν μονογενῆ ἔστειλε ὁ Θεός εἰς τόν κόσμο, διά νά ζήσωμε δι' αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ ἀγάπη, ὅχι εἰς τό ὅτι ἐμεῖς ἀγαπήσαμε τόν Θεόν, ἀλλ' ὅτι αὐτός μᾶς ἀγάπησε καί ἔστειλε τόν Υἱόν Του ὡς ἰλασμόν διά τὰς ἁμαρτίας μας... Μέ τοῦτο ξέρομεν ὅτι μένομεν ἐν αὐτῷ καί αὐτός ἐν ἡμῖν, διότι μᾶς ἔδωκε ἀπό τό Πνεῦμα Του» (Α' Ἰω. δ' 8-13).

Ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου, τό νόημα τῆς ζωῆς του, εἶναι ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης, πού δέν περιλαμβάνει μόνο στούς συνανθρώπους, ἀλλά ἀποτελεῖ ἐνότητα καί ἁρμονία μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας καί μέ τόν Θεό, πού εἶναι ἡ ζωὴ! Αὐτή ἡ Θεο-κοινωνία (Β' Πέτρ. α' 4), κατά τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος «μένει ἐν τῷ Θεῷ καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰω. δ' 16 Πρβλ. Ἰω. ιζ' 20-26) ἐξασφαλίζεται μέ τή δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ (Α' Ἰω. δ' 13), μέ τό χρῆσμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α' Ἰω. β' 20-27), πού εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ (Ἀποκ. Θ' 4).

Ἐάν ὁ Υἱός, πού ἐστάλη ἀπό τόν Πατέρα, «διά νά ζήσωμε δι' αὐτοῦ» ἢ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἦσαν κτίσματα, τότε δέν θά μπορούσαμε δι' αὐτῶν νά ἔχουμε καμμία κοινωνία μέ τόν Θεό: «θά ἠγωνόμεθα ἀπλῶς μέ κάποιο κτίσμα καί θά ἤμεθα ἀποξενωμένοι ἀπό τή θεία φύση, ἀφοῦ τίποτα δέν θά μᾶς ἠγωνε μέ αὐτήν. Τώρα δέ, πού λεγόμεθα μέτοχοι Χριστοῦ καί μέτοχοι τοῦ Θεοῦ, φαίνεται ὅτι τό ἐν ἡμῖν χρῆσμα καί ἡ σφραγίς δέν εἶναι ἐκ τῆς φύσεως τῶν δημιουργημάτων, ἀλλά ἐκ τῆς φύσεως τοῦ Υἱοῦ, ὁ

ὁποῖος συνάλπει ἡμᾶς μέ τόν Πατέρα διά τοῦ ἐν αὐτῷ Ἁγίου Πνεύματος» (Μ. Ἀθαν. Πρβλ. Ἔδρ. γ' 14, Ρωμ. ἡ' 14-17, Β' Πέτρ. α' 4).

Ἡ πίστη στόν Τριαδικό Θεό ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο πραγματική ἐλπίδα. Ἄν ὁ ἄνθρωπος γνωρίσει ποιό εἶναι τό ἀρχέτυπό του, πῶς εἶναι δηλαδή εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τότε θά πιστέψει πῶς εἶναι δυνατόν νά ζήσει καί αὐτός τή ζωὴ τῆς ἐνότητας καί τῆς ἀγάπης. Τότε ὁ ἄνθρωπος θά μπορέσει νά βρεῖ τή σωτηρία.

Τοῦτο δέν εἶναι δύσκολο νά τό ἐννοήσουμε, ὅταν σκεφθοῦμε πῶς ὁ ἄνθρωπος, ἰδιαίτερα σήμερα, ζεῖ ἐσωτερικά διεσπασμένος καί ἐξωτερικά ἀπομονωμένος. Αἰσθάνεται πῶς ἀποτελεῖται ἀπό πολλαπλᾶ στοιχεῖα· ἔχει σῶμα, πνεῦμα, βούληση, συναίσθημα κ.ἄ. Ἐνας ἄνθρωπος διηρημένος ἐσωτερικά δέν μπορεῖ νά πεῖ ὅτι εἶναι λυτρωμένος· τό ἴδιο καί ὅταν αισθάνεται ὅτι ζεῖ σέ πλήρη ἀποξένωση καί μοναξιά· ἕνας ἄνθρωπος πού δέν διαθέτει τή δύναμη νά ἀγαπήσει, δέν μπορεῖ νά βρεῖ τήν ἐσωτερική του ἰσορροπία.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά γνωρίσει πῶς δέν ἀνήκει στή φύση του ἡ ἐσωτερική διάσπαση καί ἡ ἐξωτερική ἀποξένωση, ἀλλά ἡ ἁρμονία καί οἱ διαπροσωπικές σχέσεις· γι' αὐτό πρέπει νά γνωρίσει τόν Τριαδικό Θεό καί νά πιστέψει πῶς δημιουργήθηκε «κατ' εἰκόνα» Του! Νά βεβαιωθεῖ πῶς ὁ Θεός ζεῖ στήν πληρότητα, τήν ἐνότητα καί τήν ἀγάπη καί νά πιστέψει πῶς σ' αὐτό τό σημεῖο θρῖσκεται καί ὁ δικός του τελικός προορισμός, τό νόημα τῆς δικῆς του ζωῆς (Β' Κορ. ε' 17-21, Α' Ἰω. γ' 2-3).

Ἄν ὁ ἄνθρωπος δεχθεῖ τόν Τριαδικό Θεό καί ἀνακαλύψει τήν προσωπική του ταυτότητα στήν εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τότε μόνο μπορεῖ νά βεβαιωθεῖ πῶς καί ὁ ἴδιος, ἀπό τήν φύση του, εἶναι δυνατόν νά φθάσει στήν πληρότητα τῆς ἁρμονίας, τῆς ἀγάπης, τῆς κοινωνίας· τότε ἀποκτᾷ νόημα ὅχι μόνο ἡ ζωὴ του, ἀλλά καί ὁ ἀγώνας του. Ἴδού γιατί εἴπαμε πῶς ἡ ἀλήθεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἡ πίστη στήν Ἁγία Τριάδα, εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου.

Μακριά ἀπό τήν πίστη στόν Τριαδικό Θεό καί τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία γιά τό τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δέν μπορούμε νά θέσουμε ὡς νόημα τῆς ὑπαρξῆς μας τήν κοινωνία καί τή βίωση τῆς ἀγάπης· ἀνα-

* Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ Ὀρθοδοξία μας».

γκαστικά θά πέσουμε σέ σκοπούς ύλοκρατικούς καί ύλιστικούς ἢ θά κινηθοῦμε σέ ἐπίπεδα πανθειστικῆς τάξης. Σέ τέτοιους δρόμους ὀδηγοῦν ἐπί παραδείγματι ὅλες οἱ ἰνδουϊστικῆς προέλευσης ὁμάδες, πού κηρύττουν πῶς ὁ Θεός δέν εἶναι προσωπικός καί πῶς ὁ ἄνθρωπος δέν ἐπλάσθη «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», ἀλλά εἶναι μέρος τῆς θείας οὐσίας. Κάτω ἀπό αὐτό τό πρῶμα, τό νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι πλέον ἡ ἀνάπτυξη σχέσεων κοινωνίας καί ἀγάπης, ἀλλά ἀντίθετα ἡ ἀποδέσμευση ἀπό ὅποιεοδήποτε «προσκολλήσεις» καί ἡ διάλυση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου στή λεγόμενη «παγκόσμια συνειδητότητα».

Αὐτό ἀποδεικνύει πόσο ἐπιπόλαιο θά ἦταν νά θελήσουμε νά συμβιδάσουμε τή χριστιανική μας ὑπόσταση μέ ὅποιαδήποτε συμμετοχή σέ τεχνικές τῆς γιόγκα, τοῦ διαλογισμοῦ καί σέ παρόμοιες «πρακτικές», πού βασίζονται σέ ἐξωχριστιανικές θεολογικές καί ἀνθρωπολογικές προϋποθέσεις.

Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ἀποβλέπουν στόν ἴδιο σκοπό ἢ ὅτι μέ τίς «τεχνικές» αὐτές μπορεῖ κανεῖς νά γίνει καλύτερος χριστιανός, ἂν δέν ὀφείλεται σέ ἄγνοια τῶν βασικῶν χριστιανικῶν θέσεων ἢ σέ ἀποκρυφιστική ἐρμηνεία τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος, ἀποτελεῖ σκόπιμη διαστρέβλωση τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἐλπίδας, ἐπικίνδυνη ἀλλοίωση τῆς ἔννοιας τοῦ χριστιανικοῦ νοήματος τῆς ζωῆς, ἐπιβουλή τῆς σωτηρίας τοῦ ὀρθοδόξου πιστοῦ.

Ἐπογραμμίζουμε πῶς ἡ θεία ἀποκάλυψη, δηλαδή ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ, πραγματοποιήθηκε βαθμαῖα, προσαρμοζόμενη στήν πνευματική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου τῆς πτώσης.

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτή ὀλοκληρώθηκε μέ τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν ἡμέρα τῆς Πε-

νηκοστῆς καί ἀναφέρεται στόν Ἐνα καί Τριαδικό Θεό. Ὁ Θεός δέν μᾶς ἀποκάλυψε τά πάντα γιά τόν Ἐαυτό Του, ἀλλά ὅσα ἦσαν ἀπαραίτητα γιά τή σωτηρία μας. Οἱ δογματικοί ὄροι τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποδίδουν αὐτό πού στήν οὐσία Του εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά «ὀριοθετοῦν» τήν πίστη καί περιφρουροῦν τό περιεχόμενό της ἐναντι τῆς αἰρετικῆς ἀπειλῆς.

Πιστεύουμε σέ Ἐνα Θεό, πού εἶναι Τριαδικός, δηλαδή κοινωνία προσώπων. Ὑπάρχει μόνο μία Θεία οὐσία, γι' αὐτό κάνουμε λόγο γιά ἕνα Θεό. Ὅμως αὐτῆς τῆς Θείας οὐσίας μετέχουν ὄχι μόνο ὁ Πατήρ, ἀλλά καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Γι' αὐτό καί ὁ Ἐνας Θεός εἶναι ταυτόχρονα καί Τριαδικός. Ὁ Πατήρ, ὡς μοναδική Ἀρχή καί Πηγὴ, μεταδίδει τή Θεία ὑπαρξή στόν Υἱό μέ προαιώνια γέννηση καί στό Ἅγιο Πνεῦμα μέ προαιώνια ἐκπόρευση.

Ἀλλά μέσα στό χρόνο γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, τά πάντα συντελοῦνται «Τριαδικά», ἀπό τόν Πατέρα διά τοῦ Υἱοῦ «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι». Γι' αὐτό καί ἀναφέρεται ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα «πέμπεται» διά τοῦ Υἱοῦ. Καί τά τρία Θεῖα πρόσωπα ἔχουν μία θέληση καί μία ἐνέργεια, εἶναι μεταξύ τους ἐνωμένα ἀδιαιρέτως.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔχοντας σάν ἀρχέτυπό του τόν Τριαδικό Θεό, εἶναι ἀπό τή φύση του («κατ' εἰκόνα») ἐνότητα, ἁρμονία, ἀγάπη. Ἄν ὅμως ἀπορρίψουμε τήν πίστη στήν Ἁγία Τριάδα, ἐκλάβουμε τόν Υἱό ἢ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὡς κτίσμα, ἐάν εἰσαγάγουμε «σύγχυση» στίς σχέσεις τῶν θείων προσώπων, τότε καί ὁ ἄνθρωπος ὡς τό «κατ' εἰκόνα» αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπό τή φύση του δέ θά εἶναι ἐνότητα καί ἀγάπη, ἀλλά διάσπαση, δυσἁρμονία ἢ σύγχυση. Γι' αὐτό λέμε πῶς ἡ πίστη στόν Τριαδικό Θεό εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

του Σεβ. Μητροπ. Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου*

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ καί κοινωνία θεώσεως, ἀλλά συγχρόνως μέσα στήν ποιμαντική της ἐνασχόληση γιά τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά ἀσχολεῖται καί μέ σύγχρονα θέματα, ἀρκεῖ νά μὴν ἐκκοσμικεύεται. Πρέπει ὁμως νά ἐπεκτείνουμε τό θέμα.

Πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ὅπως γίνονται σήμερα, ἔχουν ξεφύγει ἀπό τά πλαίσια στά ὁποῖα γίνονταν στήν ἀρχαιότητα. Εἶναι δέ γνωστόν σέ ὅλους ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες στήν ἀρχαία Ἑλλάδα δέν ἦταν γυμναστικές ἐπιδειξίσεις, οὔτε παιχνίδια, ἀλλά ἐντάσσονταν σέ μιά προοπτική παιδευτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο καί συνδέονταν στενά μέ τήν θυσία καί τό θέατρο. Κέντρο ὅλων αὐτῶν καί τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων καί τῶν πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων ἦταν τό ἱερό καί ἡ θυσία στούς θεούς. Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός σέ μιά προφορική του ὁμιλία ἀναφερόμενος στήν ἐνότητα μεταξὺ ἱεροῦ καί ἀθλητισμοῦ στήν ἀρχαία Ἑλλάδα, εἶπε: *«Ἔξερετε ποῦ φαίνεται κατὰ τόν καλύτερο τρόπο αὐτή ἡ ἐνότητα εἰς τοὺς αἰῶνες; Στούς Δελφούς. Ὅταν πάει κανεὶς στούς Δελφούς, βλέπει ὅτι στό πρῶτο ἐπίπεδο εἶναι τά ἱερά. Ἀπό Θεοῦ ἄρχεσθαι. Στό δεύτερο ἐπίπεδο εἶναι τό θέατρο, τό ἰατρεῖο τῆς ψυχῆς, τό διδασκαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί στό τρίτο ἐπίπεδο εἶναι τό στάδιο, τό γήπεδο. Τό στάδιο ὅμως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὄχι τῶν χούλιγκανς τῆς ἐποχῆς μας. Τό στάδιο πού καλλιεργοῦσε καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου». Δυστυχῶς σήμερα οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ὅπως καί ὅλη ἡ κοινωνική καί πολιτιστική ζωὴ αὐτονομήθηκαν ἀπό τόν θρησκευτικό τομέα. Αὐτή εἶναι ἡ κατάληξη τῶν διαφωτιστικῶν ιδεῶν καί ἀρχῶν. Ὅποτε μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἔχασαν τό ἀρχικό νόημά τους καί ἐπομένως χρειάζεται νέα νοηματοδότηση.*

Υπάρχουν μερικά σημεῖα τά ὁποῖα δείχνουν τά πλαίσια μέσα στά ὁποῖα γίνονταν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στήν ἀρχαία Ἑλλάδα. Τό ἓνα εἶναι ὅτι συνδέονταν μέ τά ἱερά, τήν θυσία, οἱ δέ Ἱερεῖς ἦταν ὁ ἓνας ἀπό τοὺς τρεῖς παράγοντες πού εἶχαν τήν ὅλη εὐθύνη γιά τήν διοργάνωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Τό δεύτερο

σημεῖο εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἦταν κατασκευασμένο τό στάδιο καί κυρίως τό ὅτι οἱ ἀθληταὶ περνοῦσαν ἀπό τό δάσος τῶν ἀγαλμάτων καί βέβαια μεταξὺ τοῦ σταδίου καί τοῦ δάσους τῶν ἀγαλμάτων ἦταν μιά στενὴ σήραγγα πού ὀνομαζόταν κρυπτή. Αὐτό δείχνει τό ἀνοιγμα τοῦ ἀθλητῆ σέ ἓνα εὐρὺ χῶρο, ἀφοῦ περνοῦσε μέσα ἀπό μιά στενὴ καί μυστική πύλη. Τό τρίτο σημεῖο ἦταν τό ἔπαθλο μέ τό ὁποῖο στεφανώνονταν οἱ νικητές καί αὐτό ἦταν τό κότινο ἐλιᾶς καί στήν πραγματικότητα ἐπειδὴ ἡ λέξη κότινος προέρχεται ἀπό τό ρῆμα κοτέω πού σημαίνει ἔχω πάθος ἐναντίον κάποιου, γι' αὐτό ὁ κότινος συμβόλιζε τήν μετουσίωση τῆς ἐπιθετικότητας καί τῆς ὀργῆς.

Καί τά τρία αὐτά σημεῖα δείχνουν ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες στήν ἀρχαιότητα κατὰ βάση ἐντάσσονταν μέσα στήν προοπτική τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν χαμηλὴ πραγματικότητα στήν ὁποία ζοῦσαν.

Μέ τήν πάροδο ὁμως τοῦ χρόνου οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες ἔπεσαν σέ παρακμῆ. Σέ αὐτό συνετέλεσαν πολλοὶ παράγοντες, ἦτοι ἡ διάσπαση τῆς ἐνότητος μεταξὺ θρησκείας καί ἀθλητισμοῦ, οἱ οικονομικὲς παροχές καί οἱ διακρίσεις πού δίδονταν στούς ἀθλητές, ὅποτε ὁ ἀθλητισμὸς ἔγινε ἐπαγγελματικὸς, ἡ ἀρνητικὴ στάση τῶν ὁποῖα ἔλαβαν μερικοὶ φιλόσοφοι ἐναντίον τοῦ ἀθλητικοῦ ιδεώδους, «ἡ ἀπώλεια τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων», «ἡ δημοκρατικὴ καί οικονομικὴ ἐξασθένηση τῶν Ἑλλήνων», καί ἡ στάση μερικῶν Χριστιανῶν ἐναντίον τῶν ἀγῶνων αὐτῶν, διότι βρισκόνταν σέ κατάπτωση καί διότι δι' αὐτῶν διατηροῦντο οἱ παγανιστικὲς παραδόσεις.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτά τά διαφωτιστικά μένει νά δοῦμε ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες σήμερα καί πῶς μπορεῖ νά βοηθήσει ἡ Ἐκκλησία.

Βεβαίως ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά σώσει τόν ἄνθρωπο, νά τόν ὀδηγήσει ἀπὸ τό καθ' εἰκόνα στό καθ' ὁμοίωση, ὥστε νά πραγματοποιηθεῖ ὁ ἀρχικός σκοπὸς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ θέωση.

Ἡ Ἐκκλησία ὁμως ἐργάζεται σέ μιά μεταπτωτική κοινωνία, τήν ὁποῖα χωρὶς νά παραθεωρεῖ, προσπαθεῖ νά τήν μεταμορφώσει. Δέν ἀρνεῖται τόν κό-

* Ἀπὸ εἰσήγησή του μέ θέμα: «**Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐπιτυχή διοργάνωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004**», πού ἔγινε ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 8^η Ὀκτωβρίου 2002.

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

του Ἀρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Ξέρουμε ότι ἡ μαγεία εἶναι δαιμονική ἐνέργεια. Γι' αὐτό κατ' ἀρχήν ἀναφερόμαστε ἐπιγραμματικά στήν

1) ΦΥΣΗ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Γνωρίζουμε ὅτι οἱ δαίμονες εἶναι ἐκπεσόντες ἄγγελοι. Ὅμως καί μετά τήν πτώση τους δέν ἔπαυσαν νά διατηροῦν κάποιες ιδιότητες τῶν ἀγγελικῶν νοερῶν οὐσιῶν, ὅπως «τό κοῦφον, τό ἀεικίνητον καί τό ἀσώματον» (κατά τήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ). Δέν ἔπαυσαν νά εἶναι νόες «οὐ σωματικῶς περιγραφόμενοι, οὐδέ τριχῆ διάστατοι». Δέν ἔπαυσαν νά εἶναι «ἀόριστοι, δηλαδή μὴ περιο-

ριζόμενοι ὑπὸ τειχῶν, θυρῶν καί κλείθρων». (Ἀσώματοι βέβαια καί αἴλλοι, «ὄσον πρὸς ἡμᾶς». Ὅχι σέ σύγκριση μέ τόν Θεό. «Πᾶν γάρ τό συγκρινόμενον πρὸς τόν Θεόν, παχύ τε καί ὑλικόν εὐρίσκεται»).

Συνέχισαν λοιπόν οἱ δαίμονες νά εἶναι «νόες», «νοερές οὐσίες». Πανέξυπνοι καί πανεπιστήμονες. Μόνο πού μέ τήν πτώση τους ἀπό φωτεινοί νόες ἔγιναν σκοτεινοί νόες. Καί ἔτσι διέστρεψαν τήν ἐξυπνάδα καί τήν ἐπιστημοσύνη τους σέ σκοτεινά νοήματα καί ὑπουλες μεθοδεῖες. Σέ παγίδες δηλαδή, πού κάνουν καί ἓνα Μέγα Ἀντώνιο νά τρομάζει καί νά ἀπορεῖ: «Τίς ἄρα παρέρχεται ταύτας».

μο, ἀλλά τόν προσλαμβάνει γιά νά τόν ἀγιάσει. Ὅλα ὅσα γίνονται μέσα στήν μεταπτωτική κοινωνία εἶναι στήν πραγματικότητα προκλήσεις πρὸς τήν Ἐκκλησία, ὥστε αὐτή νά τά μεταμορφώσει. Μέσα σ' αὐτήν τήν προοπτική ἐντάσσεται καί ὁ ἀθλητισμός, τόν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία οὔτε μπορεῖ νά τόν ἀρνηθεῖ, ἀλλά καί οὔτε νά τόν δεχθεῖ ὅπως ἀκριβῶς εἶναι.

Ἡ διοργάνωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στήν Ἀθήνα τό 2004 δημιουργεῖ πολλές προκλήσεις στήν Ἐκκλησία, τίς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ἀγνοήσει ἢ νά παραθεωρήσει. Ἄλλωστε ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει ὄρια, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία διαλέγεται μέ ὅλο τόν κόσμο μέ σκοπό νά τόν μεταμορφώσει, χωρίς βέβαια νά ἀλλοιωθεῖ ἢ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. Θά ἤθελα νά ἀναφέρω μερικές ἀπό τίς προκλήσεις αὐτές.

Ἡ μία εἶναι ὅτι κατά τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες θά ἔλθουν στήν Ἑλλάδα πολλοί Ὀρθόδοξοι ἀπό ὅλον τόν κόσμο καί ἐπομένως ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει νά συναντηθεῖ μαζί τους σέ ἓνα κλίμα καί σέ ἓνα πνεῦμα ἀγάπης καί φιλοξενίας.

Ἡ ἄλλη πρόκληση εἶναι ὅτι, ἐκτός ἀπό τούς ὀρθόδοξους, θά ἔλθουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θά ἀναζητήσουν νά μάθουν τήν ἱστορία τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ὅποτε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει νά δεῖξει ὅτι στόν τόπο αὐτό ὑπάρχει μιά συνεχῆς διαχρονική παράδοση, πού δέν σταμάτησε μέ τήν κατάληψη τῆς Ἑλλάδος ἀπό τούς Ρωμαίους τό 146 π.Χ.

Ἡ τρίτη πρόκληση εἶναι ὅτι ἐνδεχομένως νά παρουσιασθοῦν διάφορες παγανιστικές παραδόσεις, οἱ

ὁποῖες θά ἐπιδιώξουν νά ὑποστηρίξουν ὅτι αὐτές εἶναι οἱ διάδοχοι τοῦ ἑλληνισμοῦ καί ὅτι ὁ Χριστιανισμός δέν ἔχει σχέση μέ τόν ἑλληνισμό, ἀλλά μέ τόν ἐβραϊσμό καί ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀσχολεῖται μόνον μέ τό πῶς θά ἐξασφαλίσει τόν παράδεισο καί ὄχι μέ τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ τέταρτη πρόκληση εἶναι ἡ ἐκδοτική της προσπάθεια. Θά πρέπει μέ ἐκδόσεις βιβλίων, φυλλαδίων κ.λ.π. νά ἐκθέσει τήν διδασκαλία της γιά τό σῶμα, τήν ἄσκηση, τήν ἄθληση, νά προβάλλει τόν πολιτιστικό της πλοῦτο.

Ἐπάρχουν καί ἄλλες καί μεγάλες προκλήσεις, τίς ὁποῖες δέν εἶναι δυνατόν νά παραθέσουμε στή μικρή αὐτή εἰσήγηση. Τό γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ἀδρανήσει ποιμαντικά μπροστά στήν πρόκληση τῆς ἱστορίας, παρά τά προβλήματα πού ὑπάρχουν μέ τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες, πού ὅλοι γνωρίζουμε.

Ἄν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσιζε νά μὴ ἀσχοληθεῖ καθόλου μέ τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες, τότε εἶμαι σίγουρος ὅτι θά ὑπῆρχαν πολλοί θεολόγοι, καί μάλιστα ἐκεῖνοι πού τώρα φαίνονται προβληματισμένοι γιά τήν συμμετοχή τῆς Ἐκκλησίας σέ αὐτήν τήν διοργάνωση, οἱ ὁποῖοι θά κατηγοροῦσαν τήν Ἐκκλησία γιά εὐσεβιστική νοοτροπία, καθώς ἐπίσης καί γιά φονταμενταλισμό. Καί αὐτό γιατί θά θεωροῦσαν ὡς ἄστοχη πράξη νά ἀσχολεῖται ἡ Ἐκκλησία μόνο μέ τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς καί νά ἀφήνει ὅλη τήν ἄλλη ζωὴ ἔξω ἀπό τίς δραστηριότητές της καί τήν μεταμορφωτική της ἐνέργεια.

Πρώτη, ως γνωστόν, παγίδα τοῦ διαβόλου εἶναι τὸ νὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι δὲν ὑπάρχει. Μερικοὶ τὸ κατοχυρώνουν αὐτὸ καὶ μέ... πατερικὲς ρήσεις. Γιατὶ λένε οἱ Πατέρες ὅτι ὁ διάβολος, ὡς «σκοτός» δὲν μετέχει εἰς τὸ εἶναι ἀλλὰ εἰς τὸ μὴ εἶναι.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ποῦμε (ἔστω κι ἂν εἶναι περιττό) ὅτι αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ἀνύπαρκτος! Ἄπλῶς σημαίνει ὅτι δὲν μετέχει στὴν ὄντως ζωὴ, στὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ «κατὰ ἀποβολὴν τῆς ὄντως ζωῆς» ἐγίνε «νεκρὸν πνεῦμα, νεκροῦν τοὺς ἐγγίζοντας» (λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς). Καὶ «νεκρὸν πνεῦμα» -ξανατονίζομε- δὲν σημαίνει ἀνύπαρκτος.

Ἄσῃ ἀφορᾷ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς μαγείας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὁ ἱατρός ποιμὴν πρέπει νὰ κάνει κατ' ἀρχήν:

2) ΣΩΣΤΗ ΔΙΑΓΝΩΣΗ.

Πρέπει πρωτίστως νὰ ἐξετάσει μήπως πρόκειται γιὰ κατὰ φαντασίαν μάγια. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ δύο ἀληθινὰ περιστατικά ἀπὸ τὰ πάμπολλα κωμικοτραγικά συμβαίνοντα, πού κάθε ἱερέας θὰ μπορούσε νὰ διηγηθεῖ.

α) Ἐνας πατέρας καλεῖ τὸν ἱερέα στό σπίτι του ζητώντας του νὰ διαβάσει ἐξορκισμούς στό παιδάκι του, πού θρῖσκειται σέ πυρετικό κῶμα. Ὁ ἱερέας διαπιστώνει ἐκπληκτος ὅτι δὲν ἔχουν πάει ἀκόμη τὸ παιδί στόν γιαιτρό...

β) Μία κυρία ὀδηγώντας τὸ νεοαποκτηθέν αὐτοκίνητό της, τὸ ρίχνει σέ χαντάκι. Ἐντρομη τρέχει στόν ἱερέα νὰ τῆς διαβάσει ἐξορκισμούς, γιατί πιστεύει ὅτι τῆς ἔκανε μάγια ἢ πεθερά της. Ὁ ἱερέας διαπιστώνει ὅτι ἡ κυρία πῆρε τὸ δίπλωμα ὀδηγήσεως «νύχτα», καὶ ὅτι ἡ ταλαίπωρη πεθερά εἶναι ἀνεύθυνη γιὰ τὸ δυστύχημα.

Μπαίνοντας οὐσιαστικώτερα στό θέμα μας πρέπει νὰ παρατηρήσωμε ὅτι, καὶ σ' αὐτές τίς περιπτώσεις (πού δὲν εἶναι τόσο κωμικὲς ὅσο φαίνονται), καὶ στίς περιπτώσεις καθαρὰ δαιμονικῆς ἐνεργείας, τὸ πανικόβλητο θῦμα ζητάει ἄμεσα καὶ ἀπτά ἀποτελέσματα ἀπελευθερώσεώς του ἀπὸ τὸ «κακό». Ἀποτελέσματα ἐδῶ καὶ τώρα. Πολύ χαρακτηριστικὰ ἔλεγε κάποιος κοινωνιολόγος: «Πῶς νὰ τὸ κάνομε; Ὅ,τι καὶ νὰ λέμε, εἴμαστε ἄνθρωποι τῶν κουμπιῶν καὶ τῶν χαπιῶν. Θέλουμε πατώντας ἓνα κουμπί, ἢ πίνοντας ἓνα χάπι, νὰ λυθοῦν ἀμέσως καὶ ἀνωδύτως ὅλα μας τὰ προβλήματα». Ζητᾷμε αὐτόματες λύσεις, ἔστω κι ἂν ξέρουμε ὅτι δὲν εἶναι γνήσιες λύσεις. Μᾶς βολεύουν αὐτές οἱ ψευτολύσεις, γιατί δὲν ἀπαιτοῦν ἰδρωτὰ καὶ κόπο.

Μία τέτοια ἀντίληψη δυστυχῶς μᾶς χαρακτηρίζει καὶ ὡς πρὸς τὴ σχέση μας μέ τὴν Ἐκκλησία.

Τέτοιες ὁμως λύσεις αὐτόματες δὲν δίδει ἡ Ἐκκλησία. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι ἀδιανόητη

3) Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΜΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΓΕΙΑ.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκτεται τὸ δύσκολο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας: Νὰ βοηθήσει τοὺς πιστοὺς νὰ καταλάβουν ὅτι οἱ μαγικὲς λύσεις, (πού τόσο ἄφθονες προσφέρονται στό super market τῆς παραθηρησκείας) ὄχι ἀπλῶς δὲν εἶναι λύσεις, ἀλλὰ ἀντίθετα εἶναι ἀκόμη πιὸ σίγουρο δέσιμο στό μαγγανοπήγαδο τῶν δαιμονικῶν ἐνεργειῶν.

Καὶ πρέπει νὰ εἰποῦμε ὅτι αὐτὸ τὸ ὄντως δύσκολο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δυσκολεύουν ἀκόμη περισσότερο κάποιες νοσηρὲς τάσεις (συχνὰ ἐμφανιζόμενες μεταξύ τῶν πιστῶν) ὅπως εἶναι: ἡ θαυματολαγνεία, ἡ ὄραματολαγνεία καὶ ἡ χαρισματολαγνεία. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ λαγνεῖες ἐνισχύουν τὴν μαγικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελοῦν ἀποβλητέα καρκινώματα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὡς ἐμπειροὶ χειρουργοὶ-ἱατροὶ φροντίζαν πάντοτε νὰ καθαρίζουν τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τέτοιους κακοήθεις ὄγκους.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε δύο περιστατικά ἀπὸ τὸν βίο τοῦ Μεγάλου Παχωμίου:

α) Κάποιος πλανεμένος μοναχὸς προκαλοῦσε τοὺς πατέρες τοῦ κοινοβίου τοῦ ἀββᾶ Παλάμωνα (Γέροντα τοῦ Παχωμίου) λέγοντάς τους: «Ὅποιος ἔχει πίστη, ἄς σταθεῖ πάνω σέ κάρβουνα ἀναμμένα καὶ νὰ ἀπαγγεῖλει τὸ Πάτερ ἡμῶν». Παρά τίς νουθεσίες τοῦ ἀββᾶ Παλάμωνα, ὁ ἄφρων μοναχὸς δὲν συνῆλθε ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ του ἐπαρση. Πῆδηξε γυμνόπους ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς, καὶ εἶπε τὴν Κυριακὴ προσεχνή μέχρι τέλους, μένοντας ἀβλαβῆς (ἀβλαβῆς στά πόδια - ὄχι καὶ στό κεφάλι). Καὶ τὴν ἄλλη μέρα φεύγοντας ὠνείδιζε τοὺς ἀδελφούς: «Ταλαίπωροι, πού εἶναι ἡ πίστη σας». Φυσικὰ δὲν ἄργησαν νὰ παρουσιασθοῦν ἐμφανέστερα τὰ συμπτώματα δαιμονισμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἀδελφοῦ.

β) Ἀργότερα στό κοινόβιο τοῦ Μεγάλου Παχωμίου πῆγαν κάποιοι αἰρετικοὶ μοναχοὶ καὶ τὸν προκαλοῦσαν νὰ περπατήσουν μαζί πάνω στό νερό τοῦ ποταμοῦ, γιὰ νὰ φανεῖ ποιὸς εἶναι πιὸ ἐνάρετος. Ὁ ἅγιος τοὺς ἀπάντησε μέ ταπείνωση: «Ὁ πόθος τοῦ Παχωμίου δὲν εἶναι νὰ διέλθει αὐτὸν τὸν ποταμὸ τὸν ὑδάτινο, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸν πύρινο ποταμὸ, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ μέ σύρει διαίως ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ δήματος τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ κριθῶ ὁ πολυαμάρτητος. Γι' αὐτὸ φροντίζω καὶ γι' αὐτὸ ἀγωνίζομαι. Αὐτές δὲ τίς σατανικὲς ἐνεργείες πού μοῦ προβάλλετε, τίς ἀποστρέφομαι καὶ τίς δεδύσσομαι». Καὶ μετὰ ὁ ὄσιος παρήγγειλε αὐστηρὰ στοὺς ἀδελφούς νὰ μὴν

ἐπιθυμήσουν ποτέ νά ἰδοῦν ὄπτασία ἢ ἀποκάλυψη ἢ δαίμονες. Οὔτε νά ἐνοχλοῦν τόν Θεό μέ τέτοιες ἀνάρμοστες αἰτήσεις.

4) Η ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΩΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΩΣ ΚΑΚΟΠΡΑΞΙΑ.

Εἶναι φανερό ὅτι τά προαναφερθέντα νοσηρά συμπτώματα τῆς θαυματολαγνείας, ὄραματολαγνείας καί χαρισματολαγνείας, ἀποτελοῦν καρπούς τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης. Καί δέν ξεχνᾶμε ὅτι τό πρῶτο πνεῦμα πού ἐξορκίζομε στούς πρός τό ἅγιο βάπτισμα ἐρχομένους, εἶναι τό δαιμόνιο τῆς πλάνης. Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ κατ' ἐξοχήν δαιμονόπληκτο τόν ἄνθρωπο πού κατέχεται ἀπό τέτοιο πνεῦμα. Γιά νά γίνει, λοιπόν, κάποιος μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι στυλός καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, πρέπει πρῶτα νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό αὐτό τό πνεῦμα τῆς πλάνης.

Ὅμως ὁ διάβολος, ὅπως ὑπογραμμίζει καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, δέν κατακτᾶ τόν ἄνθρωπο μόνο ὡς πνεῦμα πλάνης, ἀλλά καί ὡς πνεῦμα εἰδωλολατρείας καί πάσης πλεονεξίας, ὅπως ἐπίσης καί ὡς πνεῦμα ψεύδους καί πάσης ἀκαθαρσίας. Δηλαδή ἡ δαιμονική κατοχή δέν ἐκδηλώνεται μόνο ὡς κακοδοξία ἀλλά καί ὡς κακοπραξία ὡς διεστραμμένος τρόπος ζωῆς.

Σ' αὐτό πού ἔχει λεχθεῖ, ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ διαδόλου εἶναι νά πείθει τόν ἄνθρωπο ὅτι δέν ὑπάρχει, θά μπορούσε νά προστεθεῖ ὅτι μιά ἐξ ἴσου ἐπιτυχημένη παραπλάνηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν διάβολο εἶναι νά τόν κάνει νά πιστεύει ὅτι δαιμονόπληκτος εἶναι μόνο αὐτός πού κυλιέται στήν γῆ θγάζοντας ἀφρούς ἀπό τό στόμα, τρίζοντας τά δόντια καί βλαστημώντας ἱερόσυλα. Ἀλλοίμονο δέν εἶναι μόνο τέτοιοι αὐτοί πού βρῖσκονται ὑπό τήν ἐξουσία τῶν δαιμόνων.

Ἡ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μέ συνέπεια παρουσιάζει ὡς δαιμονόπληκτο τόν κάθε ἄνθρωπο πού ἐκούσια ὑποδουλώθηκε σέ κάποιο πάθος, ὅσο «μικρό» κι ἄν φαίνεται. Γιατί, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καί τό σπουργίτι ἔστω καί ἄν δέν ἔχει πιαστεῖ ὀλόκληρο ἀλλά μόνο ἀπό τό ποδαράκι του στήν παγίδα πού τοῦ στήσανε, βρῖσκεται ὁμως στήν ἐξουσία ἐκείνου πού ἔστησε τήν παγίδα.

Καί συνεχίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀναφερόμενος στήν φρικτή περίπτωση τοῦ ἀνθρώπου πού πιάνεται στήν παγίδα ὄχι ἀπό τό ποδαράκι, ἀλλά ἀπό τήν τσέπη του, δηλαδή τόν φιλάργυρο.

«Τί θάλεγε κανεῖς γιά τόν φιλάργυρο; (λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης). Δέν εἶναι κι αὐτός δαιμονισμένος; Ποιός μπορεί ποτέ νά τόν συγκρατήσει; Στήν περίπτωση τῶν δαιμονισμένων τῆς χώρας τῶν Γεργε-

σινῶν, οἱ δαίμονες ὑποχώρησαν στό πρόσταγμα τοῦ Κυρίου, καί βγήκαν ἀμέσως ἀπό τό σῶμα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ὑποδουλωμένος ὁμως στό πνεῦμα τῆς φιλαργυρίας, οὔτε στό πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ ὑποχωρεῖ. Δέν ὑπακούει. Ὅχι ἐπειδή εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά ἐπειδή ὁ Χριστός δέν μᾶς φρονηματίζει χωρίς τή θέλησή μας.

Ποιός λογικός ἄνθρωπος θά ἤθελε νά συναναστρέφεται μέ τέτοιου εἶδους ἀνθρώπους; Ἐγώ τουλάχιστον θά προτιμοῦσα νά ζῶ μαζί μέ χίλιους δαιμονισμένους, παρά μέ ἓνα πού ὑποφέρει ἀπό αὐτή τήν ἀρρώστεια. Τί παρόμοιο κάνουν ὅλοι μαζί οἱ δαιμονισμένοι μέ αὐτό πού τόλμησε νά κάνει ὁ Ἰούδας; Ἄν κάποιος μπορούσε νά ἰδεῖ καθαρά τόν δαίμονα πού βρῖσκεται μέσα σέ ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο, θά διεπίστωνε ὅτι εἶναι πολύ πιό ἄγριος καί μανιώδης ἀπό αὐτούς πού βγήκαν ἀπό τούς δαιμονισμένους τῶν Γεργεσινῶν».

Ἀφήσαμε τόν ἅγιο Ἰωάννη νά μιλήσει λίγο περισσότερο γιά νά τονισθεῖ ὅτι: Ἡ κεντρική πόρτα εἰσόδου τῶν δαιμόνων στόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ καταφρόνηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καί ἡ ἀντικατάσταση τοῦ «γεννηθῆτω τό θέλημά Σου» τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς μέ τό «γεννηθῆτω τό θέλημά μου».

Ὁ ἄνθρωπος πού γλυκάθηκε μέ τά σιρόπια τῆς αὐτονομίας καί σιχάθηκε τό ζῶν ὕδωρ τῆς ὑπακοῆς, ἀποτελεῖ «κελεπούρι» γιά τόν διάβολο. Καί μάλιστα «κελεπούρι» πού τό πιάνει χωρίς ἰδιαίτερο κόπο. Ἡ μεγαλύτερη ἀφορμή ξεκούρασης γιά τόν διάβολο εἶναι τό νά κάνουμε τά θελήματά μας. Γιατί «ἐφ' ὅσον τά θελήματα ἡμῶν ποιούμεν, οὐ πολεμοῦσι μεθ' ἡμῶν οἱ δαίμονες», ὅπως λέει καί ὁ ἄββας Ποιμένας: **«τά γάρ θελήματα ἡμῶν δαίμονες γεγόνασι καί αὐτοί εἰσίν οἱ θλίβοντες ἡμᾶς, ἵνα πληρώσωμεν αὐτά».** Στίς «9 Statements» τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ ἀναφέρεται: «ὁ σατανᾶς ἐνσαρκώνει τήν ἱκανοποίηση τῶν παθῶν».

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ διάβολος ἀποκτᾶ ἐξουσία πάνω στόν ἄνθρωπο ὄχι κατά τρόπο μαγικό, ἀλλά μέ τήν ἐλεύθερη συγκατάθεση τοῦ θεληματάρη ἀνθρώπου, εἶναι αὐτονόητο ὅτι καί ἡ ἀπαλλαγῆ ἀπό τήν ἐπίρεια τῶν δαιμόνων δέν μπορεί νά γίνει μέ τρόπο μαγικό.

Ἡ περί παθῶν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό κατ' ἐξοχήν κεφάλαιο τῆς ὀρθοδόξου ἀνθρωπολογίας, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν καλύτερη

5) ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἀποτελεῖ τό καλύτερο ἀντίδοτο στόν ἄνθρωπο πού δηλητηριάστηκε ἀπό αὐτή τήν ἀντίληψη. Καί λέ-

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα, πολιτικού επιστήμονα

Ξεκινῶ μέ δύο ἐρωτήματα, στά ὁποῖα θά πρέπει νά ἀπαντήσουμε γιά νά ἔχουμε μία τοποθέτηση σχετικά μέ τό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας μας ἔναντι τοῦ ἔθνους μας καί γενικότερα τή θέση τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ ὑγιῶς πατριωτισμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐνσταση, πού ἀκούγεται ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὅταν ὁμιλοῦμε γιά τό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπιβίωση τοῦ ἔθνους μας, ξεκινᾶ ἀπό κάποιους καλοπροαίρετους, πιστούς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι λένε ὅτι δέν πρέπει ἡ Ἐκκλησία νά ἐνδιαφέρεται γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔχει ἔρθει γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἔχει οἰκουμενική ἀποστολή. Γιατί νά μιλάμε λοιπόν γιά ἔθνος καί γιά πατρίδα; Σ' ἓνα βαθμό ἔχουν δίκιο. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία ἔχει οἰκουμενική καί πανανθρώπινη ἀποστολή, ἀλλά θά ἐξηγήσουμε ὅτι οἱ Πατέρες μας καί οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας δέν

ἀρνήθηκαν οὔτε ἀπέρριψαν τόν ὑγιῆ πατριωτισμό. Αὐτό πού ἀπέρριψαν ἦταν ὁ ρατσισμός, ὁ ἐνθνοφυλετισμός, ἡ ἀλαζονεία, ἡ αἴσθηση ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε καί ἄλλος δέν εἶναι.

Τό δεύτερο ἐρώτημα μέ τό ὁποῖο θ' ἀσχοληθοῦμε εἶναι ἡ ἐπίθεση πού γίνεται ἀπό ὀρισμένους νεοπαγανιστές ἢ ἀπό ἀνθρώπους πού ἔχουν πολιτική, ιδεολογική φόρτιση στό μυαλό τους, οἱ ὁποῖοι πᾶνε στό ἄλλο ἄκρο. Οἱ πρῶτοι λένε: Ἐκκλησία χωρίς πατρίδα, χωρίς Ἑλληνισμό· οἱ ἄλλοι λένε: μόνο Ἑλληνισμός χωρίς Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει παίξει κάποιο ρόλο, δέν τήν χρειαζόμαστε· ὁ Ἑλληνισμός εἶναι κάτι ἄλλο καί ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἔβλαψε. Δηλ. ὅτι γενικά ἡ συνύπαρξη, ἡ συμπόρευση τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔβλαψε τόν Ἑλληνισμό. Αὐτά τά λένε κυρίως οἱ νεοπαγανιστές, ἀλλά καί ὀρισμένοι ἄλλοι διανοούμενοι, οἱ ὁποῖοι λιγοστεύουν καί δέν πείθουν τόσο πολύ ὅσο παλαιότερα.

με «δηλητηριάστηκε» γιατί πρόκειται γιά μιᾶ βαρειά δηλητηρίαση, πού ἀποτελεῖ τήν κυριώτερη νοσογόνο αἰτία. Ἀπό αὐτήν κυρίως ὑποφέρει ὁ κάθε (κατά φαντασίαν ἢ πραγματικά) μαγεμένος, πού καταφεύγει στό ἰατρεῖο τῆς Ἐκκλησίας.

Καί εἶναι ἐγκληματικό νά τόν ἀφήσωμε νά πιστεύει ὅτι φορώντας ἓνα σταυρό ἢ πίνοντας ἓνα μπουκάλι ἁγιασμό ὅλα θά πᾶνε καλά. Χρειαζεται πρῶτα νά τοῦ ἐπισημάνωμε ποιές εἶναι οἱ πόρτες πού χρησιμοποιεῖ ὁ διάβολος γιά νά μπεῖ στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων· καί ἔπειτα νά τοῦ μάθουμε πῶς κλείνουν αὐτές οἱ πόρτες καί πῶς ἀνοίγει ἡ θύρα ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Καί πάνω ἀπ' ὅλα νά τόν βοηθήσωμε νά καταλάβει ὅτι γιά νά κλείσουν οἱ μὲν καί νά ἀνοίξει ἡ δέ, χρειάζεται δουλειά. Καί ἐκ μέρους του δουλειά.

Ἐνας Τοῦρκος ἀξιωματικός, πού ἦταν βαρειά ἄρρωστος, ἔστειλε κάποτε στόν ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό μιᾶ λεκάνη μέ νερό γιά νά τήν εὐλογήσει ὥστε νά τήν πιεῖ ὡς φάρμακο. Ὁ ἅγιος κάνοντας σωστή διάγνωση τοῦ πρότεινε κάποιο ἄλλο φάρμακο, σίγουρα πολύ ἀκριβότερο. Τοῦ λέει: Θά σοῦ εὐλογήσω τό νερό μέ δύο προϋποθέσεις: α) Νά σταματήσεις νά μπεκοπίνεις, καί β) νά δώσεις ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς το 1/10 τῆς περιουσίας σου.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός εἶπε στόν Τοῦρκο: α) δέν εἶμαι μάγος, καί β) ἂν θέλεις νά γίνεις ΚΑΛΑ (τό «καλά» μέ κεφαλαῖα), ἀγωνίσου ἐσύ ὁ ἴδιος νά ἐλευθερωθεῖς ἀπό τά τυραννικά ἀφεντικά πού λέγονται «πνεῦμα φιληδονίας» καί «πνεῦμα φιλαργυρίας». Ἐτσι θά γίνεις καί «καλά» (τό «καλά» μέ μικρά), δηλαδή θά θεραπευθεῖς ἀπό τήν ἀρρώστεια.

Ὁ Τοῦρκος ὑποσχέθηκε ὅτι θά κάνει αὐτά πού τοῦ ζήτησε ὁ ἅγιος. Καί μόνο τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς τοῦ ἔστειλε τόν ἁγιασμό.

Ἀκριβῶς αὐτό εἶναι τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας: Νά βοηθήσει τούς πιστοὺς νά διακρίνουν μεταξύ τοῦ ΚΑΛΑ (μέ κεφαλαῖα) καί τοῦ «καλά» (μέ μικρά). Κι ἂν εἶναι ἐγκληματικό (ὅπως εἴπαμε) νά ἀφήνωμε τούς ἀνθρώπους νά πιστεύουν ὅτι μέ τήν μαγική χρήση τῶν ἁγιαστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας ὅλα θά πηγαίνουν καλά, ἄλλο τόσο ἐγκληματικό εἶναι νά τούς ἀφήσωμε νά πιστεύουν ὅτι αὐτό τό «καλά» (μέ μικρά), δηλαδή ἡ ἀνακούφιση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό κάποια προσωρινά προβλήματα, ταυτίζεται μέ τό ΚΑΛΑ (μέ κεφαλαῖα), δηλαδή τή σωτηρία τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας, καί ἀπό τίς συνέπειές της: τήν φθορά καί τόν θάνατο.

Πά ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτά τὰ δύο ἐρωτήματα θά ξεκινήσουμε ἀπό τό πρῶτο, πού τό θεωροῦμε καλοπροαίρετο, ἐνῶ τό δεύτερο δέν εἶναι τόσο. Ὅταν τονίζουμε τή συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπιβίωση τοῦ ἔθνους, μήπως ξεφεύγουμε ἀπό τήν οἰκουμενική καί πανανθρώπινη ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἐδῶ λοιπόν ὀφείλω νά πῶ ὅτι θά πρέπει πάντα νά εἶμαστε προσεκτικοί, ὅταν ὀμιλοῦμε γιά τόν ὑγιή πατριωτισμό καί τή συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Θά τό κάνουμε πάντοτε στό πλαίσιο τῶν διδαγμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας (θ' ἀναφέρω κάποιες σκέψεις τους) καί στό πλαίσιο τῆς ἱστορικής πραγματικότητας, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει, ὅπως θά δοῦμε, τή συμβολή αὐτή. Δέ θά πρέπει ὅμως σέ καμία περίπτωση νά φτάνουμε στό σημεῖο τῆς ἐθνικῆς ἀλαζονείας, τοῦ ἐγωισμοῦ, τοῦ σοβινισμοῦ. Θά θυμίσω ἀμέσως τό παράδειγμα τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου τῶν Θεσσαλονικέων Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἐστάλησαν ἀπό τόν Πατριάρχη καί τόν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωμανίας, τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, νά φέρουν τούς Σλάβους ἀδελφούς στήν Ὁρθοδοξία, κι ὄχι μόνο στόν Χριστιανισμό. Στήν Ὁρθοδοξία, διότι κάποιοι ἀπό αὐτούς ἦταν στήν ἐπιρροή τοῦ πάπα. Οἱ Ἅγιοι ἐσεβάσθησαν τήν πολιτισμική ταυτότητα τῶν Σλάβων, δέν τούς ἐπέβαλαν διά τῆς βίας ἢ τῆς πιέσεως τήν ἑλληνική γλώσσα. Ἀντιθέτως, βοήθησαν τούς σλαβικούς λαούς ν' ἀναπτύξουν δική τους γλώσσα, τούς βοήθησαν ν' ἀποκτήσουν τό ἀλφάβητο, τό ὁποῖο σήμερα ὅλοι οἱ λαοί -οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς- τό χρησιμοποιοῦν. Τό βυζαντινογενές, ἑλληνογενές ἀλφάβητο, τό "κυριλλικό", τό ὁποῖο δέν τό δημιούργησε ὁ ἴδιος ὁ Κύριλλος, ἀλλά οἱ μαθητές του καί πρός τιμήν του ὀνομάσθηκε "κυριλλικό", αὐτό πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ρῶσοι, οἱ Σέρβοι, οἱ Σκοπιανοί, οἱ Βούλγαροι, καί οἱ Οὐκρανοί.

Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Σεβόμαστε τήν ταυτότητα τοῦ κάθε λαοῦ, ἀλλά ἀπαιτοῦμε νά σέβονται καί οἱ ἄλλοι λαοί τή δική μας ταυτότητα. Τί θά μπορούσαμε νά ποῦμε στό θέμα τοῦ ὑγιούς πατριωτισμοῦ, μέ βάση αὐτά τὰ ὁποῖα διδάσκουν καί οἱ Πατέρες μας; Πρῶτα ἀπ' ὅλα νά θυμίσω, γιά ὅσους ἔχουν περισσότερα θεολογικά ἐνδιαφέροντα, ὅτι τήν ἐννοια τῆς πατρίδος μέσα στό πλαίσιο τοῦ θεολογικοῦ ὀρθοδόξου στοχασμοῦ, παρά πολύ ὠραία προσδιορίζει ὁ ἐκλεκτός ὁμότιμος πλέον καθηγητής τῆς Θεολογίας, ὁ κ. Εὐάγγελος Θεοδώρου, σ' ἓνα ἐξαιρετο ἄρθρο του, πολύ τεκμηριωμένο, μέ τίτλο: «Ἡ πατρίς στό πλαίσιο τοῦ θεολογικοῦ στοχασμοῦ», στό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ, στό τεῦχος Ἰουλίου-Σεπτεμβρίου τοῦ '96. Ἀπό 'κεῖ θυμίζω κά-

ποιες χρήσιμες ἐπισημάνσεις: ὅτι πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ἴδιος ὁ Ἅπ. Παῦλος, πού εἶπε ὅτι μπροστά στό Θεό, ὅλοι εἶμαστε ἴδιοι, Ἰουδαῖοι καί Ἕλληνες, δέν ἀρνήθηκε ποτέ τή δική του τήν καταγωγή. Ἀπερριπτε τή φυλετική ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὁ ἴδιος ἐσεμνύετο γιά τήν καταγωγή του κι ὅταν ἐκαλεῖτο ἐνώπιον Ρωμαϊκῶν Δικαστηρίων ἢ ἄλλων ἐξουσιῶν, νά ὁμολογήσει ποιός εἶναι, ἔλεγε ὅτι «ἐγώ εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεννημένος εἰς Ταρσόν τῆς Κιλικίας, πόλιν οὐκ ἄσημον». Δηλ. ἔλεγε: ποιός εἶμαι; Εἶμαι Ἰουδαῖος, γεννήθηκα στήν Ταρσό, αὐτή εἶναι ἡ πατρίδα μου, δέν εἶναι κανένα παλιοχώρι ἀσήμαντο. Εἶχε αἴσθησι τῆς καταγωγῆς καί τήν ὁμολογοῦσε (αὐτό εἶναι ἓνας ὑγιῆς πατριωτισμός). Μάλιστα στό τελευταῖο κεφάλαιο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων θά δεῖτε πού λέει: «μέ συνέλαβαν, μέ δικάζουν! Πατί; Ἐγώ δέν ἔβλαψα τά πατρῶα ἤθη καί ἔθιμα». Θεωρεῖ τιμητικό τό ν' ἀγωνίζεται κάποιος γιά τά πατρῶα ἤθη καί ἔθιμα, τίς παραδόσεις τῆς δικῆς του γενιᾶς.

Μιά ἄλλη ὠραία ἀναφορά στόν ὑγιή πατριωτισμό ἔχουμε σέ μιᾶ ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Εἶναι ἡ 37^η Ἐπιστολή, ὅπως καταγράφεται καί ἀπευθύνεται στό Μάγιστρο Σωφρόνιο, Ὑπουργό θά λέγαμε, μέ τά δεδομένα τῆς τότε βυζαντινῆς ὀρολογίας. Τόν ἐπαινεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, τό Μάγιστρο Σωφρόνιο, τοῦ λέει: «τῆς πατρίδος προστάτης ἀνεδείχθης». Τόν ἐπαινεῖ, διότι ὠφελεῖ τήν πατρίδα.

Ἐπίσης, ἔχει μιᾶ θαυμάσια φράση, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, πού μᾶς θυμίζει ὅτι ὁ ὑγιῆς πατριωτισμός εἶναι σάν νά τιμοῦμε τή μητέρα μας. Τί μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία; Νά τιμοῦμε βέβαια τή μητέρα μας καί τόν πατέρα μας. Ὅταν τιμοῦμε τή μητέρα μας, δέ σημαίνει ὅτι μισοῦμε τίς ἄλλες μητέρες τοῦ κόσμου, ἢ ὅταν ἀγαποῦμε τήν οἰκογένειά μας, δέ σημαίνει ὅτι θά μισήσουμε τίς ἄλλες οἰκογένειες. Ἐτσι λοιπόν τό ν' ἀγαποῦμε τήν πατρίδα μας, τό ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος: «Μητέρα τιμᾶν τῶν Ὁσίων, μήτηρ δέ ἄλλη μὲν ἄλλον κοινή δέ πάντων πατρίς». Δηλ. τό νά τιμᾶ κανεὶς τή μητέρα του εἶναι ἴδιο τῶν ὁσίων, τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἡ μητέρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου γιά κάθε ἀνθρώπο εἶναι διαφορετική ἢ πατρίδα ὅμως εἶναι ἡ κοινή μητέρα ὅλων. Ἄρα δγαίνει τό συμπέρασμα: ἐάν μία φορά πρέπει νά τιμοῦμε τή μητέρα μας, πόσο περισσότερο πρέπει νά τιμοῦμε τήν πατρίδα μας, πού εἶναι μητέρα ὅλων. Ἄλλωστε καί ἡ λέξις «πατρίς», βάσει τῆς ἑλληνικῆς ὀρολογίας, σημαίνει ἡ χώρα τῶν πατέρων, αὐτῶν πού μᾶς γέννησαν. Σ' ἄλλες γλώσσες τό ἀκοῦμε καί σάν φάδεραλντ ἢ μάδεραλντ, δηλ. ἡ χώρα τῶν πατέρων

ἢ ἡ μητρική γῆ, εἶναι λοιπόν ἡ ἔννοια τῆς ρίζας τῶν γονέων.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στήν ὁμιλία του εἰς Ἀνδριάντας λέει μεταξύ ἄλλων: «οὐδέν πατριδος γλυκύτερον» -νά! ὁ ὑγιής πατριωτισμός. Κι ὁ μέγας Ἀθανάσιος στέλνει μία ἐπιστολή, μία ἀπολογία πρὸς Κωνσταντῖον τὸν Βασιλέα, ὅταν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐξορία καὶ λέει μεταξύ ἄλλων, ὅτι χαίρεται, διότι ἐπιστρέφοντας ξαναβρίσκει, ἀνακτᾷ τὴν πατρίδα, ὁμοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Χαίρεται δηλ. ἐπειδὴ βρίσκει τὴν ἐνορία, τὸ ποιμνιό του, τὴν Ἐκκλησία, τὴ Μητρόπολή του, ἔτσι χαίρεται, διότι βρίσκει καὶ τὴν πατρίδα.

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι ὁ ὑγιής πατριωτισμός εἶναι στό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ πατρίδα εἶναι μητέρα μας, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἀντιπαθοῦμε τοὺς ἄλλους λαούς, ἢ ὅτι ἀποκοῦμε μία αἴσθησι ἀλαζονείας καὶ ψυροπερηφάνειας. Μὴ ξεχνοῦμε ὅτι μία θαυμάσια ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, -πού δὲν εἶναι μόνο ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, ἀν πᾶτε σέ μοναστήρια τῆς Σερβίας ἢ καὶ σέ ναοὺς στή Σόφια τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐκεῖ τιμῶνται οἱ Χαιρετισμοὶ- ξεκίνησε ἀπὸ τὴν εὐχαριστία τῶν Ρωμῶν Βυζαντινῶν προγόνων μας, γιὰ ἓνα γεγονός πατριωτικό. Δηλ. γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν ἐπιβουλή τῶν Ἀδάρων σέ συνεργασία μὲ Πέρσες καὶ ἄλλους λαοὺς. Ἔτσι ξεκινᾷ ἡ Ὑπέροχος Στρατηγός καὶ αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἔννοια ἡ ὁποία ἐξελισσεται βέβαια καὶ σέ μία πνευματικὴ προσευχή, πέραν τοῦ πατριωτισμοῦ.

Τὸν 12^ο αἰ. μία μεγάλη μορφή τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους εἶναι ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἔχουμε μία πολὺ καλὴ ἀπάντησι πρὸς τοὺς νεοπαγανιστές, οἱ ὁποῖοι λένε ὅτι ἡ Ἐκκλησία πολέμησε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος ἀναφέρεται μέχρι καὶ σήμερα, ἀπ' ὅλους τοὺς κλασσικοὺς φιλολόγους τοῦ κόσμου, ὡς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μέγας μελετητὴς τοῦ Ὁμήρου. Ἐδίδαξε τὸν Ὁμηρο, τὸν μελέτησε, τὰ δὲ ὑπομνήματά του, οἱ μελέτες του διδάσκονται καὶ σήμερα ἀπὸ Γερμανοὺς, Ἄγγλους, ἐλπίζω καὶ ἀπὸ Ἑλληνες καθηγητὲς τῆς Φιλολογίας. Ὅταν λοιπόν εἰσέβαλαν οἱ Νορμανδοὶ στή Θεσσαλονίκη, ἐπὶ δικῆς τοῦ Ἀρχιεπισκοπίας, τότε δυστυχῶς -δὲν εἶναι πρώτη φορὰ, μιά καὶ συνέβη καὶ τὸ '22 στή Μικρὰ Ἀσία- οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες, οἱ ἐντεταλμένοι νὰ προστατεύσουν τὴν πόλιν τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Κι ἀναγκάζεται τὴν ἄμυνα νὰ τὴν ἀναλάβει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ στέλνει στὰ τεῖχη, τοὺς «παῖδας Δημητρίου», ὅπως λέει ὁ χρονικογράφος, δηλ. τὰ κατηχητόπουλα τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Δημητρίου.

Νὰ ἔρθουμε καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ διδασχὴ του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ὄλη του παρουσία ἐπιτελεῖ κυρίως, ἔργο πνευματικό, ἀλλὰ παράλληλα καὶ ἐθνικό. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένα τονίζει, ὅτι «πάνω ἀπ' ὅλα ἡ οὐράνια πατρὶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἀλλὰ ἂν μὲ ρωτᾶτε γιὰ τὴ γῆνιν πατρίδα μου...». Εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ ἁγίου Ἄρτης, γιατί τότε ἡ περιοχὴ τῆς Αἰτωλίας ὑπήγετο στὴ Μητρόπολη Ἄρτης. Ὁ ἴδιος πού μᾶς τονίζει ὅτι πάνω ἀπὸ ὅλα τὴν οὐράνια πατρίδα ἐπιδιώκουμε, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένως καλλιεργεῖ τὸν ὑγιή πατριωτισμό. Ὅχι μόνο μὲ τίς προφητεῖές του γιὰ τὸ ποθοῦμενο -«θά ῥθει τὸ Ρωμέϊκο», λέει μετὰ ἀπὸ τόσα γεγονότα- ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἔμφασι πού δίνει στὴν καλλιέργεια τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Φθάνει μάλιστα στό σημεῖο, τὸ ὁποῖο θὰ ξένιζε σήμερα ὀρισμένους, νὰ πεῖ βαριά κουβέντα γιὰ ἓναν πνευματικό: «Ἐάν σταματήσεις νὰ μιλᾷς στό σπῆτι σου βλάχικα, ἀρβανίτικα ἢ τούρκικα, ἐγὼ παίρνω πάνω μου τίς μισές σου ἁμαρτίες. Νὰ μιλᾶτε ἑλληνικά, νὰ ἔχετε ἑλληνικὰ σχολεῖα, διότι στὰ ἑλληνικά εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Λειτουργία μας, οἱ ἀκολουθίες μας, τὸ Εὐαγγέλιον». Ἔτσι λοιπόν, βλέπουμε, ὅτι μέσα στὴν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ὁ ὑγιής πατριωτισμός.

Μία πιὸ πρόσφατη, σύγχρονη σχεδόν μορφή τοῦ προηγουμένου αἰῶνος, ὁ Ἅγ. Νεκτᾶριος ὁ θαυματουργός, Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως, ἔχει γράψει καὶ μελέτη, πραγματεία τὸ 1896, σχετικά καὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ὅπου ὁ Ἅγ. Νεκτᾶριος παραδέχεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες δεδαίως καὶ ὑπῆρξαν μεγάλα ἀναστήματα γιὰ τὴν ἐποχὴ τους ἀλλὰ ἐξηγεῖ ὅτι ἐμεῖς σάν Ἐκκλησία σεβόμεθα τὰ κείμενά τους, καὶ ὅπως λέει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἰερόθεος, σεβόμεθα τὰ ἐρωτήματα, πού ἔθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες, πού ἦταν γιὰ τὴν ἐποχὴ τους πολὺ σημαντικά. Ἀλλὰ δὲν δεχόμαστε τίς ἀπαντήσεις πού ἔδωσαν στὰ ζητήματα κοσμολογίας καὶ ὄντολογίας. Ἐμεῖς σ' αὐτὰ ἀκολουθοῦμε αὐτὸ πού λέει καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος στοὺς νέους: «Νὰ διαβάσετε τοὺς ἀρχαίους, νὰ μελετᾶτε καὶ τὸν Ὁμηρο, ἀλλὰ ἐπιλεκτικά, νὰ προσέχετε, σάν τὴ μέλισσα, ποιά σημεῖα νὰ ἐπιλέγετε». Ἔτσι λοιπόν ἐμεῖς ἔχουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία μας τὴν ἔννοια τοῦ ὑγιούς πατριωτισμοῦ. Αὐτὴ εἶναι θὰ ἴλεγα ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὸ πού λένε μερικοί, ὅτι δηλ. ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ ἔθνος δένεται μὲ δεσμό. Ὅχι, θὰ ἴλεγα ἐγὼ, ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ ἔθνος δένεται μὲ δεσμούς. Ὅχι στό σοβινισμό, ὄχι στόν ἐθνοφυλετισμό. Τὸν ἔχει καταδικάσει τὸν ἐθνοφυλετισμὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχ-

χεῖο τό 1872, μέ τή γνωστή ἀπόφαση γιά τό Βουλγαρικό σχίσμα. Ναί, ὅμως, στόν ὑγιή πατριωτισμό, στήν ἀγάπη τῆς πατρίδος.

Ἐδῶ ἐρχόμαστε στό δεύτερο ἐρώτημα, σ' αὐτό πού λένε οἱ νεοπαγανιστές, ἄν ἡ Ἐκκλησία ὠφέλησε ἢ δέν ὠφέλησε αὐτό τόν τόπο, τό ἔθνος. Εἶπαμε ἤδη γιά τή θέση ὀρισμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς ἐλληνικῆς γραμματείας. Οἱ νεοπαγανιστές κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία ὅτι ἔδρασε τήν ἀρχαία ἐλληνική παιδεία, τήν κυνήγησε, δέν τήν ἤθελε. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀντίθετη στίς δοξασιές περί δώδεκα θεῶν καί ψυχῆς... σ' ὀρισμένες ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλά ὄχι σ' αὐτήν τήν ἴδια τήν ἐλληνική γραμματεία. Δέν εἶναι ἀρνητική ἢ ἀντίθετη στήν ἔννοια τῆς ἐλληνικῆς παιδείας. Ἄλλωστε ἤδη στήν πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδο, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη Ρωμαϊκό τό κράτος καί ἡ ἐπίσημη γλώσσα ἦταν ἡ Λατινική, μόνο 10 πατέρες κατανοοῦσαν τή λατινική, οἱ ὑπόλοιποι 300 ἦταν ἐλληνομαθεῖς. Ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία μας στηρίχθηκε καί στήριξε τήν ἐλληνική γλώσσα: ὑπάρχει δηλ. αὐτό τό ἀλληλένδετο. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι λοιπόν ἐκεῖνη πού ὅταν ἀκόμη γιά μερικούς αἰῶνες, ἐπίσημη γλώσσα τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους τῆς Ρωμανίας ἦταν ἡ λατινική, καθιέρωσε τήν ἐλληνική καί στή συνέχεια ἔχουμε τά θαυμάσια ἐλληνικά κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα δείχνουν τήν ἐλληνική τους παιδεία. Σέ μία ἐπιστολή του ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπαινεῖ τόν τόπο του, τήν Καππαδοκία καί λέει στόν Ἅγιο Γρηγόριο: «ἔλα κι ἐσύ ἐδῶ». Βλέπουμε, ἐπίσης, ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος ξέρεي πολύ καλά τόν Ὅμηρο, τόν ξέρει ἀπ' ἔξω. Λέγει ἀκόμη ὅτι κι ἀπό τήν μελέτη τοῦ Ὅμηρου μπορεῖ νά βγεῖ κάποιο συμπέρασμα-ὁδός πρός τήν ἀρετή, παρά τίς ἐπιφυλάξεις μας γιά τίς διαμάχες τῶν θεῶν. Ὁ Πλάτων λέει: «τί διδάσκετε στά παιδιά τόν Ὅμηρο;». Αὐτό εἶναι τό ἐρώτημα πού πρέπει νά θέσουμε στούς νεοπαγανιστές: Ποῖόν ἐλληνοισμό μᾶς προβάλλουν αὐτοί; Ὁ ἴδιος ὁ Πλάτων συγκρούεται μέ τόν Ὅμηρο, κι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί, ἄν καί μεγάλα πνεύματα -οὐδεῖς ἀντιλέγει- ἔχουν ὅμως μεταξύ των ἀντιφάσεις καί συγκρούσεις. Στήν Ἐκκλησία μας ὑπάρχει μία ὠραία φράση πού λέει «ἡ συμφωνία τῶν Πατέρων». Στά κύρια θέματα, ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν τίς ἴδιες ἀπαντήσεις. Ἄν δοῦμε τούς ἀρχαίους Ἕλληνες π.χ. στό θέμα τῆς δικαιοσύνης. Τί λέει ὁ Σοφοκλῆς; Διδάσκουμε στά παιδιά τήν Ἀντιγόνη, ὅπου λέει ὅτι πάνω ἀπό τούς ἀνθρώπινους νόμους ὑπάρχει ἡ ἐμφυτη δικαιοσύνη, ἡ θεία δικαιοσύνη. Στό Θουκυδίδη, λέει, δέν ὑπάρχει δίκαιο, μόνο τό δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου. Ποῖόν ἐλληνοισμό μᾶς προβάλλουν οἱ

νεοπαγανιστές; Τοῦ Παρμενίωνα, τοῦ Πλάτωνος τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Ἐπικούρου; Ποῖόν ἀπό ὅλους; Αὐτό δέ μᾶς τό ἔχουν ἀπαντήσει.

Ἡ Ἐκκλησία μας καλλιέργησε τά ἐλληνικά γράμματα καί σέ εὐκολες καί σέ δύσκολες περιόδους. Ἄν σήμερα ἔχουμε τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, αὐτό τό ὀφείλουμε στούς πολυαριθμούς ἀγνώστους μοναχούς τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς καί τῆς τουρκοκρατίας, οἱ ὁποῖοι τά ἀντέγραψαν. Οἱ βωμολοχίες ὡστόσο τοῦ Ἀριστοφάνους δέν λογοκρίθηκαν ἀπό τούς Βυζαντινοὺς ἀντιγραφεῖς μοναχοὺς καί κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἔρχονταν οἴγουρα σέ δύσκολη θέση ἀπό αὐτές. Μᾶς διέσωσαν τά κείμενα, καί τά σεβάσθηκαν. Ποῦ εἶναι ὁ σκοταδισμός; Δέν τά λογόκριναν. Στή δύση ὑπῆρξαν τέτοια φαινόμενα λογοκρισίας κειμένων. Ἐμεῖς ξέρούμε ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ μοναχοὶ μᾶς διέσωσαν ἀκόμη καί τίς κωμωδίες. Τούς ὀφείλουμε, νομίζω, ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ.

Στή διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας, πολλά ἔχουν γραφεῖ ἢ καί λεχθεῖ, ἐγώ ὅμως θά μείνω σ' ἕνα ἐρώτημα τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ. Πρῖν ἀπό μερικά χρόνια πέθανε ἕνας ἀξιόλογος ἱστορικός, ὁ Ἄλκης Ἀγγέλου κι ἄν καί σεβόμαστε κάθε ἄνθρωπο, εἰδικά τούς τεθνηκότες, ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός πολέμησε μέ λύσσα τήν πραγματικότητα τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ. Ἀκόμη καί στήν μεγάλη ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους πού ἐξεδόθη σέ πολλούς τόμους. Ὁ Ἄλκης Ἀγγέλου ἀρνεῖται τήν ὑπαρξη τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ, ἐπειδή κυρίως κληρικοὶ μιλοῦν γι' αὐτό. Κι ὅμως ἐκεῖνο πού δέ θέλει νά παραδεχθεῖ -ἄν καί τοῦ τό ἔγραψαν ἄνθρωποι πού δέν εἶναι ἰδιαίτερα φιλοεκκλησιαστικοί, ὅπως ὁ Φάνης ὁ Κακριδῆς στό Βῆμα κ.ἄ.- εἶναι ὅτι ἔχουμε πηγές, ἀπό ξένους κυρίως ἱστορικούς, πού παραδέχονται τήν ὑπαρξη τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ. Τῆ μεγαλύτερη μαρτυρία περὶ κρυφοῦ σχολειοῦ τήν ἔχουμε ἀπό τόν Κάρολο Τάκερμαν, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ πρῶτος πρόξενος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πού ἐστάλη στήν Ἑλλάδα μετά τήν ἀπελευθέρωση. Ὁ Τάκερμαν εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος παραδέχεται ὅτι ὅταν ἦρθε στήν Ἑλλάδα βρῆκε μορφωμένους καί ἀναρωτήθηκε πῶς μάθανε γράμματα ὅλοι αὐτοί, τούς ὁποῖους οἱ δυτικοὶ εἶχαν καί γιά ἄξεστους. Ἐκανε ὁ Τάκερμαν ἕνα εἶδος ρεπορτάζ. Οἱ περισσότεροι τό 1830-40, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ζήσει καί τή δουλεία, ἀπαντοῦσαν: ἀπὸ τὸν καλόγερο, σὸ μοναστήρι τῆς περιοχῆς μου. Κι ὁ Τάκερμαν παραδέχτηκε ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τούς ἴδιους τούς ἀγωνιστές νά μιλοῦν γιά κρυφὸ σχολειό, οἱ ἴδιοι αὐτοὶ πού ἐπέζησαν καί ἴδρυσαν τό ἐλληνικὸ κράτος. Ἀναφέρεται ἀκόμη καί σὸ περίφημο ποιηματάκι «Φεγγαράκι μου λαμπρό», τό ὁποῖο ἦταν τραγουδάκι τῶν μαθητῶν, πού πῆγαιναν σὸ κρυφὸ σχολειό.

ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ

του Χρήστου Γιανναρά*

Τό δυσεπίλυτο πρόβλημα όρισμού τής ελληνικότητας διαωνίζεται στό νεοελληνικό κρατίδιο ώς σήμερα. Υπάρχουν πάντα κάποιοι «προοδευτικοί» διανοούμενοι, πού θεωρούν ύποτιμητική κάθε έπιμειξία του Έλληνισμού μέ τόν Χριστιανισμό και άμφισβητούν πεισματικά τήν ελληνικότητα τής «Βυζαντινής» Αυτοκρατορίας. Όπως υπάρχουν και κάποιοι χριστιανοί διανοούμενοι, μέ ιδεολογικά έπεξεργασμένη πίστη, πού προτιμάνε τό όνομα του «Ρωμιού» και τής Ρωμοσύνης στή θέση του Έλληνα και τής ελληνικότητας. Υπήρξε και νεοέλληνας Πρωθυπουργός και Πρόεδρος τής Έλληνικής Δημοκρατίας, πού δέν δίσταζε να μιλάει για τίς πολλαπλές ύποδουλώσεις πού

* Από το βιβλίο «Έλληνορθόδοξη Παράδοση. Ρίζωμα και Προοπτική». Έπιλογή κεμένων και έπιμέλεια: Κωνσταντίνος Χολέβας.

Και άλλου ξένου ιστορικού τή μαρτυρία έχουμε, ό όποιος μιλά για κρυφό σχολειό και μάλιστα στίς άρχές του 20^{ου} αιώνας, του Ρενέ Πιό. Ό Ρενέ Πιό είναι Γάλλος δημοσιογράφος, ό όποιος καταγράφει τούς βαλκανικούς πολέμους, είναι δηλ. πολεμικός ανταποκριτής. Ακολουθεί τόν ελληνικό στρατό και τέλη του 1912, άρχές του 1913, ό ελληνικός στρατός έλευθερώνει τήν ένιαία τότε Ήπειρο. Δέν είχε κοπεϊ ακόμη σε βόρειο και νότιο, τότε ακόμη τουρκοκρατούμενη και έλευθερώνεται από τόν ελληνικό στρατό. Μπαίνει ό Ρενέ Πιό στό Άργυρόκαστρο μαζί μέ τό στρατό τόν έλευθερωτή και βλέπει 100 ελληνικές σημαίες και πάρα πολλά παιδιά, εφήβους και κορασίδες να ξέρουν τόν ελληνικό ύμνο και ν' άπαγγέλλουν ποιήματα άρχαία ελληνικά και ιστορία και άναρωτήθηκε πώς -άν και τό μέρος ήταν μέχρι χθές τουρκοκρατούμενο- ήξεραν τά παιδιά τόσο καλά τόν εθνικό τους ύμνο, τήν ιστορία; Και τά παιδιά άπάντησαν: οι Όθωμανοί μάς επέτρεπαν να διδασκόμαστε λίγα ελληνικά, αλλά βάσει βιβλίων δικών τους. Τά υπόλοιπα, τήν ιστορία, τόν εθνικό μας ύμνο, τά μάθαμε στό κρυφό σχολειό. 1912, '13: τό όμολογούν στό Γάλλο δημοσιογράφο τά ελληνόπουλα και γράφει από κάτω ό δημοσιογράφος: θαυμάζω αυτά τά παιδιά, επειδή πήγαιναν στό κρυφό σχολειό εις διά-

γνώρισαν οι Έλληνες: πρώτα στους Ρωμαίους, ύστερα στους Βυζαντινούς και μετά στους Τούρκους!...

Δέν είναι δυνατό να προσεγγίσουμε τή σχέση του Έλληνισμού μέ τή Δύση στα νεώτερα χρόνια, χωρίς να διατυπώσουμε καταρχήν μία πρόταση έξόδου από τήν πελώρια αυτή σύγχυση - πρόταση κάποιου όρισμού τής ελληνικότητας. Η πρόταση είναι να δοϋμε τήν Ελλάδα όχι καταρχήν ως ΤΟΠΟ, αλλά καταρχήν ως ΤΡΟΠΟ του βίου. Δέν μπορεί να άμφισβητήσει κανείς τό γεγονός ότι ό Έλληνισμός άπέκτησε γεωγραφικά σύνορα για πρώτη φορά στον 19^ο αιώνα - μόλις πριν από εκατόν εξήντα χρόνια. Και ότι αυτά τά σύνορα -του συμβατικού έλλαδικού κρατίδιου πού προέκυψε από τήν επανάσταση ενάντια στους Τούρκους- άφηναν απέξω τά τρία τέταρτα των ελληνόφωνων πληθυσμών τής τότε Όθωμανικής Αυτοκρατορίας.

ρος του παιχνιδιού τους, πέραν των νομίμων μαθημάτων του τουρκικού σχολείου και μάλιστα δέν τό έλεγαν τό μυστικό ούτε στους γονείς τους, γιατί έάν τό μάθαινε και κάποιος άλλος θά έπεφτε χατζάρα. Υπήρχε λοιπόν τό κρυφό σχολειό.

Υπάρχουν όμως και ζώντες μάρτυρες, δωδεκανήσιοι, οι όποιοι έζησαν τήν ιταλοκρατία, από τό 1918 μέχρι τό 1947. Ρωτήστε πώς έμαθαν αυτοί οι άνθρωποι τά ελληνικά, οι όποιοι σήμερα είναι σε μία ηλικία 60, 70 ετών. Τό έχουν γράψει και σε έφημερίδες. Ό Μητροπολίτης τότε Ρόδου ζητεί σκοπίμως από τόν Ίταλό διοικητή και του λέει: «Μας κατήργησες τά ελληνικά σχολεία, αλλά μάς έπιτρέπεις μία ώρα μετά τή Λειτουργία να μαζεύονται τά παιδιά για ένα κατηχητικό, να κάνουμε δεδαίως θρησκευτικά;». Τό έσεβάσθησαν οι Ίταλοί. Κλείνουν λοιπόν τήν πόρτα και ό παπα-δάσκαλος μαζί μέ τό Εϋαγγέλιο, άρχισε να τούς λέει και τήν ιστορία και ελληνικά. Κι έτσι έμαθαν ελληνικά και ιστορία στον 20^ο αιώνα από τό κρυφό σχολειό. Ρωτήστε τους.

Τά παραπάνω, καθώς και άλλα πολλά, άποδεικνύουν άτράνταχτα τή συμβολή τής Εκκλησίας μας στην επιβίωση του έθνους.

(συνεχίζεται στο έπόμενο τεϋχος).

Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα δέν εἶχε ἐνιαία κρατική ὑπόσταση, οὔτε καί σύνορα. Ἦταν τό σύνολο τῶν «ἐλληνίδων πόλεων», ἀνεξάρτητες πόλεις - κράτη, πού ἀπλωνόταν ἀπό τήν Μακεδονία ὡς τήν Κρήτη καί ἀπό τήν Ἰωνία ὡς τήν Σικελία, τήν κάτω καί κεντρική Ἰταλία. Οἱ πόλεις αὐτές ἀναγνωρίζονταν ὡς «ἐλληνίδες» ὄχι μόνο γιά τήν κοινή τους ἑλληνική γλώσσα, ἀλλά καί γιά τόν κοινό τρόπο τοῦ βίου, δηλαδή τόν κοινό πολιτισμό τους [Ἡ κοινή ἑλληνική συνείδηση γίνεται χαρακτηριστικά ἔκδηλη στίς περιπτώσεις τῶν κοινῶν ἐορτῶν καί ἀγώνων (στήν Ὀλυμπία, στήν Νεμέα, στόν Ἴσθμό τῆς Κορίνθου καί στούς Δελφούς), ὅπου μόνο Ἕλληνες μπορούσαν νά συμμετάσχουν, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν πόλη καταγωγῆς τους] θά ἀπαιτοῦσε μιά ἐκτενή ἀνάπτυξη τό περιεχόμενο τῆς λέξης ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ἀλλά καί μόνο ἡ ταύτιση μέ τόν ΤΡΟΠΟ τοῦ βίου μπορεῖ νά εἶναι ἕνας καταρχήν ὀρισμός.

Στόν 4^ο π.Χ. αἰώνα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνώνει κάτω ἀπό τή στρατιωτική του ἰσχύ τίς περισσότερες ἑλληνίδες πόλεις, προκειμένου νά ἐπιχειρήσει μιά μεγαλειώδη ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Περσῶν. Κατατροπώνει τούς Πέρσες, ἀλλά συνεχίζει τήν ἐκστρατεία του ὡς τήν Βακτριανή καί τίς Ἰνδίες. Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ Ἀλέξανδρος ἀντιλαμβάνεται τήν κατάκτηση αὐτῶν τῶν ἀπεράντων περιοχῶν -ἀπό τίς νότιες ἀκτές τῆς Κασπίας ὡς τήν Παλαιστίνη, Βαβυλώνα, Αἴγυπτο καί ὡς τόν Ἰνδικό ὠκεανό- εἶναι νά ἰδρύει παντοῦ καινούργιες ἑλληνίδες πόλεις, πού μεταφέρουν τόν ἑλληνικό ΤΡΟΠΟ τοῦ βίου σέ κάθε γωνιά τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Ἔτσι γεννιέται ὁ «μέγας κόσμος» τῆς ἑλληνικῆς οἰκουμένης - ἕνα ἐκπληκτικό φαινόμενο πολιτισμικῆς ἔκρηξης πού δέν ἔχει τό ὅμοιο στήν Ἱστορία.

Ὅταν ἀργότερα ἡ Ρώμη, ἀκολουθώντας τό ὄραμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, θά ἐνοποιήσει μέ τίς δικές της κατακτήσεις καί κάτω ἀπό τό δικό της διοικητικό σύστημα ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἐξελληνισμένων ἀπό τόν Ἀλέξανδρο περιοχῶν, τό κοινό καί συνεκτικό στοιχεῖο τῆς αὐτοκρατορίας της θά παραμείνει ὁ ἑλληνικός πολιτισμός. Συνειδητοποιοῦμε ὄχι μόνο τήν ἔκταση, ἀλλά καί τό βάθος ἢ τήν ποιότητα ἐξελληνισμού τῆς ρωμαϊκῆς «οἰκουμένης», ὅταν διαβάσουμε τά ἑλληνικά κείμενα ἐνός φανατικά συντηρητικοῦ Ἑβραίου: τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ Ἑβραῖοι ἦταν λαός πού ἀντιστάθηκε σθεναρά καί μέ αἱματηρό τίμημα στόν ἐξελληνισμό του, καί ὁ Παῦλος ἀνῆκε στήν πιό συντηρητική κοινωνική ομάδα τῶν Ἑβραίων, στούς Φαρισαίους. Κι ὅμως ὁ ἐθνοφυλετικός συντηρητισμός του δέν τόν ἐμποδίζει νά χειρίζεται τήν ἑλληνική γλώσσα, τίς ἑλληνικές φιλο-

σοφικές ἐννοιες, ἀλλά καί κάποιους Ἕλληνες συγγραφείς, μέ μιά εὐχέρεια πού δύσκολα θά τήν συναγωνίζοταν ὁποιοσδήποτε Ἀλεξανδρινός ἢ καί Ἀθηναῖος τῆς ἐποχῆς του.

Ἀπό τόν 2^ο κίολας π.Χ. αἰώνα, ἡ ἴδια λατινική ἀριστοκρατία τῆς Ρώμης προτιμᾷ στίς κοινωνικές ἀναστροφές τή χρήση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, καί ὅταν τόν 1^ο μ.Χ. αἰώνα ὁ Παῦλος καί πάλι γράφει τήν ἐπιστολή του πρὸς Ρωμαίους, δέν διανοεῖται νά χρησιμοποιήσει τά Λατινικά.

Δυόμισο αἰῶνες ἀργότερα, ἡ πολιτική καί στρατιωτική ἰδιοφυΐα τοῦ Διοκλητιανοῦ θά διακρίνει ὅτι τό κέντρο τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων ἔχει ὀριστικά μεταταθεῖ στήν ἑλληνική Ἀνατολή, γι' αὐτό καί θά περάσει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς βασιλείας του στήν Νικομήδεια. Ἔτσι ἔχει προετοιμασθεῖ καί τό τολμηρό ἐγχείρημα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου νά μεταθέσει τό κέντρο τῆς αὐτοκρατορίας σέ μιά καινούργια ἑλληνική πρωτεύουσα, τή Νέα Ρώμη, πού ὁ λαός θά τήν ἀποκαλέσει Κωνσταντινούπολη.

Μέ κέντρο πιά τήν Νέα Ρώμη ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία θά διανύση μιά θαυμαστή σέ κάθε φάση τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς ὀλόκληρης χιλιετηρίδας. Σίγουρα, ἡ πολιτισμική της ταυτότητα δέν εἶναι οὔτε ἀμιγῶς ρωμαϊκή, οὔτε ἀμιγῶς ἑλληνική. Εἶναι τό χριστιανικό στοιχεῖο πού πρωτεύει, καί μάλιστα ἡ ἐμμονή καί πιστότητα στήν ὀρθόδοξη πρωτοχριστιανική παράδοση. Μέ ἄξονα βίου τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ νοηματοδότηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, τοῦ κόσμου καί τῆς Ἱστορίας, ἡ Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία θά ἀναχωνεῦσει ὀργανικά καί δημιουργικά τή ρωμαϊκή παράδοση τοῦ δικαίου καί τῆς διοίκησης, καί παράλληλα τήν ἑλληνική φιλοσοφία καί τέχνη. Μετά τόν 6^ο αἰώνα θά εἶναι καί ἐπίσημα μιά ἑλληνόφωνη αὐτοκρατορία, καί μετά τόν 10^ο αἰώνα θά υἱοθετήσει καί τούς ὄρους Ἕλληνας καί ἑλληνικός, φορτισμένους πιά μέ ἀξιολογικό περιεχόμενο, γιά νά ἀντιπαρατάξει τή δική της πολιτισμική ταυτότητα στόν καινούργιο πολιτισμό πού γεννιέται στήν κατακτημένη ἀπό βάρβαρα φύλα καί φυλές Δύση.

Αὐτοί οἱ καινούργιοι κάτοικοι τῆς δυτικῆς καί κεντρικῆς Εὐρώπης, παρ' ὅλο πού ἔχουν ὑποτάξει καί ἐξουθενώσει τούς λατινόφωνους Ρωμαίους, φιλοδοξοῦν νά σφετερισθοῦν, μέ τήν λογική τῆς γεωγραφικῆς ὀριοθέτησης, τόν τίτλο καί τήν ἱστορική συνέχεια τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Γι' αὐτό καί ἀρνοῦνται τό ὄνομα τοῦ Ρωμαίου στούς πολίτες τῆς ἀνατολικῆς καί ἐξελληνισμένης αὐτοκρατορίας. Τούς ἀποκαλοῦν χλευαστικά «Γραικούς», καί ἀπό τόν 17^ο αἰώνα ἡ ἱστοριογραφία τους θά ἐπινοήσει τό πρωτοφανές ὄνομα Βυζάντιο καί «Βυζαντινός». Βέβαια τό Βυζάντιο

ντιο υπῆρξε ιστορικά: ἦταν ἡ πολίχνη στίς ἀκτές τοῦ Βοσπόρου -ἀρχαία ἑλληνική ἀποικία- πού στήν θέση της ὁ Κωνσταντῖνος ἔχτισε τή Νέα Ρώμη. Ἰσχυρῶς εἶναι φανερό ὅτι ἡ ἀνάκληση τοῦ παλαιοῦ τοπωνυμίου ἐνδιέφερε τούς Δυτικούς μόνο γιά νά ὑποκατασταθεῖ τό ὄνομα τῆς Νέας Ρώμης. Γιά τούς ἑλληνόφωνους Ρωμαίους, ἀκόμα ὡς τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, τό ὄνομα «Βυζαντινός» θά ἦταν μᾶλλον ἀκατανόητο - θά ἠχοῦσε τόσο παράλογο, ὡς ἄν ἀποκαλοῦσε κάποιος τόν σημερινό κάτοικο τῆς Ἑλλάδας «Πλακιώτη» (ἀπό τό ὄνομα τῆς παλιᾶς συνοικίας πού γύρω χτίστηκε ἡ καινούργια πόλη τῶν Ἀθηνῶν). Καί ὅμως τό αὐθαίρετο ἐπινόημα τῶν Δυτικῶν κυριάρχησε τελικά, καί εἶναι σήμερα καθιερωμένο στήν κοινή συνείδηση καί στήν ιστορική ἐπιστήμη.

Στό μεταξυ, στόν 2^ο π.Χ. αἰώνα ὡς τόν 19^ο, ἡ γεωγραφική περιοχή ὅπου ἀνθισαν οἱ ἀρχαῖες ἑλληνίδες πόλεις, γνώριστε διαδοχικά περίπου δεκαεπτὰ ἐπιδρομές βάρβαρων φύλων καί φυλῶν. Ἀπό τίς παραδουνάβιες περιοχές ὡς τήν Κρήτη, καί ἀπό τήν νότια Ἰταλία ὡς τά βᾶθη τῆς Μ. Ἀσίας καί τόν Πόντο, οἱ ἑλληνόφωνοι πληθυσμοί δοκιμάστηκαν σκληρά ἐπί αἰῶνες ἀπό αὐτά τά ἀλλεπάλληλα κύματα τῶν κατακτήσεων, πού σήμαιναν, κάθε φορά, κάποιες ἐπιμειξίες μέ τούς γηγενεῖς Ἕλληνες. Ἔτσι, ὅποιοσδήποτε ἰσχυρισμός διά φυλετική ὁμοιογένεια καί «καθαρότητα αἵματος» τῶν νεώτερων Ἑλλήνων θά εἶχε ἐρείσματα μᾶλλον περιορισμένα ἢ συγκεχυμένα, καί σέ μεγάλο ποσοστό θά ἦταν μόνο ρομαντική αὐθαρεσία. Ἀλλά τό ιστορικό παράδοξο εἶναι αὐτό πού μέ τήν ποιητική του γλώσσα διαπίστωνε ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης τόν 19^ο αἰώνα: «ὅτι ἀρχή καί τέλος, παλαιόθεν καί ὡς τώρα, ὅλα τά θεριά πολεμοῦν νά μᾶς φᾶνε τούς Ἕλληνες καί δέν μποροῦνε, τρῶνε ἀπό μᾶς καί μένει καί μαγιά». Αὐτή ἡ «μα-

γιά» τῶν ἑλληνίδων πόλεων καί ἀργότερα τῶν κοινοτήτων, μέσα ἀπό τίς κατακτήσεις καί ἐπιμειξίες, ἔσωξε τελικά τήν ἑλληνική ἰδιαιτερότητα: τή γλώσσα, τή νοοτροπία, τήν ἑλληνική νοηματοδότηση τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς ἀπό κάποια ἐποχή καί μετά ἀναχωνευμένα ὅλα στήν ἐκκλησιαστική ὀρθοδοξία.

Βέβαια μιά τέτοια «μαγιά» δυναμικῆς καί ἀδιάκοπα ἀνανεούμενης ἑλληνικότητας δέν ἀνιχνεύεται μέ ἀναφορά σέ γενεολογικά δέντρα - στή συνεχῆ ιστορική διαδοχή οἰκογενειῶν καί ὀνομάτων. Ἀνιχνεύεται στή λαϊκή ποίηση, στό λαϊκό ἦθος, στόν τρόπο πού ἔχτιζαν καί εἰκονογραφοῦσαν τίς ἐκκλησίες ὡς τήν πιό ἀπομακρυσμένη ἑλληνική κοινότητα, ἀνιχνεύεται στή μουσική, στίς λαϊκές φορεσιές, στά προικισύμφωνα καί στά συνεταιρικά συμβόλαια.

Κυρίως στούς αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας, ἦταν ἡ ΠΡΑΞΗ τῆς ζωῆς, ἔκφραση τῆς κοινῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως (ὄχι ἰδεολογικά ἢ φυλετικά κριτήρια), πού ξεχωρίζαν τόν ὀρθόδοξο Ἕλληνα ἀπό τόν ἀλλόθρησκο Τοῦρκο ἢ τόν ἑτερόδοξο «Φράγκο»: Ἦταν ἡ νηστεία, ἡ γιορτή, ὁ χορός στό πανηγύρι, τό ἀναμμένο καντήλι στό οἰκογενειακό εἰκονοστάσι, τό ζύμμα τοῦ πρόσφορου, ὁ ἀγιασμός κάθε μήνα.

Ἔτσι, ὅταν τόν δεύτερο χρόνο τῆς ἐξέγερσής τους ἐναντία στήν τουρκική τυραννία (1822) οἱ Ἕλληνες συγκροτοῦν τήν πρώτη καί ἰδρυτική τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους Ἐθνική Συνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου, δέν ἔχουν ἄλλο τρόπο νά ὀρίσουν τήν ἰδιότητα τοῦ Ἕλληνα, παρά μόνο καταφεύγοντας στήν θρησκευτική του πίστη. Στό τμήμα Β΄ παρ. 6΄ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἐπιδαύρου διαβάζουμε: «**Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστόν, εἰσὶν Ἕλληνες**».

(Ὁρθοδοξία καί Δύση στήν Νεώτερη Ἑλλάδα).

Η ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ

κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου, Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ ξενομανία εἶναι πανάρχαιο φαινόμενο, στόν τόπο ἢ στούς τόπους πού κατοίκησαν οἱ Ἕλληνες ἑκατοντάδες αἰῶνες, ἐδῶ ἢ στή διασπορά. Μᾶς συνοδεύει ἡ νοσηρή αὐτή κατάσταση ἀπό τούς πρώτους χρόνους πού οἱ πρόγονοί μας ἐμφανίζονται ἱστορικά στόν Ἑλληνικό χώρο.

Τήν ἔχουν ἐπισημάνει σάν ἀπειλή ἀξιόλογοι καί καταξιωμένοι πνευματικοί ἄνθρωποι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας καί τῶν νεότερων χρόνων καί τήν ἔχουν ση-λιτεύσει μέ τά μελανότερα χρώματα.

Θά μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε ὀνόματα, ἀλλά δέν εἶναι αὐτό τό θέμα μας. Εἶναι κάτι ἄλλο βαθύτερο καί τραγικότερο πού θά τό σχολιάσουμε παρακάτω. Θά σταθοῦμε μόνο σέ ὀρισμένα ἱστορικά γεγονότα πού ἀποδεικνύουν σέ γενικό ἐπίπεδο τίς συμφορές πού προκαλεῖ ἡ ξενομανία, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τήν παράδοση πού εἶναι τό ὄχημα μέ τό ὁποῖο μεταδιδύονται στούς ἀπογόνους ἀπό τούς προγόνους τά ἦθη, τά ἔθιμα καί γενικά ἡ ἐθνική συνείδηση καί ἡ πολιτιστική ἰδιαιτερότητα κάθε λαοῦ. Ἄν ἡ παράδοση καί ἡ γλῶσσα ἐνός λαοῦ ξεχαστοῦν, θεληματικά λόγω ξενομανίας, ἢ ἀναγκαστικά ἀπό ξενικές βαρβαρικές κατοχές, σταματάει ἡ ροή τῆς πνευματικῆς ἰδιομορφίας, ἡ παράδοση ἀτονεῖ καί νεκρώνεται κι ἔτσι οἱ ἐπίγονοι ἀποσυνδέονται ἀπό τίς προγονικές τους ρίζες.

Ὁ Καβάφης ποιητικά διεκτραγωδεῖ ἕνα ἱστορικό γεγονός ἀφελληνισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς Ποσειδωνίας, μιᾶς ἐλληνικῆς ἀποικίας στήν Ἰταλία. Τήν ἐμπνευση γι' αὐτό τό ποίημα τήν ἔδωσε στόν ποιητή ἕνα κείμενο Ἑλληνα συγγραφέα τοῦ 3^{ου} αἰῶνα μ.Χ. σύμφωνα μέ τό ὁποῖο οἱ Ποσειδωνιάτες, ἀφομοιώθηκαν ἀπό ντόπιους βαρβαρικούς λαούς καί ξέχασαν τά ἔθιμά τους καί τή γλῶσσα τους, ἀλλά συνεχίζουν νά τελοῦν ἀκόμα κάποια ἐλληνική γιορτή, ξαναθυμούνται τά ἐλληνικά ὀνόματά τους καί τήν καταγωγή τους καί κλαῖνε. *«Τό μόνο πού τούς ἔμεινε προγονικό (λέγει ὁ Καβάφης)/ ἦταν μιᾶ ἐλληνική γιορτή μέ τελετές ὡραίες./ Καί εἶχαν συνήθειο πρός τό τέλος τῆς γιορτῆς τά παλαιά τους ἔθιμα νά διηγοῦνται/ καί τά ἐλληνικά ὀνόματα νά ξαναλένε./ Καί πάντα μελαγχολικά τελεῖων' ἡ γιορτή τους./ Γιατί θυμοῦνται πού κι αὐτοί ἦσαν Ἕλληνες/ καί τώρα πῶς ἐξέπεσαν, πῶς ἔγιναν,/ νά ζοῦν καί νά μιλοῦν βαρβαρικά/ βγαλμένοι -ᾧ συμφορά- ἀπ' τόν Ἑλληνισμό».*

Οἱ Ποσειδωνιάτες εἶναι ἡ συγγραφική καί ποιητική παρουσίαση ἐνός τραγικοῦ στοιχείου τοῦ ἠθελμένου ἀφελληνισμοῦ μας, ὅταν μιμούμαστε ξένα πρός τήν παράδοσή μας «πρότυπα», πολλές φορές «βαρβαρικά» πού φαίνονται «ἀνώτερα», ἐνῶ προέρχονται ἀπό πολιτιστικά κατώτερους λαούς. Ἡ ξενομανία εἶναι αὐτή πού σκοτώνει τήν ἐλληνική συνείδηση καί μᾶς καταντάει Λωτοφάγους στήν ἴδια μας τή γῆ.

Ὁ Θουκυδίδης προσπαθώντας μέ τήν ἀπαράμιλλη διεισδυτικότητά του νά ἐξημεύσει καί ἐξιχνιάσει τά αἴτια καί τίς ἀφορμές τοῦ ὀλέθριου, γιά τόν ἀρχαῖο Ἑλληνισμό, Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξιστορεῖ τά γεγονότα πού ἔχουν σχέση μέ τούς Ἐπιδαμνίους καί τήν ἀνάμειξη τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων στά τῶν Ἐπιδαμνίων προβλήματα. Οἱ Ἐπιδάμνιοι γιά νά λύσουν ἐσωτερικές τους προστριβές, ζητοῦσαν τήν ἐπέμβαση γειτονικῶν βαρβαρικῶν λαῶν καί ὅταν διεπίστωσαν ὅτι ὁ «συγχρωτισμός» τους μέ ἄλλους λαούς ἀπειλοῦσε τήν ἐθνική τους ταυτότητα καί τήν ἀνεξαρτησία τους, ζήτησαν βοήθεια Ἑλληνικῶν πόλεων. Εἶναι γνωστό ὅτι *«αἱ ἐρίζουσαι πόλεις»* τῶν Ἑλλήνων, ἐνεπλάκησαν σέ αἱματηρούς πολέμους μεταξύ τους ἐξ αἰτίας τῶν Ἐπιδαμνίων, πού στό τέλος γενικεύθηκαν καί προκάλεσαν ἀνυπολόγιστες συμφορές σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Φαίνεται ὅτι «τό ἔχει τό αἷμα μας» νά «ζηλεύουμε» τίς συμπεριφορές τῶν «ξένων» καί τό χειρότερο νά ἐπιζητοῦμε τήν ἐπέμβασή τους στά ἐσωτερικά μας ζητήματα. Τόν 4^ο αἰῶνα π.Χ. οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ταπεινώσει στό Μαραθῶνα, στίς Θερμοπύλες, στή Σαλαμίνα καί στίς Πλαταιές τόν ἐπηρεμένο «Πέρση Βασιλέα» καί τόν κατέστησαν ἀκίνδυνο μέ τίς νικηφόρες καί ἔνδοξες ναυμαχίες στά Παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Ὅμως μέ τήν «Ἀνταλκίδειο εἰρήνη», ὅρισαν «διατητή» τῶν διαφορῶν τους, πού εἶχαν μεταξύ τους οἱ Ἑλληνικές πόλεις, τόν Πέρση Βασιλέα. Ὁ «Μέγας Βασιλεύς» μέ τήν ταπεινωτική αὐτή συνθήκη ὀρίζεται ἐκτελεστής καί ἐγγυητής τῆς εἰρήνης σ' ἐλληνικές περιοχές! Τό ἴδιο ἔγινε πολύ ἀργότερα μέ τίς ἐπεμβάσεις τῆς «Υψηλῆς Πύλης» στά ἐσωτερικά μας θέματα. Γιᾶ νά φθάσουμε στήν ἀπαράδεκτη κατάσταση τῶν πρώτων κυρίως δεκαετιῶν τοῦ 20^{ου} αἰῶνα, πού γίναμε «παιχνιδάκι τῶν ξένων κυβερνήσεων» κατά τήν ἔκφραση τοῦ Βρεττανοῦ ἱστορικοῦ Μάρκ Μαζάουερ. Τήν περίοδο αὐτή δέν ὑπῆρχε Ἑ-

θνικό Πολιτικό κόμμα, αλλά Άγγλικό, Γερμανικό, Γαλλικό, Ρωσικό! Ή ξενομανία στο άποκορύφωμά της.

Στή σύγχρονη όμως εποχή, μιά εποχή που εξελίσσεται ραγδαία ή «ιδέα» της παγκοσμιοποίησης και που οι «πολυπολιτισμικές» επίρροές εισβάλλουν μέ όλα τά σύγχρονα ηλεκτρονικά και έκδοτικά μέσα, ή ξενομανία «μεγαλουργεί» και ό κίνδυνος νά άπολέσουμε τήν εθνική μας συνείδηση εΐναι «επί θύραις». Έξέλιπαν οι παλαιές κλειστές κοινωνίες που μετέδιδαν παραδοσιακά ήθη και έθιμα και τήν έν γένει κουλτούρα τους στίς επόμενες γενεές επί αιώνες κι έτσι παρά τίς πολλές βαρβαρικές επεμβάσεις διατηρήθηκε, μέ μικρές ίσως απώλειες, ή εθνική μας ταυτότητα. Σήμερα πνέουν διαφορετικοί άνεμοι και άπαιτείται μεγάλη έγρηγορη, σωστή ένήμερωση και δυναμική συστράτευση όλων τών πνευματικών ανθρώπων τής χώρας μας και τών ιδρυμάτων μας. "Όσο εΐναι καιρός.

Τά πράγματα εΐναι πάρα πολύ δύσκολα. Δέν εΐναι μόνο ό μμητισμός, αυτό τό τρομερό έλάττωμα τών Έλλήνων, που θέλουν νά συμπεριφέρονται και νά ενεργοϋν, όπως οι «ξένοι» και άπορρίπτουν κάθε γνήσιο έλληνικό «φέρσιμο», από τό ένδυμα και τό τραγούδι μέχρι τούς τρόπους επικοινωνίας μεταξύ τους στίς διάφορες κοινωνικές και έορταστικές τους συνάξεις. Οι φοβεροί Μακεδόνες πολέμαρχοι του Μ. Άλεξάνδρου άφομοιώθηκαν τάχιστα από τούς ντόπιους στίς περιοχές που κατέκτησαν και έμειναν στο άχανές Περσικό κράτος, γιατί έγκατέλειψαν τά πατροπαράδοτα ήθη και έθιμά τους και ντύνονταν, έτρωγαν και συμπεριφέρονταν όπως οι Πέρσες στίς Σατραπειές τους.

Σήμερα δύο κυρίως παράμετροι καθιστούν τά πράγματα άκρως άνησυχητικά: ό «διασμός» που ύφίσταται ή γλώσσα μας από τίς ξενικές επεμβάσεις και ή επιχειρούμενη άλλαγή τής πίστης μας από τίς εισαγόμενες και καθοδηγούμενες από ξένα κέντρα αίρετικές κοσμοθεωρίες και δοξασίες. "Αν άνοιξει κανείς νεανικό κυρίως περιοδικό θά ιδεί ότι μόνο τό 1/3 περίπου τών λέξεων εΐναι έλληνικές. Ξένοι όροι και ξένες εκφράσεις παρεμβάλλονται άνάμεσα στο έλληνικό λεξιλόγιο και καθιστούν τά κείμενα άκατανόητα σέ όσους δέν έχουν πρόσβαση στους ηλεκτρονικούς ύπολογιστές και στο διαδίκτυο. "Ήδη ό Καβάφης στήν εποχή του, εΐχε δεΐ τήν γλώσσα τήν έλληνική νά «διάζεται» παντού. Πήρε γράμμα από τόν άδελφό του που του έγραφε: «*Τό γράμμα σου στίς 23 τρεχ. τό έλαβα σήμερα τό πρωΐ and all my sympathy goes out to you. Ξεύρω, Κωστή μου, that it is not dangerous thing. Σέ συλλογίζομαι συχνά, my poor baby and my heart literally aches. Έχω νά κατεβώ στήν Άλεξάνδρεια πριν 15 Μαΐου for two or three days...*».

Η άγωνία όμως του Καβάφη προερχόταν από τά συμβαίνοντα στους Έλληνες τής διασποράς, γιατί

έβλεπε τούς σύγχρονους Ποσειδωνιάτες νά «έορτάζουν έλληνοπρεπώς» κάποιες έπετεΐους και νά χάνουν τήν Έλληνική τους συνείδηση. Αυτά όμως που συνέβαιναν τότε στους Έλληνες τής διασποράς συμβαίνουν σήμερα και στήν «Μητέρα Ελλάδα». Η γλώσσα μας διάζεται και ό κίνδυνος όχι μόνο νά αλλοιωθει επικίνδυνα, αλλά και νά εκλείψει, εΐναι προφανής. Άνυπολόγιστη ζημιά στή γλώσσα μας θά επιφέρει, άν επιβληθει ή άπόφαση ή σκέψη έστω ν' άντικατασταθει τό έλληνικό αλφάβητο από τό λατινικό. Αυτή, ως τήν ποϋμε προς τό παρόν τάση, άνησύχησε τούς Άκαδημαϊκούς μας, 40 τόν αριθμό, οι όποιοι εξέδωσαν διακήρυξη μέ τήν όποία έπισημαΐνουν ότι μιά τέτοια προσπάθεια «*θά καταφέρει καιριο πλήγμα κατά τής Έλληνικής σκέψης και όλων τών πτυχών του Έλληνικού Πολιτισμού, που εκφράζονται μέ γραπτά κείμενα, αλλά και τών έν γένει άνθρωπιστικών σπουδών...*». Και καταλήγει τό βαρυσήμαντο αυτό κείμενο μέ τήν εξής εθνική δήλωση: «*Όπως και επί Ένετών, όταν αυτοΐ στά μέρη που κυριαρχούσαν προσπάθησαν ν' άντικαταστήσουν στα έλληνικά κείμενα τούς έλληνικούς χαρακτήρες μέ λατινικούς, και προσέκρουσαν στην καθολική και οργανωμένη αντίδραση του λαού μας, έτσι και τώρα θά άντισταθούμε καλώντας όλους τούς συνέλληνες ν' άντιδράσουν για τήν πρόοριζα έξαφάνιση τών άνιερων αυτών σχεδίων*» (όλόκληρη ή διακήρυξη τών 40 ακαδημαϊκών μας δημοσιεύτηκε στο ύπ' αριθμ. 25 τεϋχος του περιοδικού μας).

Ύπάρχει όμως κι ένας διασμός πιο επικίνδυνος, πιο όλέθριος που εΐναι ό διασμός στήν πίστη μας. Κι έδω ή ξενομανία «μεγαλουργεί». "Όλες οι αίρέσεις και οι «λατρείες» εΐναι ξενόφερτες κι εμείς όλους αυτούς που προσπαθούν νά μās «ευαγγελίσουν», δηλαδή ν' αλλάξουν τήν πίστη μας, τούς δεχόμαστε, τούς άκοϋμε και τούς ακολουθοϋμε, όσοι τούς ακολουθοϋμε. «Παΐζουμε» και στα θέματα τής πίστης μας τό ίδιο παιχνίδι, τηροϋμε τήν ίδια τακτική στους μμητισμούς, όπως κάνουμε στα θέματα πολιτικής και κοινωνικών συμπεριφορών. Έρχονται ξένοι άνθρωποι για νά μās μιλήσουν για τόν Χριστό και νά μās καταστήσουν όπαδούς μās άλλης «έκκλησίας» ή νά μās διδάξουν δοξασίες άσιατικής πνευματικότητας, όπως τή μετενοάρκωση και τό κάρμα κι εμείς όχι μόνο τούς άκοϋμε, αλλά πολλοί άσπαζόμαστε ό,τι αντίθετο προς τήν πίστη μας μās σερβίρουν. Γεμίζουμε τίς αίθουσες και τά κοινόδιά τους και τούς δίνουμε τούς κόπους μας, χρήματα και περιουσίες, για νά μπορούν καλύτερα νά «μās αλλάξουν τήν πίστη» στήν κυριολεξία και αλληγορικά.

Οι αίρέσεις καλπάζουν και άλωνίζουν τή χώρα μας. Κολυμπάμε τρόπον τινά μέσα στίς αίρέσεις που

οί περισσότερες είναι πολυεθνικές. Πουλᾶμε τή γῆ μας στίς διάφορες ομάδες καί ὀργανώσεις γιά νά ἀνεγείρουν μέσα σέ ἑκατοντάδες στρέμματα γῆς τά βουδιστικά τους κοινόδια, τά γκουρουϊστικά τους ἄσραμ τίς «αἰθουσες Βασιλείας» καί τά ἄλλα οἰκοδομήματα τῶν «φιλοσοφικῶν», «χιλιαστικῶν», «ὑγιεινιστικῶν», κ.λπ., κ.λπ. κέντρων τους. Καί ὅλα τά χρήματα πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν οἰκοδομική τους αὐτή δραστηριότητα, προέρχονται ἀπό «προσφορές» τῶν θυμάτων τους, δηλ. εἶναι χρήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι προϊόν τοῦ ἰδρώτα του.

Τό εἶπαμε καί ἄλλοτε ὅτι τό «ρίζωμα» τῶν αἰρέσεων στήν χώρα μας, ἡ ραγδαία ἐξάπλωσή τους καί «εὐδοκίμησή» τους, ὀφείλεται στή δική μας «συναίνεση». Κανείς δέν μπορεῖ ν' ἀνεβῆ στήν πλάτη μας, ἂν ἐμεῖς δέν σκύβουμε. Καί σκύβουμε βαθιά καί ὑποτελικά, ὅταν καθόμαστε καί τούς ἀκοῦμε «σάν χάνοι» καί «ἐντυπωσιαζόμαστε» μέ ὅσα μᾶς λένε καί τούς ἀκολουθοῦμε.

Ἡ αἰρετική ἐξάπλωση στή χώρα μας, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο ποιμαντικό, ἔθνικό καί κοινωνικό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀπειλεῖ αὐτήν τήν ἴδια τήν ἔθνική μας ταυτότητα. Σέ κείμενο τοῦ καθηγητοῦ κ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου μέ τίτλο: «**Ὅποιος ἔχανε τήν Ὁρθοδοξία, ἔχανε καί τήν ἑλληνική του συνείδηση**», διαβάζουμε καί τά ἐξῆς: «Δέν πρέπει ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νά λησμονοῦμε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν μουσουλμάνων π.χ. τῆς Δυτικῆς Θράκης, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Κύπρου παλιότερα, τῆς Μικρασίας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Βοσνίας, τῆς Ρόδου καί ἄλλων περιοχῶν εἶναι Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες βυζαντινοί ἢ Σέρβοι, πού οἱ πρόγονοί τους ἐξισλαμίστηκαν καί χάνοντας τήν Ὁρθοδοξία τους, ἔχασαν καί τή φυλετική τους συνείδηση. Ἐγιναν μουσουλμάνοι Τούρκοι ἢ Βόσνιοι ἢ Ἀλβανοί κ.λπ. Ποτέ δέν ἔμειναν ἔθνικά ὅ,τι ἦταν ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Τά ἐπιλεκτά γενιτσαρικά τάγματα μέ τήν σύμπραξη τῶν ὁποίων ὁ πορθητής Μωάμεθ Β' κατέλαβε καί κατέστρεψε τήν Κωνσταντινούπολη, ἀποτελοῦνταν ἀπό ἐξισλαμισμένα χριστιανόπουλα. Καί ἡ πλειοψηφία τῶν Τούρκων τῆς Μικρασίας εἶναι φυλετικά ἀδέλφια μας, πού ἔγιναν ἐχθροί μας ἀφ' ὅταν ἀπώλεσαν τήν Ὁρθοδοξία τους». Καί θά τονίσει σ' ἓνα σημεῖο τοῦ κειμένου ὁ κ. Καθηγητής: «ὄπου ἔχουμε διατήρηση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔχουμε καί διάσωση τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως». Ἄς τά ἔχουν αὐτά ὑπ' ὄψη τους οἱ αὐτοαποκαλούμενοι ἀρχαιολάτρες, πού μάχονται πολλοί ἀπ' αὐτούς τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως οἱ ξένοι ἐχθροί μας. Τό κείμενο τοῦ κ. καθηγητοῦ δημοσιεύεται στό βιβλίο: «**Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση - Ρίζωμα καί Προοπτική**» πού ἐπιμελήθηκε ὁ κ. Κωνσταντῖνος Χολέβας.

Ἐχοντας κατά νοῦν αὐτήν τήν παράμετρο ὁ Κα-

θηγητής Γλωσσολογίας καί Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης κάνει τήν ἐξῆς παρατήρηση: «**Ὅποιος μιλάει γιά Ὁρθοδοξία ἐρήμην τοῦ Ἑλληνισμοῦ ματαιοπονεῖ Ὅποιος ὅμως μιλάει γιά Ἑλληνισμό ἐρήμην τῆς Ὁρθοδοξίας κάνει κάτι χειρότερο: ἀσχημονεῖ**» (βλέπε τό ἄρθρο «**Ἡ ἔθνική μας ταυτότητα**» τοῦ κ. Κωνσταντῖνου Χολέβα, πού δημοσιεύτηκε στό ὑπ' ἀριθμ. 27 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας).

Ἄς ἔχουμε ὅμως ὑπ' ὄψη μας, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, ὅτι ἡ αἴρεση προκαλεῖ τό μέγιστο κακό στόν ἄνθρωπο. Ἀκυρώνει τήν πίστη καί ἀπειλεῖ τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Εἶναι ἡ αἴρεση τό προσωπεῖο, ἡ μάσκα τοῦ σατανᾶ, πού προσπαθεῖ μέσῳ αὐτῆς νά μᾶς χωρίσει ἀπό τό Θεό καί νά μᾶς ὀδηγήσει στήν ἀπώλεια. Σ' αὐτό ὅμως δέν θά φταίει μόνο ἡ αἴρεση, ἀλλά ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού ἔχουμε τό ἓνα πόδι στήν Ἐκκλησία καί τό ἄλλο ἀπ' ἔξω, ἀπό τό ὅποιο μᾶς τραβάει ὁ διάβολος.

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ὁ ἐγκλειστος σ' ἐπιστολή του τήν ὁποία δημοσιεύουμε σέ συνέχειες στό περιοδικό μας, «μαλώνει» τρόπον τινά τους ἀποδέκτες τῆς ἐπιστολῆς, λέγοντας μεταξύ ἄλλων ὅτι «**καθήσατε καί ἀκούγατε σάν χαζοί (δέν τό εἶπε ἔτσι ὁ Ἅγιος, ἐγώ ὁ ἐμπαθῆς τό λέγω), ἕναν ξένο νά σᾶς διδάσκει γιά τό Χριστό, σάν νά ἦσασταν ἄπιστοι ἢ ἀλλόθρησκοι ἢ ἀβάπτιστοι. Καί προσκολλάστε σ' αὐτόν ἔτοιμοι ν' ἀφήσετε τήν Ἐκκλησία σας, τούς ποιμένες σας καί ὅλα ὅσα προηγουμένως τιμούσατε σάν μέσα ἀγιασμοῦ**». Λέγει καί ἄλλα πολλά στήν θαυμάσια αὐτή ἐπιστολή του ὁ Ἅγιος, τήν ὁποία συνιστοῦμε νά μελετήσουν ἐπισταμένα οἱ πιστοί μας καί τούς ἐπισημαίνει: «**Θά ἔπρεπε ἀκούγοντας τά πρῶτα του λογία ν' ἀπομακρυνθεῖτε ἀμέσως ἀπό κοντά του, ἐνῶ σεῖς συνδεθήκατε μαζί του καί συνδέεστε ὁλοένα καί περισσότερο**». Σά νά τούς ἔλεγε, ὅπως θά ἔλεγα ἐγώ ὁ ἐμπαθῆς, πρέπει νά ἐξαποστείλετε τόν ψευδοκήρυκα ἀπό ἐκεῖ πού ἦρθε.

Πρέπει, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, «**πρίν ἐρθουν χρόνοι δίσεκτοι καί μήνες ὀργισμένοι**», ὅπως λέγει ὁ λαός μας σέ δημοτικό του τραγουδί, νά συνέλθουμε καί νά ἀγωνιστοῦμε, μέ ὅλα τά μέσα πού διαθέτουμε γιά ν' ἀποτρέψουμε συμφορές πού θά εἶναι ὄχι μόνον ὀλέθριες, ἀλλά θά ἐπιφέρουν τόν ἀφανισμό τῆς ἔθνικῆς μας ταυτότητας καί τῆς πίστεως μας, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας μας. Σ' αὐτή τήν ἐπιλογή μας δέν ὑπάρχει ἐναλλακτική πρόταση, δέν χωροῦν μεγάλα λόγια καί ἀφορισμοί, ἀλλά ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερη προσοχή καί ἐγρηγόρηση γιά νά μὴν καταστήσουμε Λωτοφάγοι στήν ἴδια μας τή χώρα, νά μὴν γίνουμε νέοι «Ποσειδωνιάτες», κλαίγοντες ἐπάνω στήν ταφόπετρα τῆς ἔθνικῆς μας ὑπόστασης καί τῆς πίστεως μας. Καί μὴν ξεχνοῦμε αὐτό πού εἶπε ὁ Ντοστογιέφσκυ: «**Ὅλοι φταίμε γιά ὅλα**».

ΙΩΣΗΦ ΡΟΔΕΡΦΟΡΔ

Δεύτερος πρόεδρος της εταιρίας «Σκοπιά» και διάδοχος του Καρόλου Τ. Ρώσσελ εκλέχτηκε ο Ί. Ρόδερφορντ. Η εκλογή του πραγματοποιήθηκε στην έτησια συνέλευση της 6-1-1917. Αμέσως μετά την εκλογή του ο Ρόδερφορντ έλαβε δραστικά μέτρα για την αύξηση του έργου κηρύγματος στον αγρό προς αίνο του Ίεχωβά, δηλ. έσοδα στην εταιρία.

- **1983 Βιβλίον του έτους, σελ. 91:** «Δέν ήταν όμως όλοι ευτυχημένοι μέσα στην οργάνωση όταν εκλέχθηκε ο Ί. Ρόδερφορντ. Στην πραγματικότητα από τό 1917 πολλά φιλόδοξα άτομα επεδίωξαν να κερδίσουν τό διοικητικό έλεγχο της Εταιρίας. Έπαψαν να συνεργάζονται πρόθυμα και έτσι άρχισε μία περίοδος πύρινης δοκιμασίας "Ο Ίεχωβά και ο άγγελος της διαθήκης" του, Ίησους Χριστός, ήρθαν να έπιθεωρήσουν τόν πνευματικό ναό τό 1918 μ.Χ. Τότε άρχισε ή κρίση στον οίκο του Θεού και ξεκίνησε μία περίοδος καθαρισμού και έξαγνισμού. Κάτι άλλο συνέβει ακόμη, έμφανίστησαν άνθρωποι με χαρακτηριστικά του «πονηρού δούλου». «Ο Ίησους Χριστός έδειξε ότι μία τάξη «πιστού και φρόνιμου δούλου» θά έμφανιζόνταν δίνοντας πνευματική τροφή». Όπως μās περιγράφει ή ίδια ή «Σκοπιά» στά γεγονότα κατά την εκλογή του Ρόδερφορντ, παρουσιάζονται τά χαρακτηριστικά μιās πραγματικής εταιρίας και μάλιστα όχι από τίς σοβαρές και αξιόπιστες και όχι θρησκείας, ή οποία να διεκδικεί την άπόλυτη αλήθεια. Βεβαίως επικαλείται την επίσκεψη του Ίεχωβά με βοηθό τόν Ίησού Χριστό, οι όποιοι αναλαμβάνουν την τακτοποίηση με πύρινες έκκαθαρίσεις αλλά αυτό είναι κάτι πού τό διαβάζομε συχνά στά έντυπα της εταιρίας, δέν είναι ή πρώτη φορά. Παρ' όλα αυτά οι διενέξεις συνεχίστηκαν ή ομάδα πού παρέμεινε πιστή στον Ρώσσελ και ή ομάδα του Ρόδερφορντ είχαν κηρύξει σφοδρό πόλεμο για την νομή της εξουσίας. Τό μέσον για έπικράτηση ήταν ή «ταυτότητα του πιστού και φρόνιμου δούλου», αυτό ήταν τό έπιχείρημα και των δύο παρατάξεων (κάτι πού σαν θέμα έχει πολλές και ποικίλες ασάφειες έως σήμερα).

- **Σελ. 92:** «Η ταυτότητα του πιστού και φρόνιμου δούλου ήταν θέμα μεγάλου ένδιαφέροντος εκείνα τά χρόνια. Πολύ νωρίτερα τό 1881 ο Κάρολος Ρώσσελ έλεγε ότι είναι τό μικρό ποίμνιο (144.000)... και έτσι κατανοήθηκε ότι ο "δούλος" ήταν μία τάξη. Μέ τό πέρασμα του χρόνου ή ιδέα πού υιοθε-

η. Άννας Μπουρδάκου, μέλους του Δ.Σ. της Π.ΕΓ.

τήθηκε ήταν ότι ο ίδιος ο Ρώσσελ ήταν ο "πιστός και φρόνιμος δούλος". Αυτό οδήγησε μερικούς στή παγίδα να λατρεύουν ένα πλάσμα». Έδω φαίνεται ότι «ο πιστός και φρόνιμος δούλος» όποιος και εάν είναι έχει άπόλυτη εξουσία επάνω σε ανθρώπινες υπάρξεις πού φθάνουν στό σημείο της λατρείας, κάτι πού ανήκει μόνο στό Θεό.

- **Σελ. 92:** «Αυτή ή έσφαλμένη αντίληψη... ξεκαθαρίστηκε τόν Φεβρουάριο του 1927.

Ο Ρώσσελ είχε στείλει στά κεντρικά γραφεία στην Βρετανία τόν Πάωλ Τζόνσον ένα Ίουδαίο ο όποιος έγκατέλειψε τόν Ίουδαϊσμό και έγινε Λουθηριανός ιερέας προτού γνωρίσει την αλήθεια του Θεού... αυτός νόμισε ότι ήταν άρχιερέας του κόσμου, παρουσίαζε τόν έαυτόν του σαν διάδοχο του Ρώσσελ ισχυριζόμενος ότι ο μανδύας του πάστορα Ρώσσελ έπεσε πάνω του όπως ή μηλωτή του Ήλίας στον Έλισσαίε. Ο Τζόνσον χρησιμοποίησε άκατάλληλα τά έγγραφα πού του είχαν δοθεί από την Έταιρία και δέσμευσε τά χρήματα στην τράπεζα του Λονδίνου. Αργότερα ήταν άπαραίτητο να γίνει δικαστική ενέργεια για να έλευθερωθούν τά χρήματα. Ο Τζόνσον πίστευε ότι ο ίδιος έπρεπε να ήταν ο πρόεδρος της εταιρίας».

- **Σελ. 95-97:** «Ο Τζόνσον προσπάθησε να επηρεάσει τό συμβούλιο των διευθυντών παρουσιάζοντας τόν Ί. Ρόδερφορντ άκατάλληλο για πρόεδρο και έπεισε τέσσερα από τά επτά μέλη του συμβουλίου, οι διαφωνούντες προσπάθησαν να άποσπάσουν τόν διοικητικό έλεγχο από τόν πρόεδρο. Την 17^η Ίουλίου 1917 όταν συγκεντρώθηκε ή οικογένεια Μπέθελ για τό μεσημεριανό φαγητό, σε κάθε σερόβιτιο τοποθετήθηκε και ένα διβλίό τό "Τετελεσμένο Μυστήριο", αφού έγινε ή προσευχή έκδηλώθηκε ή άναταραχή. Έπικεφαλής ο Τζόνσον κατά του άδελφού Ρόδερφορντ. Έκτοξεύοντας αισχρές κατηγορίες δυνατά περπατούσαν πάνω-κάτω σταματούσαν στό τραπέζι του Ρόδερφορντ για να τόν άπειλήσουν κουνώντας τίς γροθιές τους... Αυτό τό γεγονός άπεκάλυψε ότι μερικά μέλη της οικογένειας Μπέθελ συμπαθούσαν τούς έναντιουμένους, αν αυτά συνεχίζονταν θά υπήρχε διάλυσις. Έτσι ο Ρόδερφορντ ένήργησε νομικά. Αν και ο ίδιος γνώριζε έν τούτοις συμβουλευτήκε ένα διακεκριμένο νομικό στην Φιλαδέλφεια σχετικά με την άρμοδιότητα του συμβουλίου των διευθυντών της

Έταιρίας, όπου αποκάλυψε ότι οι τέσσερις διαφωνούντες δεν ήταν νόμιμα μέλη διότι τους είχε διορίσει ο Ρώσσελ, αλλά τό καταστατικό απαιτούσε οι διευθυντές να εκλέγωνται με ψηφοφορία από τους μετόχους, έτσι ο Ρόδερφορντ τους έδιωξε και διόρισε τέσσερα νέα μέλη στο συμβούλιο ώστε ο διορισμός τους να εγκριθεί στην επόμενη συνεδρίαση του συνλόγου στις αρχές του 1918, αυτό και έγινε. Στην ετήσια συνεδρίαση των μετόχων 5-1-'18 κανείς από τους αντιπάλους δεν πέτυχε να εκλεγεί. Η προσπάθεια των εναντιουμένων ν' αποκτήσουν τον έλεγχο απέτυχε τελείως».

"Όλα αυτά δεν είναι άλλο από την ιστορική διαδρομή του Ρόδερφορντ προς την εξουσία μις μεταχικής εταιρίας όπως ή ίδια όμολογεί δίχως καμμία πνευματικότητα, δίχως θρησκευτική συνείδηση. Με νομιμίστικα τεχνάσματα και διάφορες μεθοδεύσεις κατόρθωσε να αναρριχηθεί στην προεδρία σέ πλήρη συνεργασία με τό «θηρίο» και τους εκπροσώπους του για την επιτυχία των στόχων του. Φυσικά τέτοια φαινόμενα παρουσιάζουν και άλλες εταιρίες για οικονομικά συμφέροντα κ.ά., έστω και μέ μέσα άνορθόδοξα, όμως δεν έχουν καμμία σχέση με θρησκεία και τό πλέον σημαντικό δεν άναμειγνύουν τον Θεό σέ τέτοιου είδους ενέργειες. Συνεχίζοντας τίς έμπορικές δραστηριότητες της εταιρίας ο Ί. Ρόδερφορντ κυκλοφορεί τό βιβλίό «Τετελεσμένο Μυστήριο».

- Σελ. 99-100: «Τά τέλη του 1917 και αρχές του 1918 τό "Τετελεσμένο Μυστήριο" διανεμόταν σέ όλοένα και περισσότερα αντίτυπα. Έξοργισμένος ο κλήρος ίσχυρίστηκε ψευδώς ότι όρισμένες δηλώσεις σ' αυτό τό βιβλίό ήταν στασιαστικές... Αυτό μαζί με παρόμοιες κατηγορίες άλλων έκκλησιαστικών κύκλων είχε προφανή σχέση με την κατάσχεση των λογιστικών βιβλίων της Έταιρίας από άξιωματούχους της άντικατασκοπείας του Στρατού... Οί αρχές νόμιζαν ότι θά εύρισκαν κάποια άπόδειξη... ότι ή Έταιρία μας εργάζεται για τό συμφέρον της Γερμανικής κυβερνήσεως».

- Σελ. 102: «Στίς 4-3-'18 τό Ύπουργείο Δικαιοσύνης των Ηνωμένων Πολιτειών χαρακτήρισε την διάθεση του "Τετελεσμένου Μυστηρίου" παράβαση του Νόμου περί Κατασκοπείας».

- Σελ. 103: «Ο κλήρος ένεθάρρυνε τους κυβερνητικούς παράγοντες να ένοχλούν την εταιρία και να κάνουν συλλήψεις, να μήν εγκρίνουν τό "Τετελεσμένο Μυστήριο" και να πιέσουν τους σπουδαστές της Γραφής να κόψουν όρισμένες σελίδες (247-253) από τον τόμο». Φυσικά κατά την πάγια τακτική της εταιρίας για όσα την ένοχλούν, αίτιος είναι ο κλήρος, όμως τά γεγονότα αυτά τά όποια σημαδεύουν την

ιστορία της εταιρίας και στην συγκεκριμένη εποχή του Ί. Ρόδερφορντ παρουσιάζονται άναγκαστικά στο βιβλίό της, βέβαια άπλουστευμένα, άπαλά και τό πιο σημαντικό, περιβάλλουν μέ ένα φωτιστέφανο μάρτυρος κυρίως τον Ί. Ρόδερφορντ και άκολούθως την παρέα του.

- Σελ. 110: «Μετά τίς αρχές του Ώκτωβρίου 1914 οί χρισμένοι διεκήρυξαν ότι οί καιροί των έθνών είχαν τελειώσει και πλησίαζαν στην καταστροφή τους, στον Άρμαγεδδώνα (Λουκ. 24) Άποκ. (ΊΣΤ΄ 14-16). Οί συμβολικοί αυτοί "δύο μάρτυρες" διεκήρυξαν τό πένθιμο αυτό μήνυμά τους προς τά έθνη 1.260 ήμέρες δηλαδή τριάμισι χρόνια 4/5 Ώκτωβρίου 1914 μέχρι 26/27 Μαρτίου 1918. Τότε τό θηριώδες πολιτικό σύστημα του Διαβόλου πολέμησε ένάντια στους "δύο μάρτυρες" σκοτώνοντάς τους. Αυτή ήταν ή προφητεία και έκπληρώθηκε. Στίς 7-5-'18 τό Περιφερειακό Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών... έκδωσε ένταλμα συλλήψεως όρισμένων της εταιρίας. Πρόεδρος Ρόδερφορντ, Γραμματέας Ταμίας Άμπουργκ, οί Γούντγουορθ, Φίσερ (συντάκτες του «Τετελεσμένου Μυστηρίου») και οί υπόλοιποι περί τον Ρόδερφορντ.

- Σελ. 117-118: «φυλακίσθησαν στην όμοσπονδιακή φυλακή στην Άτλάντα στην Τζώρτζια». «Ο Ρόδερφορντ κατά την μεταφορά του στίς φυλακές είδοποίησε τον Ρ. Μ. Μπάρμπερ ότι εάν οί άδελφοί παρενοχλούνται στα κεντρικά γραφεία να πουλήσουν τό Μπέθελ και την Σκηνή του Μπροϋκλιν για να μετακομίσουν είτε στην Φιλαδέλφεια είτε στο Πίττσμπουργκ, εφ' όσον ή Έταιρία «Σκοπία» ήταν σωματείο της Πενσυλβανίας. Οί τιμές πού προτάθηκαν ήταν 60.000 δολάρια για τό Μπέθελ και 25000 δολάρια για την Σκηνή».

Είναι σαφές ότι ο Ί. Ρόδερφορντ και ή ομάδα του κινούνται στα πλαίσια σωματειών-εταιρείας-μετόχων μέ οικονομικά συμφέροντα, πωλήσεις και άγορές αλλά και μέ μιá προσπάθεια όλα αυτά να καλυφθούν μέ ένα θρησκευτικό μανδύα. Στίς 26-3-'19 άφέθησαν ελεύθεροι μέ έγγύηση 10.000 δολάρια για τον καθ' ένα, ένω έκκρεμοϋσε ή επόμενη δίκη τους. Στίς 5-5-'20 ο δικηγόρος της κυβέρνησης άνακοίνωσε ότι άπέσυρε την δίωξη και έτσι άπηλλάγησαν ο Ρόδερφορντ και οί λοιποί. "Όπως εκτίθενται τά γεγονότα, να μέν καταγράφεται ή ιστορική διαδρομή της όργανώσεως, πάντοτε όμως δίδεται ή εικόνα του θύματος, του κατατρεγμένου από τον κλήρο και τον Σατανά. Ο άναγνώστης όμως διακρίνει και τους έλιγμούς της ήγεσίας Ρόδερφορντ και τους συμβιβασμούς πού κάνει γιατί αυτό έξυπηρετεί όλες τίς φιλοδοξίες του. Συνεργάζεται μέ τό «θηριώδες πολιτικό σύστημα του Δια-

βόλου» ὅπως τό ὀνομάζει ἡ «Σκοπιά», ἀφοῦ αὐτό συνέφερε πρός ἐπιτυχία τοῦ στόχου τοῦ Ρόδερφορντ γιά τήν προεδρία καί τίς περαιτέρω δραστηριότητές του.

- **Σελ. 128:** Ἔνας ἀπό τοὺς συμβιβασμούς ἦταν ἡ περικοπή τῶν σελίδων ἀπό τό «Τετελεσμένο Μυστήριο» γιά νά εὐχαριστήσουν τοὺς λογοκριτές. Ἔνας ἄλλος συμβιβασμός ἐγένετο ὅταν ἡ Σκοπιά τῆς 1-6-18 ἀνέφερε «Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Κογκρέσσου τῆς 2 Ἀπριλίου καί τήν ἐξαγγελία τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς 11^{ης} Μαΐου προτείνεται ὁ λαός τοῦ Κυρίου ὅπουδήποτε κι ἂν εἶναι νά κάνει τήν 30^η Μαΐου ἡμέρα προσευχῆς καί δεήσεως. Τά σχόλια μετά τήν δήλωση αὐτή ἐγκωμίαζαν τίς Ἡν. Πολιτείες καί δέν βρισκόνταν σέ ἀρμονία μέ τήν Χριστιανική θέση τῆς οὐδετερότητας».

Πιπτα ἀπ' ὅλα αὐτά δέν ἀγγίζουσι τόν Ρόδερφορντ ὅλοι οἱ δρόμοι ἀνοίγουν πλέον γιά τίς ἐκδοτικές καί οικονομικές του ἐπιδιώξεις, αὐτό ἔχει λεχθεῖ καί ἄλλες φορές· ὀλίγον ἁμαρτία δέν βλάπτει, ὅλα εἶναι θεμιτά, ὅταν πρόκειται γιά τήν «Σκοπιά» καί τά συμφέροντά της· αὐτό εἶναι «δόγμα» πλέον τό ὅποιο πρῶτα ἐκφράζει ὁ Πρόεδρος ὅπως τώρα ὁ Ρόδερφορντ. Ὁ ἐναγκαλισμός μέ τό θηρίον δέν τήν ἐνοχλεῖ· κάτι ἀνάλογο ἐγένετο καί τώρα τελευταία.

Ἀσυγκράτητος πιά ὁ Ρόδερφορντ ἀρχίζει τίς ἐξορμήσεις του καί ἐκτός Ἀμερικῆς, διεξάγει συνελεύσεις στήν Αἴγυπτο καί στήν Παλαιστίνη στήν Ραμάλα καί ἰδρύει ἕνα κεντρικό γραφεῖο στήν Εὐρώπη γιά νά ἐπιβλέπει τό ἔργο κηρύγματος στήν Ἑλβετία, Γαλλία, Βέλγιο, Ὁλλανδία, Γερμανία, Αὐστρία καί Ἰταλία. Ἀναρίθμητες ἐκδηλώσεις ὀμιλιῶν, οἰκοδομικές καί ἐκδοτικές δραστηριότητες. Τό 1920 κυκλοφορεῖ τό νέο του βιβλίον «Ἐκατομμύρια ἤδη ζώντων οὐδέποτε θέλουσι ἀποθάνει» ἐννοώντας ὅτι σύντομα θά γίνῃ ὁ Ἀρμαγεδδῶνας καί οἱ ζῶντες τότε δέν θά πεθάνουν ἀφοῦ θά περάσουν ζωντανοί. Αὐτοί πέθαναν καί ἀκόμη ἀναμένεται ὁ Ἀρμαγεδδῶνας, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἀπειλητικά μέσω τῶν ἐντύπων κάθε φορά πού κάτι δέν πάει καλά στήν ἐταιρία. Εἶναι θά λέγαμε τό φόβητρο μέσω τοῦ ὁποῖου ἀσκεῖται πίεση στοὺς ὀπαδοὺς γιά μεγαλύτερες ἐπιδόσεις. Τά βιβλία τοῦ Ρόδερφορντ ἐκδίδονται τό ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καθὼς καί ἄλλα ἔντυπα. Ὑπόσχεται καί κηρύττει τήν ἀνάσταση τῶν Δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ κ.ἄ. καί ἀγοράζει μάλιστα σπίτι στό Σάν Ντιέγκο στήν Καλιφόρνια γιά νά κατοικήσουν καί τό ὀνομάζει δέ Μπέθ-Σαρίμ,

οἶκος ἀρχόντων. Μετά καί αὐτήν τήν διάψευση τῶν προσδοκιῶν τῶν ὀπαδῶν νά ἴδουν τοὺς δικαίους ἀναστημένους ὁ Ρόδερφορντ κατοικεῖ ὁ ἴδιος στό Μπέθ-Σαρίμ ἕως τό θάνατό του. Ὑπῆρξε μέγας πολέμιος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καί τοῦ κλήρου, ἐπίσης πολέμησε καί αὐτόν τόν Ρῶσσελ τοῦ ὁποῖου ἄλλαξε πολλές δοξασίες μεθοδικά καί σταδιακά ἀδιαφορώντας ὅτι καί ὁ ἴδιος τίς ἐκήρυττε ἐπὶ σειρά ἐτῶν, προτοῦ ἀνακαλύψει τήν περιφρημική ἀλήθεια ἐκ μέρους τοῦ Ἰεχωβά, αὐτό τό ὅποιο ἐπεκαλέσθη καί μετά τήν διάψευση τοῦ 1925.

Τό 1928 καταργεῖ τίς ἐορτές, κάτι πού ἴσχυε ἕως τότε. Ὁ Ρῶσσελ π.χ. τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἔδινε στά μέλη τῆς οἰκογένειας Μπέθελ ἀπό ἕνα χρυσό νόμισμα τῶν πέντε ἢ δέκα δολαρίων. Ὁ Ρόδερφορντ μέ τήν νέα ἀλήθεια, χαρακτήρησε τήν ἐορτή αὐτή εἰδωλοατρική. Ἐπίσης τό ἴδιο ἔτος ἀφαίρει «Τό σύμβολο τοῦ σταυροῦ καί τοῦ στέμματος» πού ἐμφανίζονταν στό ἐξώφυλλο τῆς Σκοπίας ἀπό τόν Ἰανουάριο τοῦ 1891, τονίζοντας στοὺς ὀπαδοὺς ὅτι «ὅταν πηγαίναμε στά σπίτια τῶν ἀνθρώπων νά μιλάμε, αὐτό ἔδινε πραγματική μαρτυρία καί ὄχι ὁ σταυρός».

- **Σελ. 158:** Τό 1931 καθιερώνει τό νέο ὄνομα «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἀντὶ τό Σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς· ἀκόμη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του κλείει ἡ θύρα γιά τήν οὐράνιο βασιλεία (**“Σκοπιά” 1935, σελ. 345**), ἀσχέτως ἐάν αὐτό τό κεφάλαιο ἔχει ἀλλάξει πολλές φορές με διαφορετικές χρονολογίες. Φυσικά οἱ ἀλλαγές αὐτές προϋποθέτουν καί πληθώρα ἐκδόσεων νέων. Ἰδρύει ραδιοφωνικό σταθμὸ καί ἐκδίδει χρεώγραφα τὰ ὅποια δίδει στοὺς ὀπαδοὺς γιά ἐπέκταση ἐργοστασίων καί νέων κατασκευῶν ἢ ἐπιχείρηση “Σκοπιά” σέ μεγάλη πρόοδο. Τό 1938 ὁ Ρόδερφορντ κηρύττει τήν θεοκρατία τοῦ Μπρουκλιν (ὁ σωστότερος χαρακτηρισμὸς θά ἦταν ἡ δικτατορία) καί μάλιστα τήν ἀνακηρύττει ὡς τήν μόνη νόμιμη κυβέρνησι σέ ὅλη τήν γῆ.

«Τὴν 8-1-42 τελείωσε τήν ἐπίγεια ζωὴ του ὁ Ἰωσήφ Φραγκλίνος Ρόδερφορντ» ἀπὸ τὴν σελ. 208. Συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν 144.000 ἀγίων καί εἶναι συμβασιλεύς μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό στὸν οὐρανό.

Ἄνετα θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τήν 25^η προεδρία τοῦ Ρόδερφορντ ὡς προεδρία σέ μιὰ ἐταιρία μέ σκοπὸ τήν ἀπόκτηση οικονομικῆς καί πολιτικῆς ἐξουσίας, κάτι πού συνεχίζεται ἕως σήμερα καί ἀπὸ τοὺς διαδόχους του, πάντοτε ὅμως μέ τό θρησκευτικὸ προσωπεῖο.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ

Τόν τελευταίο καιρό πληθαίνουν οι προκλήσεις για τη διάδοση και τη γνωστοποίηση του Ἀπολλωνίου Τυανέα. Διαλέξεις, βιβλία, περιοδικά στοχεύουν στην αποκατάσταση της τιμής του. Μερικοί μάλιστα μέσα στη γενικότερη ύστερία της αρχαιολατρίας προτείνουν αντικατάσταση της καθιερωμένης χρονολόγησής μας "μετά Χριστό" (μ.Χ.) με "μετά Ἀπολλώνιο Τυανέα" (μ.Α.Τ.).

Πώς, λοιπόν, έχει τό θέμα σχετικά με τόν Ἀπολλώνιο Τυανέα;

Ο βιογράφος του Φλάβιος Φιλόστρατος

Τή βιογραφία του Ἀπολλωνίου του Τυανέα ανέλαβε νά συγγράφει τόν 3^ο αἰ. μ.Χ. ὁ νεοπυθαγόρειος καί λήμιος ρήτορας Φλάβιος Φιλόστρατος (160/70-244/49) κατ' ἐντολή τῆς Ἰουλίας Δόμνας. Ὁ συγγραφέας μετά τίς σπουδές του στήν Ἀθήνα ἐμφανίζεται ὡς σοφιστής στήν Ἀθήνα καί στήν συνέχεια ταξιδεύει καί δίνει διαλέξεις. Στή Ρώμη μπήκε στόν κύκλο τῆς Ἰουλίας Δόμνας, γυναικας τοῦ Σεπτίμιου Σεβήρου καί μητέρας τοῦ Καρακάλλα. Πρέπει νά συνόδευε τήν Ἰουλία Δόμνα καί τόν Σεπτίμιο Σεβήρο (καί ἀργότερα τόν Καρακάλλα) σέ ταξίδια καί ἐκστρατείες καί ἔτσι γνώρισε τόν τότε κόσμο.

Στό ἔργο του "Τά ἐς τόν Τυανέα Ἀπολλώνιον" σέ ὀκτώ βιβλία, παρουσιάζει τόν Ἀπολλώνιο τόν Τυανέα ὡς τόν διασημότερο κήρυκα τοῦ ἠθικοῦ καθαρμοῦ καί ὡς τήν πιό ἀξιοπεριεργή συγχρόνως μορφή τοῦ Νεοπυθαγορισμοῦ στήν πρώτη περίοδό του (6^ο μισό τοῦ 1^{ου} αἰ. μ.Χ.). Ἡ δομή τοῦ ἔργου δέν εἶναι αὐστηρή. Οἱ διάφορες πράξεις καί τά περιστατικά τῆς ζωῆς τοῦ Ἀπολλωνίου περιγράφονται μέ ἀφέλεια καί ἀνάλαφρο ὕφος. Στό σύγγραμμά του ἐντοπίζονται "στοιχεῖα παραμυθιοῦ καί μυθιστορίας". Συχνά παρουσιάζει θεωρίες, κυρίως σχετικές μέ τήν τέχνη, πού δέν εἶναι βέβαια τοῦ Ἀπολλωνίου ἀλλά δικές του. Διακρίνεται ἀκόμη ἡ τάση τοῦ Φιλοστράτου σέ κάθε εὐκαιρία νά ἐκθέτει τίς δικές του φιλολογικές καί ιστορικές γνώσεις. Εἶναι δύσκολο νά ὀριστεῖ διαχωριστική γραμμή ἀνάμεσα στά εὐρήματα τοῦ συγγραφέα καί στίς τεκμηριωμένες γνώσεις πού εἶχε ἀπό τίς μελέτες του. Ἀναλογίες μέ το βίο τοῦ Ἀπολλωνίου συναντοῦμε καί στούς "Βίους σοφιστῶν" τοῦ Φιλοστράτου καθῶς καί σέ ἄλλα ἔργα του.

Ὁ συγγραφέας τῆς "μυθοποιημένης βιογραφίας τοῦ Ἀπολλωνίου" στηρίζεται στά ἔργα τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀπολλωνίου, στό ἡμερολόγιο ἑνός μαθητῆ καί συνο-

τῆς κ. *Εὐδοξίας Αὐγουστίνου, Φιλολόγου, Θεολόγου*

δοῦ του, τοῦ Δάμιδος, καί στήν παράδοση. Γιά τά ταξίδια του στήν Ἰνδία καί στήν Αἰθιοπία χρησιμοποίησε ὡς πηγές βιβλία πού ἀναφέρονται στή γεωγραφία, τήν ἐθνογραφία, τή ζωολογία καί τά παραδόξα. Οἱ συναντήσεις τοῦ Ἀπολλωνίου μέ πλῆθος δρακόντων, ἡ περιγραφή τους, ἡ ἐκτροφή ὄφρων προδίδει ὅτι ὁ Φιλόστρατος ἀντλεῖ καί ἀπό τά ἀποκρυφα κείμενα τῆς Κ.Δ.. Στό περιγραφικό μέρος περιλαμβάνονται καί οἱ διενέξεις μέ τό Νέρωνα, τό Βεσπασιανό, τόν Τίτο καί τόν Δομιτιανό.

Ὁ Φιλόστρατος μέ "Τά ἐς τόν Τυανέα Ἀπολλώνιον" στόχευε στήν προβολή τῆς "καθαρισμένης" παραιοσιακῆς (εἰδωλολατρικῆς) θρησκείας καί τοῦ ἰδανικοῦ θρησκευτικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀγίου καί σοφοῦ μαζί. Στήν ἴδια γραμμῆ νωρίτερα κινήθηκε καί ὁ Κέλσος. Ὁ Φιλόστρατος ἀναζήτησε στό πρόσωπο τοῦ Ἀπολλωνίου τά ἰδανικά στοιχεῖα τοῦ σοφοῦ - ἀγίου καί προφανῶς ὁ Τυανέας του, ἔτσι ὅπως ὁ ἴδιος τόν κατασκεύασε, ἀνταποκρινόταν στίς ἀναζητήσεις του.

Ὁ βίος καί διδασκαλία τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως

Ὁ Ἀπολλώνιος ἔζησε τόν 1^ο αἰ. μ. Χ. Ἱστορικές μαρτυρίες ἀπό τόν 1^ο αἰ. δέν ἔχουμε, ἄν καί ἐπισκέφθηκε -κατά τό Φιλόστρατο- πολλές ὀνομαστές πόλεις. Οἱ πληροφορίες μας προέρχονται ἀπό μεταγενέστερους συγγραφείς τοῦ 2^{ου} αἰ. Δέν εἶναι δυνατό νά ἔζησε πρό Χριστοῦ, διότι τό ἔργο του εἶναι ἐπηρεασμένο ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἡ πληροφορία ὅτι ἔδρασε στά χρόνια τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶναι ἀναληθής καί μυθώδης. Ὁ Ἀπολλώνιος γεννήθηκε κατά θαυμαστό τρόπο καί ἀναδείχθηκε ἄνδρας ἠθικός καί τέλειος. Διακήρυσσε ὅτι ἀκολουθεῖ τόν Πυθαγόρα. Ἄφησε τήν Καππαδοκία καί περιόδευσε ὀλόκληρη τή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία στά χρόνια τοῦ Νέρωνα. Ἐπισκέφθηκε τήν Ἀντιόχεια, πῆγε στή Βαβυλώνα καί τήν Ἰνδία σκοπεύοντας νά γνωρίσει τή φιλοσοφία τῶν Βραχμάνων. Στήν Ἐφεσο ἀπῆλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπό τό λοιμό καί κατευθύνθηκε πρός τήν Ἑλλάδα καί τή Ρώμη, ὅπου μέ θαῦμα σώθηκε. Ἐφτάσε στήν Ἰσπανία καί μέσω τῆς Σικελίας ἦλθε στήν Αἴγυπτο, στούς Γυμνοσοφιστές. Στήν Αἴγυπτο γνωρίσθηκε μέ τό Βεσπασιανό. Σύμφωνα μέ τίς διηγήσεις τοῦ Φιλοστράτου ἐπισκέφθηκε γιά τρίτη φορά τή Μ. Ἀσία· στή συνέχεια πῆγε στή Ρώμη τήν ἐποχή τοῦ αὐτοκράτορα Δομιτιανοῦ.

Ἡ ἐμφάνισή του ἦταν πάντα λιτή, ὅπως καί ἡ διατροφή του. Ἀπεῖχε ἀπό τίς ζωϊκές τροφές. Κήρυτ-

τε τήν πενία καί δίδασκε νά μὴν νικοῦν τούς ἀνθρώπους τὰ ἀφροδίδια. Ὁ ἴδιος ἔμεινε ξένος πρὸς αὐτά. Φαίνεται ὅτι ἐνσάρκωνε μέ ἐντυπωσιακό τρόπο τὸ πυθαγορικό ἰδανικό τοῦ καθαροῦ βίου, ζητοῦσε τὴ συμφιλίωση μέ το Θεό στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τὰ ὑλικά δεσμά, στήν ἀναχώρηση ἀπό τόν κόσμο τῶν αἰσθήσεων (σιωπή, ἀκρεοφαγία κ.ἄ.) καί στή θέαση τῆς κοσμικῆς τάξεως καί τῆς μυστικῆς σημασίας τῶν ἀριθμῶν. Ἀποδεχόταν τὴ μετεμψύχωση.

Μαντεῖες, προφητεῖες καί θαύματά του

Τό πρόσωπό του συνδέθηκε μέ παράξενες ιστορίες καί ἀπέκτησε φήμη θαυματοποιοῦ καί μάγου. Αὐτά ἔδωσαν στίς ἐπόμενες γενιές τῶν Νεοπυθαγορείων τὴ δυνατότητα νά πλάσουν γιά τόν Ἀπολλώνιο ἕνα θρύλο, μέ ἀποκορύφωμα τὸ ἔργο τοῦ Φιλοστράτου, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νά ἀποκαταστήσει τὴ φήμη τοῦ Ἀπολλωνίου καί νά τόν παρουσιάσει ὡς "θεῖον ἄνδρα", ὡς "λαϊκό φιλόσοφο καί θεουργό".

Ὡς θεῖος ἀνὴρ μπορούσε νά ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ γνώσεις του ἦταν τελειότερες ἀπό τίς γνώσεις τῶν εἰδικῶν, ὥστε νά μπορεῖ νά δίδει ἀπαντήσεις σέ ὅλα τὰ ἐρωτήματα. Ἡ εὐρυμάθειά του δέν ἦταν καρπὸς μελέτης, ὅπως λέγει ὁ Φιλόστρατος, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀρχὴ τῆς στή θεία δύναμη. Στὸ μαθητὴ του τὸ Δάμη ὁμολογεῖ ὁ Ἀπολλώνιος ὅτι "πάσας οἶδα τὰς φωνὰς τῶν ἀνθρώπων· οἶδα γάρ καί ὅσα σιωπῶσιν ἄνθρωποι". Μάντευε τίς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων καί καταλάβαινε τὴ γλώσσα ἀκόμη καί τῶν ζώων.

Δέν ὑστεροῦσε κατὰ τὸ βιογράφο του σέ προφητικές ἰκανότητες· μόνο πού οἱ προφητεῖες του θύμιζαν πολὺ τὰ ἀπόκρυφα. Προφήτευσε τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ Παρθένο καί τὴν καταστροφή τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν. Ἀσφαλῶς ὁ Ἀπολλώνιος ὄχι μόνον προφήτης δέν ἦταν, ἀλλὰ οὔτε κἂν ψευδοπροφήτης, διότι ὁ Χριστὸς εἶχε ἔλθει καί ἡ Ἐκκλησία στήν ἐποχὴ του ἐπεκτεινόταν καί αὐξανόταν.

Στόν Ἀπολλώνιο ἀποδίδει ὁ Φιλόστρατος καί πολλὰ θαύματα· θαυμαστές ἰάσεις, διώξεις δαιμονίων ἀπὸ σώματα, τὴν ταύτιση δαίμονα πού προκάλεσε μία ἐπιδημία μεταμφιεσμένος σέ ἐπαίτη, ἀνάσταση κόρης. Κατὰ τόν Σακελλαρίου τὴν περίοδο αὐτὴ θαυματοποιοὶ δημιουργοῦσαν θρύλους γύρω ἀπὸ τίς ἰκανότητές τους καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Πλήθη ἀγυρτῶν περιόδευαν ἀπὸ πόλη σέ πόλη καί ἐκμεταλλεύονταν τὴν ἄγνοια καί τὴν ἀφέλεια ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων πουλώντας τους χρησμούς. Ὁ Ἄν. Παπαδόπουλος παρατηρεῖ: "Τὰ θαύματα ταῦτα τοῦ Ἀπολλωνίου πλὴν τοῦ μυθώδους χαρακτήρος των στεροῦνται καί πρωτοτυπίας, δεδομένου ὅτι παρόμοια ἀναφέρονται εἰς τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Κ. Δ., τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ὡς μυθώδη καί παιδαριώδη, ἀπέρριψε. Τέλος, ὡς πρὸς τόν ἐξωτερικόν τρόπον ἐνεργείας

θαύματά τινα τοῦ Ἀπολλωνίου ὁμοιάζουν πρὸς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ".

Τὸ συγγραφικό του ἔργο

Κατὰ τὸ Σουῖδα συνέγραψε τὰ ἀκόλουθα ἔργα: 1) "Τελεταὶ ἢ Περί θυσιῶν". Ἀπόσπασμα τοῦ ἔργου σώζεται στόν Εὐσέβιο 2) "Βίος Πυθαγόρου", 3) "Περί μαντείων καί ἀστέρων", ἔργο πού γνώριζε καί ὁ Μοιραγένης. 4) "Περί χρησμῶν καί μαντείων". 5) "Διαθῆκαι". 6) Σῶζονται 197 ἐπιστολές μέ τὸ ὄνομά του. Ἄλλες ἀπὸ αὐτές εἶναι γνήσιες καί ἄλλες ψευδεπίγραφες.

Οἱ ἀπόψεις του γιά τίς θυσίες καί τὰ μυστήρια

Στόν Ἀπολλώνιο κατὰ τὸ βιογράφο του ἀποδίδεται τὸ ἔργο "Περί θυσιῶν". Σ' αὐτὸ ἀπολογούμενος μπροστά στόν αὐτοκράτορα Δομτιανὸ λέγει: "οὐδ' ἂν θύσαιμι οὐδέν, οὐδ' ἂν θίγομι ἱερῶν, ἐν οἷς αἶμα, οὐδ' ἂν εὐξαίμην ἐς μάχαιραν βλέπων ἢ θυσίαν, ἢ φησιν". Τίς θυσίες τῶν ζώων τίς θεωροῦσε μισαρές καί βδελυγές. Γιά τὸ θεῖο εἶχε μιὰ πνευματικότερη ἀντίληψη ὁ θεὸς δέν χρειαζόταν θυσίες καί ἐπικλησεις, ἀλλὰ μόνον ἐνδόμυχη προσευχή. Παρόλα αὐτὰ δέν ἀρνοῦνταν καί τούς θεοὺς τῆς λαϊκῆς θρησκείας. Δίδει μάλιστα καί ὁδηγίες γιά τὴν ὥρα καί τὸ εἶδος τῶν προσευχῶν, θυσιῶν καί σπονδῶν, πού ἀρμολοῦν σέ κάθε θεό.

Καί ἐνῶ γενικά φαίνεται ὅτι ἀπορρίπτει κάθε θυσία καί ἀναζητᾷ πνευματικούς τρόπους λατρείας τοῦ θεοῦ, στό ἔργο του "Ἀποτελέσματα τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως" φαίνεται ὅτι ἔχει σχέση μέ τὴ μαγεία. Μέ τὰ "μυστήρια", διδάσκει ὅτι ἀπαλλάσσονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς. Βρίθουν ὅμως μαγικῶν καί ἀκατανόητων ὀνομάτων, τῶν ὁποῖων ἡ ἐπίκληση εἶναι ἀπαραίτητη γιά τὴν ἐπιτέλεση τῶν "ἀποκρύφων ὀνομάτων". Μέ ὅλους αὐτούς τούς τρόπους ἐπιδιώκεται ἀδιαμφισβήτητα ἢ ὑποκατάσταση τοῦ σωτηριολογικοῦ χαρακτήρα τῆς πνευματικῆς λατρείας τῆς Κ.Δ.

Σέ ἐπιστολές του διδάσκει ὅτι οἱ θεοὶ προστατεύουν ἄτομα καί πόλεις, ἀλλὰ οἱ θεοὶ στέλνουν τιμωρίες, ὅπως οἱ σεισμοὶ ἢ τὴν τύχη τοῦ καθενός καθορίζεται ἀπὸ τὸ δαιμόνιό του· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, Ἕλληνες καί δάρβαροι, ἔχουν θεία καταγωγή, συμμετέχουν στή θεία φύση καί μποροῦν νά γίνουν θεοὶ μετὰ τὸ θάνατο.

Ὁ μῦθος γιά τὴν ἀθανασία τοῦ Ἀπολλωνίου

Κατὰ τὸ Φιλόστρατο τὸ ἔτος 92 μ.Χ. ὁ Ἀπολλώνιος κατηγόρησε τόν αὐτοκράτορα Δομτιανὸ γιά τὴν τυραννική του συμπεριφορά. Οἱ φίλοι του ἐξορίζονται καί ὁ ἴδιος κατόπιν διαταγῆς συλλαμβάνεται στή Ρώμη, φυλακίζεται, ἀνακρίνεται καί ὑφίσταται μικρὴς ταπεινώσεις. Στούς συγκρατούμενους του δηλώνει ὅτι ἐκουσίως δέχθηκε τὴν προσαγωγή του καί τίς συνέπειές της. Ὁ λόγος του μπροστά στόν αὐτοκράτορα κατὰ τὴν ἀπολογία του πληροῖ τούς κανόνες τῆς ρητορικῆς καί

συνδυάζει τήν ἐλευθεροστομία μέ τή διπλωματία, ὅ,τι ἀκριβῶς ικανοποιούσε τούς Ἕλληνας. Τελικῶς μέ θαύμα διασώζεται ἀπό τό δεσμοτήριο. Προφανῶς ὁ Φίλοστρατος μέ τόν τρόπο αὐτό ἀποβλέπει στή θεοποίηση τοῦ ἥρωά του. Θέλοντας ὅμως νά τόν ἀντιπαράβῃ μέ τό Χριστό τόν παρουσιάζει νά ἐμφανίζεται στους μαθητές του, καθῶς καί νά ἀναλαμβάνεται.

Καί πρὶν τή συγγραφή τῆς βιογραφίας εἶχε γίνει προσπάθεια στίς τάξεις τῶν ἐθνικῶν νά δοῦν στό πρόσωπο τοῦ Ἀπολλωνίου τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ· οἱ Ἐφέσιοι τόν τιμοῦσαν ὡς σωτήρα τῆς πόλης τους ἀπό τήν πανώλη ὁ αὐτοκράτορας Ἀλέξανδρος Σεβήρος εἶχε τήν προτομή του δίπλα στίς προτομές τοῦ Ὁρφέα, τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰησοῦ. Βωμοί καί ἱερά ἀνεγέρθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπολλωνίου μέ τή μέριμνα τοῦ Σεπτίμιου Σεβήρου, τόν ὁποῖο διέκρινε συγκρητισμός, ἀλλά μέ τόν Ἀπολλώνιο ἐπιδίωκε νά ἐνισχύσει τήν παλιά θρησκεία καί νά καταπολεμήσει τό Χριστιανισμό.

Τήν ἐποχή τοῦ Διοκλητιανοῦ ὁ Ἱεροκλῆς, ἔπαρχος τῆς Βιθυνίας, ἐπειδή ἀνησυχοῦσε ἀπό τή διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπηρεάσε πρῶτα τό γαμπρό τοῦ αὐτοκράτορα, Γαλέριο, καί αὐτός μέ τή σειρά του τόν πενθερό του Διοκλητιανό νά κηρύξει διωγμό κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος καί συνέβη τό 303. Κατά τό διωγμό αὐτό, τόν πιό σκληρό στήν ἱστορία, τό διάταγμα ἐπέβαλε τήν κατεδάφιση ὅλων τῶν ναῶν τῶν Χριστιανῶν καί τήν καταστροφή μέ φωτιά τῶν ἱερῶν Γραφῶν. Παράλληλα ὁ Ἱεροκλῆς διέδιδε τόν "Φιλαλήθη λόγον", ἔργο πού εἶχε κυκλοφορήσει λίγο πρὶν τό διωγμό. Ἔτσι πίστευε ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος θά ἀντικαταστήσει τόν Χριστό.

Ἡ θέση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στόν Ἀπολλώνιο

Οἱ Πατέρες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας πολέμησαν τίς τάσεις γιά τή μυθοποίηση τοῦ Ἀπολλωνίου. Ὁ Λακτάντιος καί ὁ Μεθόδιος Ὀλύμπου, ἐξαίρουν τό πάθος τοῦ Κυρίου καί μάλιστα τή στάση του πρὸ τοῦ Πιλάτου σέ ἀντίθεση μέ τή σοφία, πού ἐπιδεικνύει ὁ Ἀπολλώνιος.

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, πού στήν ἐποχή του συνέκριναν τόν Ἀπολλώνιο μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ λέγει μεταξύ ἄλλων: Πῶς ἦταν δυνατό νά συγκριθεῖ ὁ Κύριος μέ τόν Ἀπολλώνιο τόν Τυανέα, ὁ ὁποῖος οὔτε Ἐκκλησία ἄφησε οὔτε λαό οὔτε κάτι ἄλλο ἔκανε πού μποροῦσε νά τόν ἐξυψώσει στή θέση τοῦ Ἰησοῦ;

Τό 300 μ.Χ. ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Εὐσέβιος ἀναγκάζεται νά γράψει τό "Πρὸς τὰ ὑπὸ Φίλοστράτου εἰς Ἀπολλώνιον τόν Τυανέα", γιά νά ἀντικρούσει τό "Φιλαλήθη λόγον", πού διέδιδε ὁ Ἱεροκλῆς. Στό ἔργο του δέχεται τόν Ἀπολλώνιο ὡς μάγο καί τὰ θαύματά του τερατώδεις μύθους.

Μέ τὰ θαύματα τοῦ Ἀπολλωνίου ἀσχολήθηκαν ἐπίσης ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρεί-

ας, ὁ Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, ὁ Νεῖλος ὁ Ἀββάς, ὁ Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, ὁ Μ. Φώτιος, ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας, ὁ Γεώργιος Μοναχός. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω τήν ἀπάντηση τοῦ ἁγίου Νείλου τοῦ Ἀββά πρὸς κάποιον Νίκανδρο, μέ τόν ὁποῖο ἀλληλογραφεῖ: "Πολλάκις σοι εἶρηκα, καί νῦν δέ φημι, ὅτι τὰ διά τῆς μαγείας ὑπὸ τοῦ Τυανέως Ἀπολλωνίου γεγενημένα τελέσματα μηδέν παντελῶς οὐράνιον ἔχοντα εὐεργέτημα, μηδέ τι πρὸς ψυχὴν ἀναφέρονται κέρδος... Μή τοίνυν θαύμαζε τὰ ἔργα τῆς γοητείας, μηδέ θροοῦ ἐπὶ τούτοις, ἀπάλλαξον δέ σαυτὸν τῆς εὐπτοίτου γνώμης, καί τοῦ μειρακιώδους φρονήματος".

Ἰδιαίτερος οἱ Πατέρες ἀσκοῦν κριτική γιά "τά τερατώδη ψεύδη" τοῦ Φίλοστράτου καί μάλιστα γιά τήν ἐκούσια προσαγωγή μπροστά στό Δομιτιανό καί τήν ἐξαφάνισή του ἀπό τό δεσμοτήριο. Μῦθος κατὰ τόν Μ. Φώτιο ἦταν καί ὁ θάνατος τοῦ Ἀπολλωνίου: "Τόν θάνατον ἀδηλον καί πολὺφημον ἀναγράφει γενέσθαι, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦτο καί ζῶντος ἐν μελέτῃ ποιουμένου".

Ἐπιμύθιο

Εὐστοχα ὁ Ἄν. Παπαδόπουλος ἐκτιμᾷ ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Ἀπολλώνιος τῆς ἱστορίας καί ἄλλος τῆς φιλολογίας.

Κατακλείοντας μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος ἀπασχόλησε τούς Πατέρες, ἐπειδή μέ τήν προβολή του καταβλήθηκε προσπάθεια νά μειωθεῖ τό σωτηριολογικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πολεμική τῶν Πατέρων ἦτο μᾶλλον ἀγανάκτησις ἔνεκα τῆς ἀποτομηθείσης συγκρίσεως τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ μή ἔχοντος ἐκκλησίαν πρὸς τόν συνδέσαντα τό λυτρωτικὸν ἔργον του πρὸς τήν Ἐκκλησίαν Κύριον".

Παρά τίς ἄσκητες προσπάθειες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀπολλώνιος εἰκονίζεται στό νάρθηκα τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Φιλανθρωπηνοῦ στά Ἰωάννινα, μαζί μέ τούς ἑπτὰ φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μέ τήν ὑπερκειμένη ἐπιγραφή "συνεδριάσαντες λόγον σοφώτατον καί ἀπόρητον κενινήκασιν περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν". Ἀνάλογη τοιχογραφία ὑπάρχει καί στό "Ἅγιο Ὅρος. Στήν "Ἐρμηνεία Ζωγραφικῆς" Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ μαζί μέ τούς ἴδιους σοφούς τῶν Ἑλλήνων -ἀνάμεσα τους καί τόν Ἀπολλώνιο- ἀναγράφεται: "Οἱ σοφοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι εἶπον περὶ τῆς ἐνσάρκου οικονομίας τοῦ Χριστοῦ".

Ἄν παρὰ τούς ἀγῶνες τῶν Πατέρων ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἔφτασε μέχρι τούς νάρθηκες τῶν μοναστηριῶν μας, πόσο περισσότερο στους χαλεπούς καιρούς μας ἐπιβάλλεται νά ἐπαγρυπνοῦμε, γιά νά διαφυλάξουμε ἀγνό καί ἀνόθευτο ἀπό εἰδωλολατρικὲς προσομίξεις καί ἐκκοσμηκευμένα ψιμύθια ὅ,τι ἀπὸ τούς ἁγίους Πατέρες μας παραλάβαμε;

VAMPIRES! (Βρυκόλακες)

Νεο-βαμπιρισμός... νέα έναλλακτική τῶν παιδιῶν μας;

τοῦ κ. *Ἡλία Χατζηνικολάου*

Θά γελοῦσατε σέ ἀνησυχία τοῦ παιδιοῦ σας, νά γίνει σάν μεγαλώσει ἕνας καλός... βρυκόλακας; Μήπως θ' ἀπαντούσατε πῶς πρόκειται γιά μύθους & ἐξωπραγματικές ἱστορίες;

Τό παρόν πόνημα, παρουσιάζει μία πολύ ἐπικίνδυνη σχοινοβασία, μεταξύ λαϊκῶν θρύλων καί σημερινῆς πραγματικότητας.

Ἄλλα ξεκίνησαν ἀπό μία ἐρώτηση-βόμβα παιδιῶν τοῦ Γυμνασίου, πού μέ ρώτησαν, ποιά εἶναι ἡ γνώμη μου γιά τούς βρυκόλακες. Σέ συζήτηση πού ἀκολούθησε, μοῦ ἀποκάλυψαν πῶς κάποιοι φίλοι τους, «ψάχνονται» καί δοκιμάζουν τεχνικές βρυκολάκων!

Ἡ δεύτερη βόμβα ἦλθε ὅταν γνωστός μου, μοῦ ἀποκάλυψε ὅτι ἐνστερνίζεται κάποιες «βαμπίρικες» πεποιθήσεις & μέσῳ ἐνός ὀρισμένου κυκλώματος ἱατρῶν στήν Ἀθήνα, προμηθεύεται αἷμα, πού τό πίνει γιά νά πάρει, καθῶς πιστεύει, ἐνέργεια, σφρίγος, νεότητα καί ἴσως παραπάνω χρόνια ζωῆς & τέλος ποιός ξέρει ἴσως πετύχει τήν πολυπόθητη ἀθανασία.

Ἔτσι ξεκινώντας τήν ἐρευνα εἰλικρινά ἀνοιξα τό κουτί τῆς Πανδώρας. Σωρεῖα στοιχείων μ' ὀδήγησε στό ἀποτέλεσμα, πῶς τελικά ὑπάρχουν ἄνθρωποι στίς ἡμέρες μας, πού πιστεύουν μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, πῶς εἶναι βρυκόλακες κι ὄχι μόνο. Κάποιοι ἀπό αὐτούς προχώρησαν στήν σύσταση "ἐκκλησίας" ("The Vampire Church"). Τήν χειροτόνηση τῶν ἐπισκόπων τους καθῶς καί τήν ἀναγνώριση τῆς ἐκκλησίας τους, τήν ἔκανε ἡ "Universal Life Church" ("Ἐκκλησία τῆς Παγκόσμιας Ζωῆς").

Οἱ ἐπίσκοποι τους προβαίνουν κανονικά σέ διεξαγωγή "μυστηρίων" (γάμων, βαπτίσεων, κηδεῶν, κ.ο.κ.). Ἐκδίδουν πιστοποιητικά γάμου, δείγμα τοῦ ὁποίου παραθέτω. Ἐπιπλέον ὅπως οἱ Χριστιανοί κάνουν μπροστά στό σῶμα τους, τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ἔτσι κι αὐτοί μέ τό δεξί χέρι τους, κάνουν μία κίνηση σάν θηλιά, σάν ἕνα κύκλο πού ξεκινᾷ ἀπό τό δεξιό ὤμο, περνᾷ μπροστά ἀπό τό σῶμα τους καί καταλήγει στό μέτωπο. Ἡ κίνηση αὐτή καθῶς ὑποστηρίζουν, παρέχει τήν ἴδια προστασία μέ τήν κίνηση τοῦ Σταυροῦ. Ἄντι γιά Σταυρό φοροῦν τό αἰγυπιακό σύμβολο "Ἄγκη". Κάποιες ἄλλες ὁμάδες, ἔχουν κάνει προσεγγίσεις ἐπαναγραφῆς τῆς Βίβλου. Κλασικό παράδειγμα, εἶναι αὐτό τῆς πτώσης τοῦ Ἀδάμ & τῆς Εὐας. Πιστεύουν δηλαδή, πῶς ἡ πώση ἐπῆλθε, ἀπό τήν σχέση πού συνάφθηκε μεταξύ

Εὐας καί Διαβόλου. Τά παιδιά πού προῆλθαν ἀπό τή σχέση αὐτή, εἶναι οἱ γνωστοί μας βαμπίροι ἢ βρυκόλακες. Τό τελευταῖο μάλιστα ἦταν ἡ σοβαρή πεποίθηση ἐνός παιδιοῦ τῆς Τρίτης Λυκείου. Πῶς καί πότε ἔφθασε σ' αὐτιά τοῦ παιδιοῦ αὐτή ἡ θεωρία, μέ τέτοιο τρόπο μάλιστα πού νά τό πείσει, ἀφήνει πολλά ἐρωτηματικά γιά τό πόσο Ὀρθόδοξα κατηχημένα εἶναι τά παιδιά μας σήμερα.

Μία βλάσφημη παρωδία τῆς Βίβλου, εἶναι ἡ λεγόμενη "βίβλος τῶν βαμπίρων" (The Vampire Bible), ἡ γνωστή κι ὡς "Βιβλίον τοῦ Ὑπνου" (Book of the Nod). Ἐνας ἄγγελος πού κοιμάται, ὅπως φαίνεται στήν εἰκόνα πού παραθέτω, στολίζει συχνά τούς τόπους πού συχνάζουν.

Πιστεύω ὅτι σέ αὐτό τό σημεῖο εἶναι φρόνιμο νά κοιτάξουμε τίς θρησκείες καί τίς λαϊκές παραδόσεις τῶν λαῶν ἀνά τόν κόσμο & πῶς κάθε μία περιέβαλε μέσα της, τόν «θρύλο» τῶν βαμπίρων.

Στήν Ἑλλάδα ἔχουμε ἕναν θρυλικό βαμπίρο, γνωστό μέ τό ὄνομα "Βρυκόλακας", ὁ ὁποῖος ἔβγαυε ἀπό τόν τάφο του, μόνο γιά νά βρεῖ νύφες & ν' ἀφήσει ἀπογόνους.

Ἄλλοι γνωστοί βαμπίροι στήν ἐλληνική ἐπικράτεια εἶναι ὁ Μπαμπούλας, ἡ Λάμια πού ἔκλεβε τά νεογέννητα & τούς ἔπινε τό αἷμα & τέλος ὁ Καλλικάντζαρος πού εἶχε τήν δύναμη μόνο τίς δώδεκα ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, νά μετατρέπει τά νεογέννητα πού γεννήθηκαν αὐτή τήν περίοδο, σέ βαμπίρους.

Παρατηρώντας & ἄλλους θρυλικούς βαμπίρους, ἐκεῖνο πού θγαίνει ὡς συμπέρασμα & "ἀπορία" ταυτόχρονα εἶναι πῶς σέ τόσοσους διαφορετικούς πολιτισμούς, θρησκείες, δοξασίες, ὑπάρχουν τόσο πανομοιότυποι θρύλοι & νά σημειωθεῖ σ' ἐποχές πού δέν ὑπῆρχαν μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, γιά νά ταξιδέψουν αὐτοί οἱ θρύλοι ἀπό τόν ἕνα τόπο στόν ἄλλον.

Δέν θά μπορούσα νά κλείσω αὐτή τήν μικρή ἀναδρομή, χωρῆς ν' ἀναφερθῶ στήν μορφή πού ἀπετέλεσε τό 1897 τήν ἐμπνευση τοῦ Ἰρλανδοῦ συγγραφέα Μπράμ Στόκερ (Bram Stoker), θέμα ἑκατοντάδων πιά ταινιῶν καί ἀρκετῶν χιλιάδων τίτλων βιβλίων, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν κόμη Βλάντ III Τσέπες (Vlad III Tepes), γνωστός ὡς "Δράκουλας".

Βασιλιάς τοῦ βασιλείου τῆς Βλαχίας (Wallachia), πού εὑρίσκεται νότια τῶν Καρπαθίων ὀρέων, ἕνα ἀπό τά τρία ἱστορικά κρατίδια, αὐτά τῆς Μολδαβίας &

της Τρανσυλβανίας πού συνθέτουν τό σημερινό κράτος της Ρουμανίας. Ὁ κόμης Βλάντ βασίλευε γιά ἕξι μόνο χρόνια ἀπό τό 1456 ἕως τό 1462, ὅποτε καί νικήθηκε ἀπό τούς Τούρκους. Τό 1475 κατάφερε νά ξαναγίνει βασιλιάς, γιά νά δολοφονηθεῖ τήν ἴδια χρονιά, σέ μάχη πάλι μέ τούς Τούρκους. Ὑπέγραφε ὡς "Draculea" Δράκουλας. Στά ρουμάνικα «Ντράκουλ» (Dracul) εἶναι αὐτό πού λέμε ἐμεῖς Δράκος καί ἔτσι ἀποκαλοῦν τόν Διάβολο. "Dracula" σημαίνει «ὁ γιός τοῦ διαβόλου», ὄνομα πού τό πήρε ἀπό τόν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἦταν ἱππότης τῆς «Ἱεραρχίας τοῦ Δράκου» (The order of the dragon), μία ἀδελφότητα πού πιστεύεται πώς ἀπετέλεσε τόν πρόδρομο κάποιων ἀπό τίς πεποιθήσεις τῶν σύγχρονων νεοδαμπίρων. Ὅσοι ἀνήκαν σέ αὐτή τήν ἀδελφότητα φοροῦσαν ἕνα κεντητό δράκο στό μπράτσο τους. Καμμία λοιπόν ὀνομασία δέν δίνεται τυχαῖα. Οἱ φήμες γιά τόν κόμη Βλάντ, πώς ἔπινε τό αἷμα ὄσων καταδίκασε σέ θάνατο προέρχεται ἀπό τούς Σάξονες Σίμπιου (Sibiu) τῆς περιοχῆς τῆς Τρανσυλβανίας, τούς ὁποίους ἀφοῦ τούς νίκησε, ἀνασκόλησε ὅλους τούς αἰχμαλώτους, τά γυναικόπαιδα, ἀλλά & ὅλους τούς ἔμπορους Σάξονες πού εἶχαν τήν ἀτυχία νά βρίσκονται στήν Βλαχία. Ὅσοι Σάξονες ξέφυγαν στήν Δύση μετέφεραν τήν σκληρότητα καί τίς ἐνέργειες τοῦ κόμη, οἱ ὁποῖες γράφθηκαν σέ μικρά διβλιαράκια τῆς ἐποχῆς.

Ὁ συγγραφέας Μπράμ Στόκερ ἐντυπωσιασμένος ἀπό αὐτά τά κατορθώματα, χρησιμοποίησε μόνο σάν μορφή ἐμπνευσης τόν κόμη Βλάντ, ἀλλά ὁ ἥρωάς του δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν ἐν λόγω κόμη. Ὁ μυθιστορηματικός κόμης Δράκουλας τοποθετεῖται στήν περιοχή τῆς Τρανσυλβανίας καί ὄχι τῆς Βλαχίας κι αὐτό γιατί Τρανσυλβανία σημαίνει ἡ περιοχή πέρα ἀπό τό δάσος, ὄνομα πιό μυστηριακό ἀπό τό Βλαχία πού σημαίνει ἡ περιοχή τῶν ξένων. Τό μυστηριακό του κάστρο τό εἶχε στήν περιοχή τῆς Μπίστριτζα (Bistritza area), κοντά στό πέρασμα Μπάργκαου (Bârgau Pass) πρὸς τά Καρπάθια ὄρη, πού σαγήνευε καί παρέσυρε τά θύματά του.

Δέν εἶναι ξεκάθαρο γιατί ὁ Μπράμ Στόκερ διάλεξε τό συγκεκριμένο πρίγκιπα ὡς τό μοντέλο γιά τό φανταστικό του ἥρωα. Ὁ Στόκερ ὑπῆρξε φίλος μέ ἕναν οὐγγαρέζο καθηγητή ἀπό τήν Βουδαπέστη, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ἀνέφερε τό ὄνομα τοῦ Δράκουλα. Τά Βαλκάνια μόλις εἶχαν ἀποτινάξει τόν τουρκικό ζυγό, ὅταν ὁ Στόκερ ἄρχισε τή νουβέλα του καί οἱ προλήψεις τῶν σκοτεινῶν χρόνων ἦταν ἀκόμη ζωντανές. Παρά τήν ἀπάνθρωπη σκληρότητά του, στή Ρουμανία ὁ Κόμης Δράκουλας θεωρεῖται ἐθνικός ἥρωας ὁ ὁποῖος ἀντιστάθηκε στήν τουρκική κυριαρχία.

Ἄλλη θρυλικά ἱστορική μορφή μέ αἰμοδόρες συνήθειες ἦταν καί ἡ Ἐλιζαμπεθ Μπάθορου.

Παρουσίαση-γνωριμία.

Γιά νά περάσουμε στίς ἡμέρες μας, οἱ δοξασίες & ἡ θρησκεία τῶν νεο-δαμπίρων ἔχει ἐμπλουτισθεῖ μέ πολλές ἰνδουϊστικές τεχνικές & ὁρολογίες, κάτι πού ἦταν ἐπόμενο, ἐφόσον τό ἰνδουϊστικό πάνθεον βρεῖται ἀπό δαμπίρικες θεότητες & ἱστορίες. "Ἀνοίγοντας τό καπάκι τοῦ φέρετρου", μία φράση πού χρησιμοποιοῦν πολύ στήν ἀργκό τους, ὅταν θέλουν κάτι νά ξεκαθαρισθεῖ, θά ἤθελα νά προβῶ σέ μία κατηγοριοποίηση, πάντα σύμφωνα μέ τίς πεποιθήσεις ὅλης αὐτῆς τῆς κίνησής τους, γιά νά ἔχουμε ἕναν κανόνα στήν ἀνάλυσή μας.

Θά ἤθελα νά σημειώσω ὅτι ὅ,τι θ' ἀκολουθήσει ἀποτελεῖ καθαρά μία παράθεση τῶν ιδεῶν τους, χωρίς νά σημαίνει σέ καμμία περίπτωση ὅτι τά γραφόμενα, ἔχουν ὡς ἔτσι. Προσωπικά θά ἔλεγα ὅτι εἶναι ἕνα καλοστημένο δαμονικό θέατρο ψευδαισθήσεων, σέ συνδυασμό μέ τίς διεστραμμένες ψυχολογικές ἰδεοληψίες τῶν "fun" πιστῶν τους, πού μέ τήν σειρά του ὀδηγεῖ σ' ἕνα καινούργιο χῶρο ἀναγκῶν, ὅπου κάποιιοι θησαυρίζουν, μέ τήν ὑποκινούμενη ἀδυναμία ὀρισμένων ἀνθρώπων.

1. Ποιός εἶναι ὁ ἐκ γενετῆς δαμπίρισμός (psi-vamp).

Πιστεύουν πώς κάποια ἄτομα, γεννιοῦνται μέ τήν ἀδυναμία, τό ἐλάττωμα, τό μειονέκτημα ἐναντι τῶν ὑπολοίπων ἀνθρώπων, νά ἔχουν τήν φυσική-ψυχική τους ἐνέργεια (pranic-energy), σέ χαμηλότερα τοῦ κανονικοῦ ἐπίπεδα. Ἡ ἐνέργεια αὐτή, χρήσιμη γιά τή ζωή του κάθε ἀνθρώπου, βρίσκεται σέ σωματικό-ὕλικό ἐπίπεδο μέσα στό αἷμα. Συμπτώματα τῆς ἔλλειψης αὐτῆς, εἶναι ἡ διεγνωσμένη κλινικά κατάθλιψη. Κενότητα & ἀδιαφορία ζωῆς. Ἀνεξήγητα συχνή ὑποβολή τους σέ κρυολογήματα & γενικά κατέχουν μία ἀρρωστημένη ἰδιοσυγκρασία, σέ φυσικό & σέ ψυχικό ἐπίπεδο. Κάθε ἔκθεσή τους στόν ἥλιο τούς ἐπιρεάζει & τούς ἀρρωσταίνει. Ἀνθρακοῦχα ποτά -μέ κεντρικό ὀξύ- τούς προκαλοῦν στομαχικά προβλήματα "Ὁλ' αὐτά εἶναι συμπτώματα πού θά πρέπει νά δάλουν σοδάρὰ κάποιον ν' ἀναρωτηθεῖ μήπως εἶναι ἐκ γενετῆς δαμπίρος (Psi-Vampire). Ἡ ἐφηβεία εἶναι συνήθως ἡ ἡλικία, πού τά συμπτώματα αὐτά ἐμφανίζονται & τότε ὁ νεαρός ἔφηβος δέχεται τό λεγόμενο «ξυπνημα» (awakening). Μόλις «ξυπνήσει» θά πρέπει ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκεφθεῖ κάποιον ψυχίατρο - ψυχολόγο & ἀποκλείσει κάποιιο ἄλλο ψυχολογικό πρόβλημα, νά προχωρήσει καλύτερα μέ τήν "τεχνική βοήθεια" κάποιου παλαιοῦ δαμπίρου, στήν ἀνεύρεση τῆς πολυτιμῆς αὐτῆς φυσικῆς-ψυχικῆς ἐνέργειας.

Τήν ἐνέργεια αὐτή μποροῦν νά τήν προμηθευτοῦν, μέ κάποιες τεχνικές, πού πιστεύω ὅτι δέν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀναφέρουμε, ἀπό στοιχεῖα τῆς φύσης (κυκλῶνες, καταρράκτες, βροχές κ.τ.λ.). Ἐπίσης ἀπό ζῶα & φυσικά ἢ καλύτερη πηγὴ τους εἶναι οἱ ἄλλοι

άνθρωποι, πού στην όρολογία τους ονομάζονται «μηδενικά» (nils). Έδω πρέπει να σημειωθεί ότι οι τεχνικές αυτές είναι άχρηστες, αν ο «ξυπνημένος» εκ γενετής βαμπίρος, δεν έχει & τό χάρισμα να τις αξιοποιήσει. Βλέπετε σύμφωνα με τις αντιλήψεις τους, ο Θεός ισορροπεί αυτή τους την αδυναμία-ελάττωμα, με τό χάρισμα να μπορούν από μόνοι τους να ρουφούν τή φυσική ενέργεια πού τους χρειάζεται. Ένα χάρισμα πού συνοδεύεται βέβαια, με όλα τά συναφή χαρίσματα, τηλεπάθειας, έπιβολής μικρών προτάσεων στό μυαλό του «μηδενικού», τηλεκινήσεις αντικειμένων κ.ο.κ.

Η έπιλογή των «μηδενικών» συστήνεται να είναι άνθρωποι με αυξημένες ποσότητες ενέργειας. Τέτοιοι είναι άνθρωποι πού εκνευρίζονται εύκολα & γενικά έχουν θετικό ταμπεραμέντο. Αν γίνει σωστή άντληση τής περίσσειας μόνο ενέργειας, ουσιαστικά οι βαμπίροι γίνονται κατά κάποιο τρόπο σωτήρες τής οικουμένης, εφόσον απαλλάσσουν τόν κόσμο από τόν εκνευρισμό και φέρνουν μία ισορροπία ενέργειας πάνα στόν πλανήτη!

Τήν ενέργεια μπορούν να τήν ρουφήξουν έξ απόστάσεως, με ιδιαίτερη προσοχή χωρίς να εξαντλήσουν τόν «δότη» τους κι επί πλέον να μήν καταλάβει τό «μηδενικό» ότι δέχεται τήν άντληση αυτή. Ο λόγος είναι ότι αν τό καταλάβει, μπορεί ο βαμπίρος ν' αποκαλυφθεί κι αυτό μπορεί να του έπιφέρει κοινωνικά προβλήματα, ακόμα και να πέσει θύμα απόπειρας δολοφονίας κάποιων κυνηγών βαμπίρων. Στην Αμερική έχουν καταγραφεί αρκετές απόπειρες δολοφονιών βαμπίρων από έπίδοξους "ιεροκνηγούς". Αλλά τό κυριότερο γιατί όταν τό θύμα δέχεται άντληση και τρομάξει, είναι πολύ πιθανό να πεθάνει επί τόπου & να χρεωθεί ο βαμπίρος "άθελά του" με μία δολοφονία, κάτι πού μπορεί να τόν οδηγήσει σέ απρόδλεπτες ψυχοσυμπλεγματικές συνέπειες. Η κατηγορία αυτή δεν τρέφεται με αίμα, χωρίς βέβαια να τό αποκλείει σέ όρισμένες περιπτώσεις, μās και ένα θρεπτικό ποτήρι αίματος, γεμάτο ενέργεια, είναι πάντα ευρόσδεκτο. Αλλά δεν τό επιδιώκουν.

2. Ποιός είναι ο προσβεβλημένος βαμπιρισμός (psy-vamp)

Οι «δότες-μηδενικά» τώρα των φυσικών βαμπίρων, όπως είναι "φυσικό" αρχίζουν να έχουν όμοια συμπτώματα με τούς εκ γενετής βαμπίρους, αφού χάνουν κι αυτά τήν φυσική τους ενέργεια. Έτσι παρουσιάζουν κι αυτά σιγά-σιγά τά ίδια στερητικά συμπτώματα, στομαχικές κράμπες, εξάντληση κ.τ.λ. Αυτοί πού τό καταλαβαίνουν ή σέ μερικές περιπτώσεις βοηθιούνται "μέ τρόπο" να τό καταλάβουν από κάποιους "καλοθελητές" φυσικούς βαμπίρους (psi-vamps), βγαίνουν κι αυτοί με τήν σειρά τους στό κυνήγι τής πολύτιμης φυσικής ενέργειας. Αυτοί είναι οι προσβεβλημένοι βαμπίροι (psy-

vamps) οι όποιοι βέβαια εάν σταματήσει ο εκ γενετής φυσικός βαμπίρος να τούς ρουφά ενέργεια, μπορούν με κάποιους μήνες αποτοξίνωσης-άπεξάρτησης να σταματήσουν τό κυνήγι τής ενέργειας. Έδω βέβαια μπορεί εύκολα κάποιος να καταλάβει τήν εξάρτηση των προσβεβλημένων βαμπίρων (psy-vamps), από τούς εκ γενετής βαμπίρους (psi-vamps), με όλες τις συνέπειες πού μπορεί να έχει αυτό.

Τώρα έδω πρέπει να σημειωθεί ότι οι προσβεβλημένοι βαμπίροι, επειδή είναι/ήταν φυσιολογικοί άνθρωποι, πού απλά δέχθηκαν τήν άντλητική αυτή επίδραση, από κάποιον φυσικό βαμπίρο, συχνά δεν έχουν και τά χαρίσματα απορρόφησης έξ απόστάσεως τής φυσικής ενέργειας, όποτε είναι καταδικασμένοι τις περισσότερες φορές να οδηγηθούν να γίνουν αίμοδιψείς βαμπίροι, για ν' αναπληρώσουν τήν ενέργεια πού τούς λείπει.

3. Ποιός είναι ο τροφοδοτικός αίμοδιψής βαμπιρισμός (sanguinarius feeder).

Όσοι βαμπίροι δεν έχουν τις χαρισματικές ικανότητες τής έξ απόστάσεως άντλησης τής άπαιτούμενης ψυχικής-φυσικής ενέργειας & καταφεύγουν αποκλειστικά σέ αίμοδιψείς μεθόδους για να τραφούν, θεωρούνται από τούς εκ γενετής βαμπίρους, δεύτερης κατηγορίας βαμπίροι. Ο τρόπος πού βρίσκουν τό αίμα είναι, αν έχουν πρόσβαση μέσω κάποιου πιθανού παράνομου συνδέσμου τους, σέ τράπεζα αίματος, σέ κάποιο νοσοκομείο, ή εξάγοντάς το απ' ευθείας από τόν δότη. Έδω τά πράγματα είναι πιο δύσκολα καθότι ο δότης δεν μπορεί να μή τό καταλάβει. Σέ αυτό τό σημείο έπεμβαίνει ο εκ γενετής φυσικός βαμπίρος, πού θά δημιουργήσει αυτές τις σχέσεις εξάρτησης αίματος, μεταξύ των «δοτών», όποτε μετά τά πράγματα παίρνουν τόν δρόμο τους.

Τώρα βέβαια δεν φυτρώνουν μεγαλύτεροι κυνόδογτες για να μπορούν να ρουφούν τό αίμα. Ο τρόπος λήψεως του αίματος έχει αναχθεί σέ έπιστήμη. Παρακολουθούν μαθήματα φυσικής ανατομίας & φλεβοτομίας, έτσι ώστε να μήν προκαλέσουν καμία άκατάσχετη αίμορραγία στόν «δότη». Τά σημεία από τά όποια προτιμούν να άντλούν τό αίμα είναι ή πλάτη πίσω από τό λαιμό, τά πλευρά & τά δάχτυλα. Χρησιμοποιούν άνοξειδωτα λεπτά μαχαίρια, για να κάνουν μία λεπτή τομή γύρω στα δέκα έκατοστά και γλύφουν με τήν γλώσσα τους τό αίμα πού τρέχει, μμούμενοι τις νυχτερίδες, οι όποιες δεν ρουφούν αλλά γλύφουν τό αίμα. Μέσα στους ιστοχώρους τους, παραδίδουν μαθήματα φλεβοτομίας, πού έχουν συνδέσεις με πανεπιστήμια ιατρικής.

Πιστεύουν, τέλος, πως αν τό αίμα κάποιου «θνητού» "μολυνθεί"-άναμιχθεί με κάποιον βαμπίρο, από τους βαμπίρους έχουμε περιγράψει έως τώρα, τότε

ὁ "μολυσμένος" ἔχει δεχτῆ τὴν μεταδοτικὴ "ψυχικὴ ἀνεπάρκεια" τῆς «φυσικῆς» ἐνέργειας.

4. Ποιὸς εἶναι ὁ συμβολικὸς αἰμοδιψῆς βαμπιρισμὸς (symbolic vampires).

Ἐδῶ συγκαταλέγονται ὅσοι χρησιμοποιοῦν τὴν αἰμοποσία συμβολικά, χωρὶς αὐτὸ ν' ἀποτελεῖ ἀνάγκη τους, ἀλλὰ ὡς μέσο γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὶς λατρευτικὲς τὸν ἀνάγκες, στίς θεότητες πού πιστεύουν. Ὅπως γίνεται κατανοητό, ἐδῶ συμπεριλαμβάνονται ὅλες οἱ μαγικὲς τελετές, ἡ λατρεία δηλαδή μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τοῦ Σατανᾶ.

Γιὰ νὰ χαρακτηρολογήσουμε λίγο, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἐξαιροῦν τὴν θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι καθὼς ὑποστηρίζουν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέν πρόσφερε τὸ αἷμα Του στοὺς μαθητὲς του & μὲ τὴν ἴδια ἀντίληψη, οἱ Χριστιανοὶ δέν πίνουν αἷμα ἀλλὰ κρασάκι, ἀπλὰ εἶναι κακοὶ ἀντιγραφεῖς τῶν ἐπικρατουσῶν τότε παραδόσεων, πού ἤθελαν θυσίαις αἵματος!

5. Ποιὸς εἶναι ὁ φετιχιστικὸς αἰμοδιψῆς βαμπιρισμὸς (fetish vamps).

Ἐδῶ συγκαταλέγονται ὅσοι ἔχουν τὴν πεποίθηση, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ αἰμοβόρες ἱστορίες πού περιγράφουμε, τοὺς προσδίδουν «τό κάτι τί». Δέν ἔχουν συμπτώματα στέρησης, ἀπλὰ εἶναι παθιασμένοι μὲ τὸ θέμα. Αὐτοὶ ἐπειδὴ κινοῦνται μὲ κριτήριο τί τοὺς εὐχαριστεῖ, καί μόνον, μποροῦν νὰ γίνουν & συχνά γίνονται οἱ πῖο ἐπικίνδυνοι ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες κατηγορίες πού ἀναφέρθηκαν. Ἐδῶ συναντᾶς ἄτομα μὲ σαδομαζοχιστικὲς τάσεις, πού ἀναζητοῦν ἀπεγνωσμένα πολλὰς φορές, ἐρωτικά ταίρια!...

6. Τί εἶναι τὸ βαμπιρικὸ παιχνίδι ρόλων (V.R.P.G. Vampire Role Play Game).

Ἀρχικά νὰ ποῦμε τί εἶναι τὰ "R.P.G.". Εἶναι παιχνίδια πού παίζονται καί μέσω ηλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν (H/Y). Σημαντικὸ γιὰ νὰ παίξεις σέ αὐτὰ εἶναι νὰ γνωρίζεις καλὰ ἕνα μυθιστόρημα, πού περιγράφεται συνήθως σέ κάποιο βιβλίον ἀρκετῶν ἐκατοντάδων σελίδων. Ἄν δέν γνωρίζεις «καλὰ» τὸ μυθιστόρημα, τοὺς τεχνικοὺς ὅρους καί τὸ ψυχογράφημα τῶν ἡρώων πού παίρνουν μέρος, ἀπλὰ δέν μπορεῖς νὰ παίξεις τὸ παιχνίδι. Μετὰ ἀπὸ κάποιο χρονικὸ διάστημα ἐκδίδεται κάποια συνέχεια μὲ τοὺς ἴδιους ἥρωες σέ νέες περιπέτειες. Βιβλίον καί ηλεκτρονικὸ παιχνίδι μαζί καί μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο καλεῖται ὁ παίχτης, νὰ γίνῃ μέρος τοῦ μυθιστορήματος τοῦ ὁποῦ τὸ τέλος -τὴν κρίση- τὴν δίνει ὁ ἴδιος μέσω τοῦ H/Y καὶ ὄχι ὁ συγγραφέας. Ὅπως γίνεται κατανοητό, ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία «πορῶνει» τοὺς παίχτες πού ἀποδρῶν στὴν κυριολεξία στὸν εἰκονικὸ κόσμον τοῦ παιχνιδιοῦ.

Ἡ ὅλη ἱστορία τῶν R.P.G.s ξεκίνησε τὸ 1982 ἀπὸ τὸν Ravenloft, ὅταν παρουσίασε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα R.P.G.s τὸ γνωστὸ σέ αὐτοὺς τοὺς κύκλους "Dungeons and Dragons" τὸ ὁποῖο γνώρισε & γνωρίζει τεράστια ἐπιτυχία. Τὸ δεύτερο σέ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα R.P.G. πού παρουσίασε ἦταν ἕνα παιχνίδι τὸ ὁποῖο λεγόταν "Chill" ("Ἀνατριχίλα") & παρουσίαζε μάχες & ἀγῶνες ἐναντίον βαμπύρων. Τὸ 1991 παρουσιάσθηκε ἴσως τὸ πῖο διαδεδομένο R.P.G. & εἶναι αὐτὸ πού ἔρχεται ἀμέσως σὸ μυαλό, ὅταν γίνεται ἀναφορά σέ τέτοιου εἶδους παιχνίδια τὸ "V.T.M." [Vampires the Masquerade (Βαμπύροι ἢ Μεταμφίση)], τὸ ὁποῖο μεταφέρθηκε σέ τρεῖς ταινίες στὸν κινηματογράφον. Ἀλλὰ συναφῆ παιχνίδια εἶναι τὸ "Vampire's Kingdoms" ("Τὰ βασίλεια τῶν Βαμπύρων") κομμάτι ἑνὸς μεγαλύτερου R.P.G. τοῦ "Rifts" (σχίσματα), τὸ "Nigtlife" τὸ "Bram Stokers Dracula" & τὸ "Blood omen - The Legacy of Kain" (Τὸ σημάδι τοῦ αἵματος - Ἡ κληρονομιά τοῦ Κάιν).

Θὰ σταθοῦμε λίγο σὸ τελευταῖον παιχνίδι, διότι στὴν κυριολεξία ὁ παίχτης διαδοχικά καλεῖται νὰ μπῆ μέσα στὴν ψυχοσύνθεση τοῦ βαμπύρου. Ἀρχικά γίνεται ἀναφορά στὴν κατάρα τοῦ Κάιν. Μία ἱστορία ἀρκετὰ διαδεδομένη σὸ χωρὸν. Ἐπειδὴ ὁ Κάιν ἦταν ὁ πρῶτος πού ἔχυσε αἷμα ἀνθρώπου, τὸν θεωροῦν ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος βαμπύρος, ὁ ὁποῖος κάποτε θὰ γυρίσει ἀπὸ τὴν κόλαση γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν ἀδικία τοῦ Θεοῦ. Παρακάτω μεταφέρω αὐτοῦσιο τὸ εἰσαγωγικὸ κείμενον πού γράφεται στὴν ὀθόνη & ἀκούγεται ταυτόχρονα, ὅταν ξεκινᾶ τὸ παιχνίδι & τὰ συμπεράσματα τ' ἀφήνω σ' ἐσᾶς: "A dark, hellish RPG: Become engaged in the powerful tale of a man whose obsession with revenge is so deep, he's willing to pay the ultimate price: his soul". (Ἐνα σκοτεινὸ, διαβολικὸ R.P.G.: ξεκινᾶ νὰ ἔχει σχέση μὲ μία ἰσχυρὴ ἱστορία ἑνὸς ἀνδρῶ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἔμμονη ἰδέα τῆς ἐκδίκησης εἶναι τόσο βαθιά, πού εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσει τὴν ἔσχατη τιμὴ: τὴν ψυχὴ του!). Τὸν ρόλον αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου, μὲ αὐτὴ τὴν ἰδιοσυγκρασία πρέπει νὰ ἐνστερνισθῆ ὁ παίχτης, ἴσως τὸ παιδί σας, διαφορετικὰ στίς συνειδησιακὲς ἐπιλογές τοῦ παιχνιδιοῦ, ἂν ἀπαντήσῃ λάθος, γιὰ τὸ παιχνίδι, ἀπλὰ θὰ χάσῃ!

7. Τί εἶναι ἡ κίνηση Γκόθικ (Gothic-style).

Ἡ κίνηση Γκόθικ ξεκίνησε οὐσιαστικά τὸ 1979, ὅταν τὸ μουσικὸ συγκρότημα Μπάουχαους (Bauhaus) ἔδωκε τὸ τραγούδι "Bela Lugosi's Dead", ὅπου μέσα σ' αὐτὸ περιγραφόταν πῶς φέρεται ἕνας βαμπύρος: τραγούδι πού θεωρεῖται "ἕμνος" μεταφυσικῆς ἐμπνεύσεως γιὰ τοὺς "fun" τοῦ χώρου. Μέσα σὸ τραγούδι ἀναφέρεται ὁ ὅρος "tongue-in-cheek" σέ ἐλεύθερη μετάφραση: (γλώσσα σέ στέρηση ἢ διψασμένη γλώσσα). Τὸν ἐπόμενο χρόνο τὸ 1980 τὸ μουσικὸ συγκρότημα

Σίστερες όφ Μέρου "Sisters of Mercy" (άδελφές του έλέους) άνέβασαν & πρόβαλαν πολύ μέσα από τά τραγούδια τους τήν γκόθικ συμπεριφορά καί κίνηση. Ή κίνηση αυτή λοιπόν συνίσταται στό νά έχει κάποιος τό στυλ του βαμπίρου δηλαδή, νά ντύνεται, νά περπατά, νά φέρεται, νά βάφεται, ν' άρωματίζεται μέ συγκεκριμένο τρόπο. Νά άρέσκεται σέ φαγητά & ποτά μέ σκόρδα, νά συχνάζει σέ γκόθ μπαράκια, ν' άκούει μουσική, νά βλέπει ταινίες, νά κάνει συγκεκριμένης τεχντροπίας τατουάζ κ.ο.κ. Έπιπλέον χρησιμοποιούν, για ν' άναγνωρίζονται μεταξύ τους, κάποια σύμβολα στην άλληλογραφία τους τά όποια τά όνομάζουν "sex-bats". Έχουν τά δικά τους καλλιστεία, όπου βραβεύεται ό καλύτερος Γκόθ-στάϊλερ κ.ά. Τά Γκόθ-μπαράκια προσφέρονται ως χώροι για νά γίνονται οι τελετές & τά "μυστήριά" τους όπως για παράδειγμα ό "γάμος" του «Πέϊγκαν Γκόθ» "Pagan Goth" καθαρίστα του μπλάκ μέταλ συγκροτήματος «Κρεϊντλ όφ Φίλθ» "Cradle of Filth" (Λίκνο της Βρώμας"), καί της Αμπερένα, μοντέλου σαδομαζοχιστικών φετίχ άξεσουάρ, πού έγινε στό γκόθ-μπάρ του Λονδίνου «Μπέν Κράουτς». Άλλά καί διάφοροι διάσημοι, άρχίζουν νά τά προτιμούν για κάποιες εκδηλώσεις τους. Όπως για παράδειγμα στό προαναφερόμενο μπαράκι διαφήμισε και ή ήθοποιός Άντζελίνα Τζόλ, τήν ταινία της "Tomb Raider" πού είναι άλλη μία μεταφορά, ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού στον κινηματογράφο. Σέ αυτά τά μπαράκια μαζεύονται όσοι έχουν ή θέλουν νά έχουν σχέση μέ τό όλο θέμα ή απλά άνυποψίαστοι περιεργοί για κάτι διαφορετικό. Οι τελευταίοι μάλιστα, άνυποψίαστοι όντως, ίσως ποιός ξέρει, νά είναι κάποιοι από τους μελλοντικούς «δότες». "Φυσικά" δέν λείπουν & από τήν Ελλάδα τά γκόθ-μπαράκια.

Παιδική κίνηση Γκόθικ (Χάρι Πότερ).

Τόν τελευταίο καιρό παρατηρείται μία παιδική γκόθ-κίνηση, μία δηλαδή προτιμητέα άρέσκεια των παιδιών μας σ' έξοικείωση μέ βαμπίρικες καταστάσεις. Έτσι υπάρχουν στό εμπόριο ψεύτικα τατουάζ μίας μέρας αλλά & πιό μόνιμα μέ χένα μέ βαμπίρικα δόντια, αλλά & μέ κλασικούς δράκουλους. Υπάρχουν γλυφιτζούρια μέ τ' όνομα "Dracu Pop", στό περιτύλιγμα των όποίων παρουσιάζεται ή μορφή του Δράκουλα, από τόν όποιο τρέχει αίμα από τό στόμα του & τά μάτια του άστράφτουν. Στό έσωτερικό τό γλυφιτζούρι είναι φυσικά κόκκινο κι έχει τό κεφάλι μίας δαιμονομορφής κι αυτό, τό παιδάκι τό γλύφει! Κοϋκλες παιδικές, πού άν τίς πιέσεις μέ κάποιο τρόπο τρέχει αίμα από τό στόμα τους, τίς όποιες άποκαλούν "κοϋκλες του διαβόλου" καί άλλα παρόμοια παιχνίδια, πού διαστρέφουν τίς προτιμήσεις καί τά μυαλά των παιδιών μας.

Βέβαια δέν θά μπορούσε νά λείπει από τήν άναφορά μας & ό γνωστός μας πιά Χάρι Πότερ. Τά διβλία του βρϊθουν από στοιχειά, πού έξοικειώνουν τά παιδιά μας μέ βαμπίρικες καταστάσεις, αλλά τό σημαντικότερο άπ' όλα είναι ότι γίνεται προσφιλής ή όρολογία & οι πεποιθήσεις τους, σέ πολύ μικρές ηλικίες.

8. Τί είναι τό βαμπίρικό παιχνίδι ζωντανών ρόλων (Active R.P.G.).

Ή όλη ιδέα ξεκίνησε από τό R.P.G. "Vampires the Masquerade" & δημιούργησε έναν παγκόσμιο σύλλογο παιχτών μέ τό όνομα "Camarilla". Στό παιχνίδι εμπλέκονται έπτά φατρίες - οικογένειες βαμπίρων: Μπρούτζαχ "Brujah", Γκάνγκρελ "Gangrel", Μαλκάδιαν "Malkavian", Νοσφεράτου "Noadweatu", Τορεαντόρ "Toreador", Τρεμέρ "Tremere" & Βέντρον "Ventrue". Οι παίχτες καλούνται νά ένστερνιστούν τους σκοτεινούς σκοπούς καί πόθους των ήρώων. Τό παιχνίδι προϋποθέτει τή συγκέντρωση των παικτών σ' έναν χώρο, όπου ντύνονται κατάλληλα, κάποιος άπ' όλους παίζει τό ρόλο του διαιτητή - ρυθμιστή του παιχνιδιού καί μέ τήν βοήθεια κάποιου ζαριού & μέ κάρτες καθοδήγησης, παίζουν θεατρικά, κατά κάποιο τρόπο, τό παιχνίδι. Πολλοί μάλιστα επέκτείνουν τό παιχνίδι φτιάχνοντας δικές τους ιστορίες. Τό θέμα είναι ότι καθώς ύποστηρίζουν οι ίδιοι οι σημερινοί νεοβαμπίροι, τά παιχνίδια αυτά τους όδήγησαν στό «ξύπνημα», τό όποιο ίσως, καθώς λένε, δέν θά είχε γίνει ποτέ, εάν δέν είχαν άναμχθει σέ αυτά τά παιχνίδια. Άξιοπρόσεχτο είναι τό γεγονός ότι στίς συγκεντρώσεις αυτές μετέχουν άτομα καί των δύο φύλων, τά όποια είναι κυρίως έφηβοί πού εθίζονται σέ δαγκώματα & άλλες διαστροφές, για νά παίξουν καί νά φθάσουν έως τό τέλος τό "παιχνίδι".

Έπίλογος.

Είναι άπίστευτο ότι τά παραπάνω έχουν γραφεί σοβαρά, σέ μία εποχή πού οι περισσότερες δυσιδαμονίες καί μεσαιωνικές άντιλήψεις έχουν έξαλειφθει & τό νά θρησκευεί κανείς έλεύθερα θά έπρεπε νά τόν όδηγεϊ στην όντως έλευθερία. Κι όμως φαίνεται ύπάρχουν άνθρωποι πού επέλεγον θρησκευτικά συστήματα, αλλά καί άσχολίες για νά "ξεδώσουν", στά όποια άπαιτείται από τους "fun" όπαδούς τους -τά παιδιά μας- νά θυσιάσουν τό μεγαλύτερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο: τήν έλευθερία τους. Θά τελειώσω μέ μία φράση ενός γέροντα, πού όταν του κατέθεσα μερικά από τά προαναφερθέντα μου θύμισε τή φράση του Άγιου Γρηγορίου του Παλαμά: «Ό νοϋς του άνθρώπου άποστάς από τόν Θεό ή κτηνώδης ή δαιμονιώδης».

Νεοβαμπίρισμός λοιπόν, νέα έναλλακτική των παιδιών μας; Μέ ποιά από τίς δύο όμως, πού άναφέρει ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς;

ΑΠΟ ΤΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ “ΑΓΚΑΛΙΑ” ΤΗΣ ΣΑΗΝΤΟΛΟΓΙΑΣ

της κ. Μαρίας Δημητριάδου

Πολλές σύγχρονες επιχειρήσεις αγοράζουν κατά καιρούς σεμινάρια πωλήσεων, τά όποια παρακολουθούν οί εργαζόμενοι σ' αυτές μέ στόχο τήν αύξηση τής απόδοσής τους. Κατά κανόνα, τούς εργαζόμενους αναλαμβάνουν νά διδάξουν μυστικά τών πωλήσεων καί τής επικοινωνίας μέ τόν ύποψήφιο πελάτη οί λεγόμενοι «Σύμβουλοι Έπιχειρήσεων», άνθρωποι μέ τίτλους σπουδών, καί συχνά, μέ μεγάλη προσωπική εμπειρία στό χώρο τών πωλήσεων. Τέτοια σεμινάρια παρέχει καί ή U-MAN Hellas, ή όποία «χρησιμοποιεί τήν τεχνολογία του Λ. Ρ. Χάμπαρντ». Η εταιρεία άποτελεί επιχείρηση οίκογένειας Σαηεντολόγων. Αυτό δέν είναι παράξενο, γιατί γενικά τά άνά τόν κόσμο παραρτήματα τής U-MAN INTERNATIONAL άποτελούν επιχειρήσεις Σαηεντολόγων.

Αυτά πού κάποιος διδάσκεται στά σεμινάρια τής U-MAN είναι έν πολλοίς τά ίδια πού διδάσκεται καί σέ άλλα παρόμοια σεμινάρια -όπως, π.χ. ότι «ή αντίρρηση: πρέπει νά τό σκεφτώ, δέν είναι μιά πραγματική αντίρρηση. Άντικατοπτρίζει μόνο, ότι ό ύποψήφιος πελάτης δέν έχει πεισθεί, καί κρύβει μιά άλλη, πραγματική αντίρρηση». Άσφαλώς δέν χρειάζεται ή «τεχνολογία του Χάμπαρντ» γιά νά καταλάβει κανείς αυτό τό άπλούστατο πράγμα, πού οί πωλητές γνωρίζουν άπό καταβολής τών πωλήσεων. Άλλωστε σύμφωνα μέ τούς υπεύθυνους τής U-MAN ό ίδιος ό Χάμπαρντ βάσισε τήν μέθοδό του στή μέθοδο άλλου διάσημου Άμερικανού πωλητή -κάποιοι λένε ότι άπλώς τήν άντέγραφε- άρα άφ' ενός θά περιέχει καί πραγματικά δεδομένα σχετικά μέ τίς πωλήσεις, άφ' έτέρου αυτά τά δεδομένα ύπάρχουν καί άλλου... "Όμως, εκτός άπό τήν παροχή κοινώς άποδεκτών γνώσεων, συμβαίνουν κι άλλα πράγματα στά σεμινάρια τής συγκεκριμένης εταιρείας: Πρώτα πρώτα, οί εργαζόμενοι πού θά παρακολουθήσουν τά σεμινάρια όφείλουν νά συμπληρώσουν τέστ, παρόμοιο μέ τό γνωστό «τέστ ικανοτήτων Όξφόρδης» μέ τό όποιο ή Σαηεντολογία -πού πλέον αυτοαποκαλείται «Έκκλησία»- στρατολογεί νέα μέλη. Τό τέστ είναι ειδικά σχεδιασμένο γιά νά ανακαλύπτει άδυναμίες τής προσωπικότητας, στίς όποιες ό Σαηεντολόγος πωλητής θά πατήσει, γιά νά πουλήσει τή «θρησκευτική τεχνολογία» τής όργάνωσης, ή όποία θά θεραπεύσει δήθεν τίς άδυναμίες. Οί άπαντήσεις τών εργαζομένων άποστέλλονται στόν ήλεκτρονικό ύπολογιστή γιά

νά βγούν τά άποτελέσματα, τά όποια σχολιάζουν οί υπεύθυνοι τής U-MAN. Πέραν του ότι αυτό θυμίζει ήλεκτρονικό φακέλωμα, οί γραπτές παρατηρήσεις τών Συμβούλων διανθίζονται μέ όρους πού εκφράζουν τά άπίστευτα «πιστεύω» τής όργάνωσης, καί τό χειρότερο, οί εργαζόμενοι καλούνται, εάν θέλουν νά μάθουν περισσότερο γιά τόν έαυτό τους καί τή δελτίωση τής προσωπικότητάς τους νά άπευθυνθούν στή U-MAN, ή όποία μπορεί νά τούς βοηθήσει (βάσει τής τεχνολογίας του Χάμπαρντ βέβαια, καί μέ τό άζημίωτο φυσικά). Τά ίδια τά προφορικά σεμινάρια διανθίζονται μέ σαηεντολογικές θεωρίες περί «έγγραμμάτων», «Θήτανς» κ.ά., τά όποια ό συγγραφέας έπιστημονικής φαντασίας Χάμπαρντ έπινόησε ως ύπόδαθο τής νέας θρησκείας του. Στο τέλος τών σεμιναρίων, δωρίζεται στόν καθένα πού παρακολούθησε ένα βιβλίο του Λ. Ρ. Χάμπαρντ, όπως τό «Αυτοανάλυση», στήν πρώτη σελίδα του όποιου διαβάξει κανείς τά καταπληκτικά: «*Η Αυτοανάλυση δέν θά άδειάσει τά ψυχιατρεία ούτε θά σταματήσει τούς πολέμους. Αυτά είναι καθήκοντα του άντιτορ τής Διανοητικής καί του τεχνικού τής Διανοητικής γιά ομάδες*».

Τέτοιου είδους σεμινάρια μπορούν νά παρακινήσουν τόν εργαζόμενο πού τά παρακολούθησε ύποχρεωτικά, χωρίς νά τά επιλέξει, νά άσχοληθεί περαιτέρω μέ τή Σαηεντολογία, καί νά πέσει θύμα εκμετάλλευσης αυτής τής άπατηλής φασιστικής όργάνωσης, γιά νά ανακαλύψει τελικά, μετά άπό χρόνια, ότι ό θησαυρός ήταν άνθρακες -άν τό ανακαλύψει... Πιά όποιον δέν γνωρίζει, νά ποιά είναι τά κρυφά «πιστεύω» τής Σαηεντολογίας, πού άποκαλύπτονται μόνο στά μυστικά «άνώτερα» επίπεδα τής όργάνωσης, τά όποια μπορεί κάποιος νά χρειαστεί χρόνια καί πολύ χρήμα (ή άπλήρωτη εργασία) μέχρι νά φτάσει, άν βέβαια δέν παραμείνει στά κατώτερα επίπεδα, παρά τό χρήμα καί τήν εργασία πού θά διαθέσει:

«Μιά φορά κι ένα καιρό (75 εκατομμύρια χρόνια πριν γιά τήν ακρίβεια) ήταν ένας έξωγήνιος Γαλαξιακός άρχοντας πού τόν έλεγαν Ζένου. Ό Ζένου κυβερνούσε όλους τούς πλανήτες σέ αυτό τό μέρος του Γαλαξία, μαζί μέ τόν πλανήτη μας τή Γη, μόνο πού εκείνες τίς μέρες λεγόταν Τίγκιακ.

Ό Ζένου είχε ένα πρόβλημα. Καί οί 76 πλανήτες πού διοικούσε υπέφεραν άπό υπερχηθυσμό. Κάθε

πλανήτης είχε κατά μέσο όρο 178 δισεκατομμύρια άνθρωποι. Ήθελε να απαλλαγεί από τον υπερπληθυσμό αυτό και γι' αυτό κατέστρωσε ένα σχέδιο.

Πήρε τον απόλυτο έλεγχο με την βοήθεια τυχοδιωκτών με τους οποίους νίκησε τους καλούς ανθρώπους και τους Νόμιμους Κυβερνήτες. Μετά με τη βοήθεια ψυχιάτρων κάλεσε δισεκατομμύρια ανθρώπους για έλεγχο φορολογίας εισοδήματος όπου τους έγιναν ενέσεις μίγματος αλκοόλης και γλυκόξης για να τους παραλύσουν. Μετά τοποθετήθηκαν σε διαστημικά αεροπλάνα που έμοιαζαν ακριβώς σαν DC8 (μόνο που είχαν ρουκετομηχανές αντί για έλικες).

Αυτά τα διαστημικά αεροπλάνα DC8, πέταξαν μετά προς τον πλανήτη Γη, όπου οι παραλυμένοι άνθρωποι τοποθετήθηκαν γύρω από τις βάσεις ήφαιστειών κατά εκατοντάδες δισεκατομμύρια. Μόλις τελείωσε η τοποθέτησή τους, οι κρατήρες των ήφαιστειών γεμίστηκαν με βόμβες υδρογόνου. Τότε ο Ζένου ανατίναξε όλες τις βόμβες ταυτόχρονα και όλοι σκοτώθηκαν.

Η ιστορία δέν τελειώνει όμως εδώ. Αφού όλοι έχουν ψυχή (σε αυτή την ιστορία ονομάζεται «Θήτα»), τότε πρέπει να ξεγελάσεις τις ψυχές για να μην ξαναγυρίσουν. Έτσι καθώς τα δισεκατομμύρια των ψυχών τιναζόντουσαν δεξιά κι αριστερά από τους πυρηνικούς ανέμους, είχε ειδικές ηλεκτρονικές παγίδες που έπιασαν όλες τις ψυχές σε ηλεκτρονικές ακτίνες (οι ηλεκτρονικές ακτίνες ήταν κολλώδεις σαν χαρτί για τις μύγες). Αφού παγίδευσε όλες αυτές τις ψυχές, τις συσκευάσε σε κουτιά και τις πήγε σε κάμποσες τεράστιες κινηματογραφικές αίθουσες. Εκεί όλες οι ψυχές έπρεπε να περάσουν μέρες ολόκληρες, παρακολουθώντας ειδικές τρισδιάστατες ταινίες που τους έλεγαν, πώς θα έπρεπε να είναι η ζωή και πολλά πράγματα που δημιουργούσαν σύγχυση. Σε μία ταινία π.χ., έβλεπαν ψεύτικες εικόνες και τους έλεγαν ότι είναι Θεοί, ο Διάβολος και ο Ίησους Χριστός. Στην ιστορία μας αυτή η διαδικασία αποκαλείται "εμφύτευση".

Μόλις τελειώσαν οι ταινίες και οι ψυχές έφυγαν από τις κινηματογραφικές αίθουσες, τότε αυτές οι ψυχές άρχισαν να κολλάνε μαζί, έπειδή αφού είχαν δει την ίδια ταινία, νόμιζαν ότι ήταν οι ίδιοι άνθρωποι (!). Συγκεντρώθηκαν σε δέσμες κατά ποσότητες των αρκετών χιλιάδων και έπειδή υπήρχαν μόνο ελάχιστα ζωντανά σώματα παρέμειναν σαν συμπλέγματα και κατοίκησαν σε αυτά τα σώματα.

Όσον αφορά τον Ζένου, οι Νόμιμοι Κυβερνήτες τελικά τον ανέτρεψαν και τον κλείδωσαν σε ένα βουνό σε κάποιο πλανήτη. Είναι φυλακισμένος από ένα δυναμικό πεδίο που τροφοδοτείται από μία μπαταρία αιώνιας διάρκειας και έτσι ο Ζένου είναι ακόμη και σήμερα ζωντανός...

Κι έτσι όλοι σήμερα είναι γεμάτοι από αυτά τα συμπλέγματα των ψυχών που λέγονται "Σωματικά

Θήτα". Και αν είναι να έχουμε ελεύθερη ψυχή, τότε πρέπει να αφαιρέσουμε όλα αυτά τα "Σωματικά Θήτα" και να πληρώσουμε πολλά χρήματα (στους Σαηεντολόγους με τη σωστή τεχνολογία)... για να το κάνουμε. Και ο μοναδικός λόγος που οι άνθρωποι πιστεύουν στο Θεό και τον Ίησού είναι ότι αυτές οι πληροφορίες ήταν στο φιλμ που οι "Σωματικοί Θήτα" τους είχαν δει 75 εκατομμύρια χρόνια πριν».

(Πηγή: <http://www.xenu.net/archive/leaflet/xenugr.doc>).

Ασφαλώς κάθε λογικός άνθρωπος θα έχει ένδοιμο να δεχτεί τις παραπάνω θεωρίες του Χάμπαρντ, εάν του αποκαλυφθούν από την αρχή, αλλά είναι αρκετά πιθανό να τις δεχτεί, εάν τον χειριστούν με τη «μέθοδο του βιαστή», που χρησιμοποιεί τόσο η Σαηεντολογία όσο και οι άλλες λατρείες και παραθρησκείες που καθημερινά παγιδεύουν άνυποπτους ανθρώπους. Η μέθοδος είναι απλή: Ο βιαστής θα πηδήξει άμέσως από μία κατσαρόλα με βραστό νερό προκειμένου να σωθεί, αλλά αν το νερό είναι κρύο και ζεσταίνεται σιγά-σιγά, θα ξεγελαστεί και θα βράσει ζωντανός. Έτσι είναι πιθανό να καταλήξει και ο κάθε άνυποπτος εργαζόμενος, που παρακολουθεί τα σεμινάρια της U-MAN και αποφασίσει να δελτιώσει το χαρακτήρα του άπευθυνόμενος προσωπικά στην ίδια εταιρία, αφού μάλιστα η περιέργειά του κεντρίσσει από τους ισχυρισμούς του Χάμπαρντ ότι η Διανοητική μπορεί να... σταματήσει τους πολέμους. Δυστυχώς, το γεγονός ότι οι τεχνικές πωλήσεων που διδάσκει η U-MAN λειτουργούν, κάνει την κατάσταση ακόμα πιο επικίνδυνη, γιατί ο εργαζόμενος εύκολα μπορεί να θεωρήσει πως ό,τι άλλο διδάσκει η U-MAN πρόκειται να λειτουργήσει εξίσου.

Κατά καιρούς στελέχη της Σαηεντολογίας ισχυρίζονται ότι ύφιστανται διακρίσεις λόγω θρησκευτικού φανατισμού, ρατσισμού κ.ά. - τέτοιων όρων, που είναι της μόδας στις μέρες μας. Ασφαλώς όμως, τό να προτιμήσει μία εταιρία άλλους Συμβούλους Έπιχειρήσεων αντί της U-MAN, λόγω του περιεχομένου των σεμιναρίων της, δέν αποτελεί πράξη θρησκευτικού φανατισμού, αλλά πράξη ύπευθυνότητας και προσασίας απέναντι στους υπαλλήλους της, που δέν χρωστούν σε τίποτα να υποστούν πλύση εγκεφάλου. Πωλήσεις υπάρχουν, και ανθούν, χιλιάδες χρόνια πριν ο Χάμπαρντ εφεύρει την «τεχνολογία» του και δέν συντρέχει λόγος να συνδεθούν με τις άνυπόστατες θεωρίες του. Και τέλος, κάποιος προσλαμβάνει π.χ. έναν δάσκαλο πιάνου για να του διδάξει πώς θα παίζει το πιάνο, κι όχι για να μάθει τις θεωρίες του σύγχρονου ψευτομεσσία, στον οποίο πιστεύει ο δάσκαλος, ούτε καν και τη διδασκαλία του πραγματικού Μεσσία, περί «ανάστασης νεκρών και ζωής του μέλλοντος αιώνος» εάν ο δάσκαλος είναι Χριστιανός.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ

Ἐπιστολή τοῦ Ὁσ. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου,

(6^ο μέρος)

Γ'. Ἀντιλαμβάνομαι τίς ἀντιδράσεις τόσο τίς δικές σας, ὅσο καί τῶν συνακροατῶν σας: «Μά τί ψέμα κηρύττει; Αὐτός τήν ἀλήθεια ἀναγγέλλει, τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία διδάσκει, τό Εὐαγγέλιο εὐαγγελίζεται».

Σταθῆτε λίγο. Μή βιάζεστε στίς ἀντιδράσεις σας. Ἄς βάλουμε τά πράγματα στήν θέσι τους: Ἐπιτρέπεται νά μιᾶμε γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό θολά καί ὑπουλά; Ἐπιτρέπεται νά διδάσκουμε τόν σωτήριο δρόμο καί νά ὀδηγοῦμε τούς ἀκροατές στήν καταστροφή; Αὐτό δέν ἔκαναν πάντα οἱ αἰρετικοί; Πόσες καί πόσες διδασκαλίες δέν ὑπῆρχαν πού διέστρεφαν τήν ἀλήθεια καί πρὶν ἀπό τόν αἰρεσιάρχη Ἄρειο, ἀλλά πολύ περισσότερο καί μετά ἀπό αὐτόν... Ὅλες αὐτές ἀποδοκιμάσθηκαν ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀναθεματίσθηκαν. Ἀναρίθμητες αἰρέσεις ἐφανίσθηκαν στήν Δύσι. Ὅλες ὅμως ἀπορρίφθηκαν ἀπό τήν Ὁρθοδοξία, παρ' ὅλο πού κηρύττουν τόν Σωτήρα Χριστό! Ἐπομένως δέν πρέπει νά συμπεραίνουμε ὅτι ἐφ' ὅσον κάποιος κηρύττει τόν Χριστό, ὅπωςδήποτε εἶναι ἀξιόπιστος, ἀλλά πρέπει νά ἐξετάζουμε, ἐάν σωστά κηρύττει τήν ἀλήθεια γιά τόν Χριστό.

Μεταξύ σας ὅμως κανείς δέν κοίτασε νά κἀνη αὐτή τήν ἔρευνα, ἀλλά μόλις ἀκούσατε ἀπό τά χεῖλη του τό γλυκύτατο ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἀμέσως ἀπερίσκεπτα σταθῆκατε στό πλευρό του. Κανείς σας δέν ὑποψιάσθηκε ὅτι αὐτό τό προσκνητό ὄνομα εἶναι στά χεῖλη τοῦ πλανεμένου σάν δόλωμα, γιά νά παραπλανήσῃ καί νά ὀδηγήσῃ στήν καταστροφή τίς ἀπλοϊκές ψυχές σας.

Δέν διαβάσατε στό Εὐαγγέλιο τά προειδοποιητικά λόγια τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε δέ ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες»; (Ματθ. 7, 15).

Μή φαντασθῆτε ὅτι ὁ Κύριος ἐννοεῖ ἐδῶ ἐκεῖνους πού δέν γνωρίζουν τό ὄνομά Του. Ὅχι. Ἐννοεῖ ἀκριβῶς αὐτούς πού καλύπτονται μέ τό ὄνομά Του, ὀδηγώντας στήν πλάνη. Αὐτό φαίνεται ἀπό τά ἀμέσως ἐπόμενα λόγια Του: «Πολλοί ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν;» (Ματθ. 7, 22). Βλέπετε; Κηρύττουν τόν Χριστό καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς προτρέ-

πει νά φυλαγώμαστε ἀπ' αὐτούς. Καί κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως θά τοὺς πῆ: «Οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. 7, 23).

Ὁ Κύριος μέ αὐτά τά λόγια θέλει νά μᾶς φανερώσῃ ὅτι οὐδέποτε τοὺς ἀναγνωρίζει σάν γνήσιους κήρυκούς Του, ὅσο κι ἂν οἱ ἴδιοι πιστεύουν ὅτι εἶναι. Στό κήρυγμά τους ὁ Κύριος δέν βλέπει τόν ἑαυτό Του, ἀλλά κάποιον ἄλλο Χριστό, ὄχι ἐκεῖνον τόν ἀληθινό πού θυσιάστηκε γιά τήν σωτηρία μας ἐδῶ στήν γῆ.

Βλέπετε ὅτι εἶναι δυνατόν κάτω ἀπό τό ὄνομα τοῦ Κυρίου νά μὴν κηρῦσσεται ὁ Κύριος. Πῶς λοιπόν ἐσεῖς χωρὶς διάκρισι προσκολληθήκατε στόν ψευδοδιδασκαλό σας, ἐπειδή κάλυπτε μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τήν πλάνη του; Νομίζετε ὅτι δέν ἀναφέρονται καί σ' αὐτόν τά λόγια: «Πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου... καί πολλοὺς πλανήσουσι»; (Ματθ. 24, 5).

Μοῦ δίνετε τό δικαίωμα μέ τήν στάσι σας αὐτή νά στρέψω πρὸς σᾶς τόν ἐλεγκτικό λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού ἀπηύθυνε στοὺς Κορινθίους: «Ἡρμούσαμιν γάρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀγνήν παραστήσαι τῷ Χριστῷ φοβοῦμαι δέ μήπως, ὡς ὁ ὄφρις Εὐᾶν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρή τά νοήματα ὑμῶν ἀπό τῆς ἀπλότητος τῆς εἰς τόν Χριστόν· εἰ μὲν γάρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν... καλῶς ἀνείχεσθε» (Β' Κορινθ. 11, 2-4). Καί τώρα ὅ,τι φοβόταν ὁ ἀπόστολος γιά τοὺς Κορινθίους συνέβη σέ σᾶς. Ἦλθε ὁ ψευδοδιδασκάλος, ἄρχισε νά κηρύττει ἄλλον Ἰησοῦ καί σεῖς προσκολληθήκατε σ' αὐτόν!

Θά μοῦ πῆτε: «Ὅχι δέν κηρύττει ἄλλον Ἰησοῦ. Ὅ,τι λέει τό παίρνει ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί διδάσκει μέ τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου. Διαρκῶς ἐπαναλαμβάνει ὅτι ὁ Χριστός πέθανε γιά μᾶς καί ἐάν πιστεύουμε θά σωθοῦμε. Πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ ψέμα καί ἀπάτη σ' αὐτό;».

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτά τά λόγια ἀποτελοῦν ἕναν εὐχάριστο εὐαγγελισμό. Ποιός θερμός χριστιανός εἶναι δυνατόν νά μὴ τά προσέξῃ; Εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου ἀλήθεια ὅτι στά εὐαγγελικά αὐτά λόγια εἶναι δυνατόν νά ἐγεννηθῆ τὸ ψέμα καί ἡ ἀπάτη.

Ἐὰς προσέξουμε τόν ἀπόστολο Παῦλο πού ἔγραφε πρὸς τοὺς Γαλάτες: «Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλάτ. 1, 6).

Οἱ Γαλάτες εἰλικρινᾶ πίστεψαν στὸν σωτήρα Χριστόν καὶ ὀλοψυχα δέχθηκαν τὴν εὐχάριστη ἀγγελία τῆς σωτηρίας. Ἦσαν τόσο εὐγνώμονες στὸν ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠδηγοῦσε στὴν ἀλήθεια, πού ἦσαν ἔτοιμοι καὶ τὰ μάτια τους νὰ βγάλουν γιὰ χάρι του. Ὅταν ὅμως ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά τους, ἤλθαν κάποιοι δοκησίσοφοι καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς κηρύττουν καὶ αὐτοὶ τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν χαρμόσυνη εἶδησι τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ὄχι καθαρῆ, ἀλλὰ ἀναμειγμένη μέ τὸ ψέμα. Οἱ Γαλάτες δὲν πῆραν στά σοβαρά τὸ θέμα, ἐλκύσθηκαν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τους, τοὺς θεώρησαν εὐαγγελιστὲς καὶ ἔπεσαν στά δίχτυα τῆς πλάνης. Τὰ λόγια τους ἦσαν ἐλκυστικά, ἐφ' ὅσον τὸ Εὐαγγέλιο κηρύτταν, τὸ ἀποτελέσμα τους ὅμως ἦταν καταστρεπτικό. Τόσο ὑπολο εἶναι τὸ ψέμα, πού καλύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ ἱερά καὶ γλυκύτατα ὀνόματα!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν κατάστασί τους, ἔγραψε σάν νόμο ἀμετάθετο γιὰ ὅλες τίς ἐποχὲς τὴν ἐξῆς φράσι: «Ἐάν ἡμεῖς ἡ ἀγγελία ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλάτ. 1, 8). Καὶ γιὰ νὰ τὸ τυπώσουν καλύτερα μέσα τους ἐπανάλαβε: «Καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλάτ. 1, 9).

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει Εὐαγγέλιο καὶ ὑπάρχει καὶ εὐαγγελισμός, τοῦ ὁποῖου οἱ κήρυκες ἀναθεματίζονται, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο!

Ἐσεῖς ὅμως λησμονήσατε τὴν περίπτωσι αὐτὴ καὶ μόλις ἐμφανίσθηκε κάποιος διδάσκαλος μέ τὸ Εὐαγγέλιο στό χέρι, ἐμπιστευθήκατε σ' αὐτόν, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἔχετε ὀρθόδοξη πίστι καὶ σωστά ἀγωνίζεσθε γιὰ τὴν σωτηρία σας. Μοιάσατε ἀκριβῶς μέ τοὺς τότε Γαλάτες. Εἶναι δίκαιο λοιπόν ν' ἀποδώσῃ κανεὶς καὶ σέ σᾶς τὸν ἐλεγκτικό ἀποστολικὸ λόγο: «Ἦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθε;» (Γαλ. 3, 1).

Δ'. Μοῦ γράφετε ὅτι διαβάζει καὶ διδάσκει μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀσφαλῶς τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο καὶ ὅλη ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἡ πλέον πιστὴ πηγὴ, ὁ πραγματικὸς ὀδηγὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ὁ ἀσφαλὴς φάρος τῆς σωστῆς πορείας πρὸς τὴν σωτηρία. Ὅσοι σώζονται, ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἀντλοῦν τὴν γνῶσι γιὰ τὸ πῶς θ' ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν σωτηρία τους.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι εὐκόλο γιὰ τὸν καθένα πού διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὸ κατανοῇ πλήρως καὶ νὰ

βαδίζει ἔτσι ἀσφαλῶς στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Μπορεῖ κάποιος νὰ διαβάξῃ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ νὰ τὸ ἐρμηνεύῃ λανθασμένα. Γι' αὐτόν τὸ Εὐαγγέλιο ἀποτελεῖ ὄργανο καταστροφῆς! Καὶ δὲν τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν καταδίκη του γιὰ τὴν ἄγνοια τῆς ἀληθείας τὸ γεγονὸς ὅτι κρατᾶ στό χέρι τὸ Εὐαγγέλιο, καθὼς καὶ τὸ ὅτι τὸ μελετᾶ.

Θά σᾶς ἀναφέρω ἓνα παράδειγμα:

Ἔχουμε ἓνα κομμάτι πολύτιμο ὕφασμα. Ἔρχεται ἓνας ἔμπειρος καὶ ἐκλεκτὸς ράπτης, τὸ κόβει καὶ ράβει ἓνα ὠραῖο φόρεμα. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἔρθει ἓνας ἀνίδεος καὶ κακόγουστος ράπτης, νὰ τὸ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ ἓνα τερατούργημα πού οὔτε τὸ σῶμα θά καλύπτῃ οὔτε ἀπὸ τοὺς καιροὺς θά προστατεύῃ, δηλαδή θά καταστρέψῃ τὸ πολύτιμο ὕφασμα.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ τοὺς διαφόρους κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ διαβάξῃ καὶ νὰ τὸ ἐρμηνεύῃ μέ τέτοιο τρόπο πού ν' ἀτιμᾶξῃ τὸν ἀτίμητο θησαυρό. Νὰ τὸ κηρύττῃ μέ τέτοιο τρόπο πού νὰ ὀδηγῇ στὴν πλάνη ὁ ὀδηγὸς αὐτὸς τῆς σωτηρίας.

Καὶ αὐτὸ γιατί; Γιατί δὲν γνωρίζει καλὰ τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Δὲν γνωρίζει ὀρισμένες προϋποθέσεις τῆς σωτηρίας ἢ μᾶλλον μερικὰ σημεῖα τῆς πνευματικῆς πορείας, ὅπως π.χ. τὴν πίστι, τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν, τὴν ἀπόκτησι τῆς θ. Χάριτος κ.τ.λ. Στὸ Εὐαγγέλιο τὰ σημεῖα αὐτὰ δὲν ἀναφέρονται συγκεντρωμένα, ἀλλὰ ἔχουν καταγραφῆ σέ διάφορα χωρία. Γιὰ νὰ βαδίσῃ ὅμως κανεὶς ἀσφαλῶς τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας πρέπει νὰ γνωρίξῃ ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα.

Σ' αὐτὸ πολλοὶ σκοντάφτουν. Ἀρχίζει κάποιος νὰ συγκεντρῶνῃ διάφορα ἀγιογραφικὰ χωρία, πού σχετίζονται ἄμεσα μέ τὴν σωτηρία καὶ ἀποτελοῦν βασικὲς προϋποθέσεις τῆς, στρέφει μετὰ τὴν προσοχὴ του σ' ἓνα ἢ σέ δύο ἀπ' αὐτὰ, τ' ἀπομονώνει ἀπ' ὅλη τὴν Ἁγ. Γραφὴ καὶ φωνάζει: «Βρῆκα, βρῆκα τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας!».

Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἓνας διακηρύττει: «Πίστευε καὶ θά σωθῆς». Ὁ δεύτερος ἀποφαίνεται: «Ἀπόκτησε τὴν θ. Χάρι καὶ τίποτε ἄλλο δὲν χρειάζεσαι». Ὁ τρίτος συμβουλεύει: «Ἀγάπα καὶ θά φθάσῃς στὸν οὐρανόν». Καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως.

Ὅλες αὐτέσ οἱ ὑποδείξεις, εἶναι θεδαίως πραγματικὲς καὶ στὴν Ἁγ. Γραφὴ βασισμένες. Ἀλλὰ καμμιά ξεχωριστὰ δὲν καλύπτει ὀλόκληρη τὴν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας. Πρέπει κανεὶς ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ συνενώσῃ καὶ τότε θά ἀποκτήσῃ μιὰ πλήρη γνῶσι τῆς πραγματικῆς μορφῆς τῆς σωτηρίας.

Νὰ λοιπόν καὶ ὁ ψευδοδιδάσκαλός σας ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού πλανήθηκαν. Ἀσφαλῶς κι αὐτὸς τὸ Εὐαγγέλιο διαβάξῃ, καθὼς μοῦ γράφετε, καὶ δι-

δάσκει τό πῶς θά σωθοῦμε. Παρουσιάζει ὅμως ὅλο τό πλάτος τοῦ ἀγῶνος πού ἀπαιτεῖται ἢ μόνον ἓνα μέρος τῶν προσπαθειῶν; Προσέξτε στά λόγια του καί θά διαπιστώσετε τήν ἔλλειψι: Στό κήρυγμά του ἀκούγεται μόνο τό «Μετανοεῖτε καί πιστεύετε». Αυτό ὅμως περιλαμβάνει ὅλες τίς σωτηριώδεις προσπάθειες; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἄλλά καί αὐτά ἀκόμη τά στοιχεῖα, μετάνοια καί πίστις, διδάσκονται μέ πληρότητα; Λέει π.χ. «Μετανοεῖτε». Ρωτήστε τον: «Δηλαδή πρέπει καί νά ἐξομολογηθοῦμε; Κι ἂν δέν ἐξομολογηθοῦμε, πῶς θά λάβουμε τήν συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν μας;». Σ' αὐτό τίποτε δέν θά τολμήσῃ νά πῇ. Θά ξεφύγῃ μέ τήν πολυλογία του. Σύμφωνα μέ τήν κακοδοξία του ἡ ἐξομολόγησις δέν χρειάζεται, ἔστω κι ἂν ἀναφέρεται στήν Ἁγ. Γραφή.

Ἀσφαλῶς κανεῖς δέν θά ἐπιχειρήσῃ νά τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι λέει ψέματα, ὅταν διδάσκῃ: «Μετανοεῖτε καί πιστεύετε», διότι αὐτά εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν σωτηρία καί ἀποτελοῦν ἐντολές τοῦ Κυρίου. Μπορεῖ ὅμως κανεῖς νά τοῦ ἀποδείξῃ ἀπό τήν Ἁγ. Γραφή ὅτι πλανιέται, ὅταν διακηρύττῃ ὅτι μόνον αὐτά, ἡ μετάνοια καί ἡ πίστις, ἐξασφαλίζουν τή σωτηρία. Διότι γιά τήν σωτηρία χρειάζονται καί πολλά ἄλλα.

Φαντασθῆτε γιά μιά στιγμὴ ἓνα γιατρό νά δίνη μιά συνταγὴ μέ πολλά φάρμακα καί ὁ φαρμακοποιός νά διαλέγῃ ἀπ' αὐτά δύο ἢ τρία μόνο καί νά τά παραδίδῃ στόν ἀσθενῆ λέγοντας: «Νά, πάρε τά φάρμακα, πού σοῦ ἔγραψε ὁ γιατρός». Ὁ φαρμακοποιός αὐτός δέν εἶναι ψεύτης καί ἀπατεώνας;

Τό ἴδιο ὅμως συμβαίνει καί στήν περιπτῶσι σας. Ὁ Κύριός μας, πού ἦλθε γιά νά μᾶς θεραπεύσῃ ἀπό τά πάθη, ἔγραψε στά Εὐαγγέλια Του μιά πλήρη θεραπευτικὴ ἀγωγή γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, πού διατυπώνεται σέ διάφορα χωρία. Ὁ νέος διδάσκαλός σας λοιπόν, ἄρπαξε δύο ἢ τρία ἀπ' αὐτά καί ἄρχισε νά φωνάζῃ: «Ἴδου γιά σᾶς τό σωτήριο φάρμακο! Πάρτε το καί θά σωθῆτε!». Κατά συνέπεια εἶναι ψεύτης καί ἀπατεώνας, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ φαρμακοποιός, πού ἀναφέραμε.

Καί σεῖς ἀκούγοντάς τον ἀποστομαθῆκατε καί τοῦ δώσατε θάρρος νά δακηρύττῃ ἀνεμπόδιστα: «Πιστέψτε στόν Σωτῆρα Χριστό καί θά σωθῆτε».

Ε'. Πραγματικά ἔτσι εἶναι! «Οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12). «Μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον Θεός ἐφανερῶθη ἐν σαρκί» (Α' Τιμοθ. 3, 16). Ὁ Χριστός «ἐκκλινεν οὐρανοῦς» καί κατήλθε, γιά νά ὀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους στοὺς οὐρανοῦς. Νά χαίρεσθε καί νά εὐγνωμονῆτε τόν Κύριο γι' αὐτό. Νά εὐχαριστῆτε τόν

Σωτῆρα πού ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοῦς καί τοποθέτησε καί τήν ἀνθρώπινη φύσι στά δεξιὰ τοῦ Πατρός.

Ὅπωσδήποτε λοιπόν πρέπει νά πιστεύουμε στόν Χριστό γιά νά σωθοῦμε. Ἄλλά δέν ἀρκεῖ αὐτό τό στοιχεῖο μόνο γιά τό ἔργο τῆς σωτηρίας. Ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό προστέθηκαν κι ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα ὁμοίως εἶναι ἀπαραίτητα γιά τό ἔργο αὐτό. Περί αὐτῶν θά μιλήσουμε ἀργότερα. Ἐδῶ θά σᾶς ἐπισημάνω ὅτι καί αὐτή τήν πίστι μας στόν Χριστό, πρέπει μέ τέτοιο τρόπο νά τή δεχώμαστε, ὥστε νά εἶναι συνυφασμένη μέ τήν πίστι μας στήν Ἁγ. Τριάδα. Διότι ἀκούγοντας κανεῖς διαρκῶς «σωτηρία ἐν Χριστῷ» εἶναι δυνατόν τόσο πολύ ἀποκλειστικά νά τυπωθῇ αὐτή ἡ ἀλήθεια μέσα του, πού ν' ἀτονίση ἡ σημασία τῆς Ἁγ. Τριάδος στό ἔργο τῆς σωτηρίας καί ἔτσι νά καλυφθῇ ἡ Ἁγ. Τριάς ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Αὐτό ὅμως σημαίνει παρέκκλισι ἀπό τήν καθιερωμένη πορεία τῆς σωτηρίας. Καί δέν εἶναι τίμιο νά ἐγκολπώνεται κανεῖς τήν χριστιανική πίστι καί μετά νά τήν διαστρέφῃ.

Νά, τί θέλω νά ὑπογραμμίσω μέ ὅλα αὐτά: Ὅπως ἡ ἐνοάρκωσις καί ἡ σταυρική θυσία τοῦ Υἱοῦ δέν ἔλαβε χώρα χωρὶς τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἔτσι καί ἡ σωτηρία τοῦ καθενός μας δέν ἐπιτυγχάνεται χωρὶς τήν συνεργασία τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ὁλοκλήρου δηλαδή τῆς Ἁγ. Τριάδος. Ἡ «ἐνοσαρκος οἰκονομία» καί ἡ σωτηρία κάθε ψυχῆς οἰκοδομήθηκαν ἀπό τόν ἐν Τριάδι Ἐνα Θεό, τόν Πατέρα, τόν Υἱό καί τό Ἅγ. Πνεῦμα. Αὐτό πρέπει νά τό βάλλῃ κανεῖς βαθειά στόν νοῦ καί τήν καρδιά του. Ὅλοι οἱ ἅγιοι εἶχαν συνειδητοποιήσει αὐτή τήν ἀλήθεια γιά τήν σωτηρία μας.

Προσέξτε πῶς ἐπιτελεῖται τό βάπτισμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ! ἔχουμε φανερὴ συμμετοχή ὁλοκλήρου τῆς Ἁγ. Τριάδος. Ἡ φωνή τοῦ Πατρός, ἡ βάπτισις τοῦ Υἱοῦ, ἡ «ἐν εἶδει περισσεῶς» ἐμφάνισις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Γι' αὐτό ἐξ ἄλλου καί ἡ ἑορτὴ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὀνομάζεται Ἐπιφάνεια ἢ Θεοφάνεια. Βαπτίζεται ὁ «ἐνανθρωπήσας» Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐπαναπαύεται «ἐπ' αὐτοῦ καί ἐντός αὐτοῦ» μέ τήν εὐδοκία Του ὁ Θεός Πατὴρ καί συμμετέχει τό Ἅγ. Πνεῦμα.

Αὐτό φανερώνει ὅτι ἡ σωτηρία μας συντελεῖται ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό μέ τήν εὐδοκία τοῦ Πατρός καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Ὁ Υἱός τίποτε δέν ἔκανε χωρισμένος ἀπό τόν Πατέρα καί τό Ἅγ. Πνεῦμα. Ἐνῶ ἔγινε καί τέλειος ἄνθρωπος οὐδέποτε ἀπομακρύνθηκε ἀπό τοὺς κόλπους τοῦ Πατρός.

Εἶδατε πῶς ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους οἰκοδομήθηκε μέ τήν συνεργασία τῆς Ἁγ. Τριάδος;

Προσέξτε τώρα πώς και η σωτηρία κάθε ψυχής οικοδομείται με την ίδια συνεργασία:

Η ζωή μας θρίσκεται σε μία ζωντανή σχέση και κοινωνία με τον Θεό. Μέ την πτώσι των πρωτοπλάστων χάσαμε αυτή την κοινωνία. Γι' αυτό σαρκώθηκε ο μονογενής Υιός του Θεού και ένωσε την μέχρι τότε αποχωρισμένη και πεομένη ανθρώπινη φύσι με τον Θεό. Οί πιστοί ενώνονται με τον Υιό και μέσω του Υιού με τον Πατέρα. 'Ο ίδιος ο Κύριος φανέρωσε αυτό λέγοντας στους αποστόλους: «Εγώ εν τῷ Πατρί μου και υμείς εν εμοί καγώ εν υμίν» (Ιωάν. 14, 20).

Ό,τι αναφέρεται εδώ στους αποστόλους, αναφέρεται και προς όλους τους πιστούς. Είναι η χρυσή αλυσίδα της επανασυνδέσεώς μας με τον Θεό. Αυτό υπογράμμισε ο Κύριος και σε άλλο μέρος: «Εγώ ειμι η όδος και η αλήθεια και η ζωή· ουδείς ερχεται προς τον Πατέρα ει μη δι' εμοῦ» (Ιωάν. 14, 6).

Έτσι οί πιστοί ερχονται προς τον Πατέρα διά του Υιού. Πώς όμως ερχονται προς τον Υιό; Έρχονται διά του Πατρός, όπως ο ίδιος ο Κύριος αποκαλύπτει: «Ουδείς δύναται ελθειν προς με, εάν μη ο Πατήρ ο πέμψας με ελκύση αυτόν» (Ιωάν. 6, 44).

Εάν χωρίς αυτή την έλξι προς τον Υιό δεν είναι δυνατόν ν' αρχίση τό έργο της σωτηρίας, κι αν η έλξις αυτή επιτελήται υπό του Πατρός, τότε είναι ολοφάνερο ότι η πρώτη αρχή της σωτηρίας κάθε ψυχής είναι ο Θεός Πατήρ.

Νά ενθυμησθε την άγιογραφική αυτή αλήθεια και νά την όμολογήτε. Έγκυοθήκατε προς τον Κύριο, πού παντοτεινά θρίσκεται στα δεξιά του Πατρός, απ' αυτόν τον ίδιο τον Πατέρα.

Άλλά και ο Πατήρ πώς έλκνει προς τον Υιό; Έλκνει διά του Άγ. Πνεύματος. Τό Άγιο Πνεύμα επιτελει όλα τά απαραίτητα για τή σωτηρία στον νοῦ και στην καρδιά των σωζομένων. 'Ο Κύριος πού έπαθε, πέθανε πάνω στο Σταυρό, αναστήθηκε, αναλήφθηκε στους ουρανούς και κάθησε στα δεξιά του Πατρός, έστειλε από τον Πατέρα τό Άγ. Πνεύμα, τό όποιο διαμένει στην αληθινή Έκκλησία και επιτελει την σωτηρία κάθε μέλους της.

Τό Άγ. Πνεύμα κατήλθε στους αποστόλους. Τους ώδηγοῦσε στα πέρατα της οικουμένης, τους χαρίωνε με λόγο ζωογονικό, τους ένδυνάμωνε στην πίστι. Έξαγίαζε και ενίσχυε σε κάθε έργο αγαθό τους χριστιανούς. Θεμελίωσε την Έκκλησία και οικοδομεί την σωτηρία όλων των τέκνων της. Χωρίς τό Άγ. Πνεύμα κανείς δεν σώζεται. Ούτε είναι δυνατόν νά σωθῆ. Γι' αυτό είπε ο Κύριος: «Συμφέρει υμίν ίνα

εγώ απέλθω, εάν γάρ μη απέλθω, ο παράκλητος οῦκ ελευσεται προς υμᾶς» (Ιωάν. 16, 7). Είναι σαν νά έλεγε: «Εάν δεν έλθῃ ο Παράκλητος, τό Πνεύμα τό Άγιο, ματαία η ενσάρκωσις Μου, μάταιος ο θάνατος, ματαία και η ανάστασις. Θά μείνετε μακριά από την σωτηρία, διότι χωρίς τό Άγ. Πνεύμα δεν μπορείτε νά μεταμορφωθήτε, νά λάβετε τά χαρακτηριστικά του σεσωσμένου».

Πιστεύοντας λοιπόν ότι είσθε σεσωσμένος, νά ενθυμησθε ότι αυτό τό οφείλετε και στο Πνεύμα τό Άγιο, πού μέσω των θείων μυστηρίων της Όρθοδόξου Έκκλησίας σας προσφέρεται και πού αδιάλειπτα σας χειραγωγεί και σας ενισχύει στον δρόμο της σωτηρίας.

Βλέπετε λοιπόν πώς σωζόμαστε; Σωζόμαστε εν Χριστῷ Ίησοῦ με την ευδοκία του Πατρός και την χάρι του Άγ. Πνεύματος. Αυτό νά όμολογήτε και νά τό συγκρατήτε πάντοτε στον νοῦ και στην καρδιά. Όποιος επιμένει λέγοντας μόνο: «Πίστευε στον Κύριο, πίστευε στον Κύριο», και δεν επεκτείνεται στην διδασκαλία της συμμετοχής στο έργο της σωτηρίας του Πατρός και του Άγ. Πνεύματος, αυτός φαίνεται ότι δεν κατέχει όλη την αλήθεια. Συγχύζει την χριστιανική συνείδησι και άμαυρώνει τό φῶς του Χριστοῦ.

Κατανόησαν βαθεία αυτό οί άγιοι απόστολοι και με τον έξης τρόπο εκφράζουν στους πιστούς την ευχή για την σωτηρία: «Κατά πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρός, εν άγιασμῶ Πνεύματος, εις υπακοήν και ραντισμόν αίματος Ίησοῦ Χριστοῦ χάρις υμίν» (Α΄ Πέτρ. 1, 2). «Η χάρις του Κυρίου Ίησοῦ Χριστοῦ και η αγάπη του Θεοῦ και η κοινωνία του Άγίου Πνεύματος μετά πάντων υμῶν» (Β΄ Κοριν. 13, 13).

Τά τελευταία αυτά λόγια του αποστόλου Παύλου επαναλαμβάνονται στην θ. Λειτουργία μετά την απαγγελία του «Πιστεύω» και πριν από την τέλει του μυστηρίου της θ. Ευχαριστίας.

Επίσης και όλοι οί άγιοι Πατέρες μας διδάσκοντες για την σωτηρία, την ανέφεραν όχι σαν έργο του Χριστοῦ μόνον, αλλά ολοκλήρου της Άγ. Τριάδος. Την ανέφεραν σαν έργο του Πατρός, του Υιού και του Άγ. Πνεύματος, σαν ν' αποτελούν και τά τρία πρόσωπα της θεότητας την μία πηγή της σωτηρίας.

Μέ τον ίδιο τρόπο νά κατανοήτε και σεις την υπόθεσι της σωτηρίας σας και μ' αυτό τό κριτήριο νά ελέγχετε την αλήθεια της όμολογίας τόσο του σημερινού, όσο και κάθε άλλου νέου διδασκάλου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ «φιlanθρωπία» τῶν αἰρέσεων.

Αἰρέσεις καί ομάδες τῆς παραθηρηκείας γιά νά στρατολογήσουν ὀπαδούς ἐκμεταλλεύονται συστηματικά τόν ἀνθρώπινο πόνο καί τήν ἀνθρώπινη δυστυχία καί ἐμφανίζουν πρὸς τά ἔξω ἕναν παραπλανητικό ἀνθρωπιστικό χαρακτήρα ἀτόμων ἀφοσιωμένων στόν οἶκτο. Καί δέν εἶναι μόνο σκοπός τῆς “δραστηριότητας” αὐτῆς τῶν ομάδων ὁ προσηλυτισμός «πρὸς ἄγραν» ὀπαδῶν, ἀλλά ὑποκρύπτεται ὑπό τόν μανδύα τῆς «φιlanθρωπίας» ἡ συγκέντρωση, διά τοῦ μέσου αὐτοῦ, χρημάτων γιά τούς σκοπούς τῆς κάθε ὀργάνωσης. Ἀπευθύνονται στά φιlanθρωπα αἰσθήματα εὐαίσθητων καί θρησκευόμενων κυρίως ἀνθρώπων καί ζητοῦν οικονομικές ἐνισχύσεις γιά νά διατεθοῦν, ὅπως τούς λέγουν, «γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς δυστυχίας στόν πλανήτη μας».

Ἐχουμε ἀναφέρει καί ἄλλοτε τήν καταδίκη ἀπό τό Γερμανικό δικαστήριο ὀπαδῶν τῆς αἵρεσης «Χάρε Κρίσνα», ἐπειδή ἔλεγαν ψευδῶς, ὅτι μέ τά χρήματα πού συγκέντρωναν ἀπό τήν ἐπαιτεία τους στούς δρόμους, θά ἀγόραζαν τρόφιμα γιά τούς πεινασμένους τοῦ «τρίτου κόσμου». Ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἡ κίνηση Ananta Marga εἶχε τοποθετήσει πρὶν ἀπό λίγα χρόνια εἰδικά «κντία» στά μεγάλα πολυκαταστήματα, ὅπου οἱ φιλεύσπλαγχοι πολίτες ἔριχναν τόν ὀβολό τους (τά ρέστα συνήθως πού ἔπαιρναν ἀπό τά ταμεῖα), ἀνταποκρινόμενοι στήν ἔκκληση τοῦ «κντίου»: «Βοήθεια στούς Κούρδους τοῦ Μεταξουρείου».

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἄσκηση φιlanθρωπίας ἀποτελεῖ ἔνδειξη γνήσιας καί θεοδίδακτης ἀγάπης πρὸς τόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας. Σήμερα μάλιστα πού οἱ ἀνάγκες ἀνθρωπιστικοῦ χαρακτήρα ἔχουν αὐξηθεῖ καί πολλαπλασιασθεῖ μέ ἐπιθετικό ἀνεξέλεγκτο τρόπο, ἡ παροχή βοήθειας πρὸς ὅσους δοκιμάζονται ἀτομικά ἢ συλλογικά εἶναι καθήκον τοῦ καθενός καί ὅλων μαζί τῶν ἀνθρώπων πού ἀνήκουν σέ κάποιους φορεῖς ἢ δομές. Δέν εἶναι δυνατόν νά μένουμε ἀπαθεῖς στά προβλήματα πού δημιουργοῦν: ἡ ἔνταση τῶν φυσικῶν καταστροφῶν, οἱ μεταναστεύσεις πληθυσμῶν, οἱ πόλεμοι, οἱ ἀρρώστιες κ.λ.π. καί νά μὴν σπεύδουμε μέ ἀγάπη, ὑπευθυνότητα καί σεβασμό στήν ἀξία τῆς ζωῆς νά προσφέρουμε τή βοήθειά μας.

Ὅμως γιά τίς αἰρέσεις δυστυχῶς ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία ἀποτελεῖ μέσον προσηλυτιστικῆς προσέγγισης,

«συνομιλίας» καί βοήθειας τῶν ἀτόμων πού ἔχουν ἀνάγκη. Ὅποιοδήποτε πρόβλημα στήν καθημερινή ζωή τοῦ ἀνθρώπου χρησιμοποιεῖται ἀπό νεοφανεῖς καί παλαιές ομάδες σάν πρῶτο στοιχεῖο πρόσβασης στίς καρδιές τίς ἀναστατωμένες καί τραυματισμένες ἀπό τίς ἀντιξοότητες τοῦ βίου. Ὅλες οἱ δυσκολίες τοῦ βίου ἀτομικές ἢ κοινωνικές χρησιμοποιοῦνται μεθοδικά καί συμπεριλαμβάνονται στό ὄπλοστάσιο τῶν ομάδων γιά εὐκόλη καί ἀποδοτική προσέγγιση τῶν πασχόντων καί τῶν συγγενῶν τους. Ὅσοι βρίσκονται σέ κατάσταση θλίψης, πένθους κ.λ.π. προσεγγίζονται ἀπό ἐκπαιδευμένα στελέχη τῶν ομάδων στά νεκροταφεῖα ἢ τά νοσοκομεῖα ἢ τούς ἀποστέλλονται προσωπικά γράμματα.

Ὅμως ὁ ἀνθρωπιστικός χαρακτήρας εἶναι μία σύνθετη ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου καί δέν μπορεῖ νά ἀπομονωθεί ἀπό ὅλες τίς ἀνθρωπιστικές ἀξίες, ὅπως εἶναι ὁ σεβασμός στά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἢ στό δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, στά δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ, τῆς οἰκογένειας καί ὅλων τῶν ἄλλων ἀξιών, πού συντελοῦν στό δόσιμο τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅπως εἶναι ἡ ἀρετή τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης καί τῆς ἀνιδιοτέλειας. Ὅλες αὐτές οἱ ἀξίες καταπατοῦνται καί διαστρέφονται βάνουσα ἀπό πολλές αἰρέσεις καί ἡ «φιlanθρωπία» τους χρησιμοποιεῖται ὡς μέσον προπαγάνδας γιά τή στρατολόγηση ὀπαδῶν ἢ μέσον πλουτισμοῦ τοῦ γκουρου ἢ μέσον πρὸς ἀπόκτηση δυνατότητας ἐξάπλωσής τους.

Ἐνας ἄλλος λόγος πού ὠθεῖ τίς αἰρέσεις νά ἀσχολοῦνται μέ φιlanθρωπικές δραστηριότητες εἶναι ἡ ἀπόκτηση μέ τήν ἐπίδειξη τοῦ «ἀνθρωπιστικοῦ χαρακτήρα τους» διεθνούς κύρους, πού θά τούς ἐπιτρέψει νά διεκδικοῦν ἐπιχορηγήσεις ἀπό τά κράτη ἢ ἀπό τό Ἀνθρωπιστικό Γραφεῖο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Εἶναι ἀκόμη ἡ «φιlanθρωπία» τους ἕνα ἄλλοθι γιά νά μὴν «θγαίνουν πρὸς τά ἔξω» οἱ ἄλλες καταστροφικές τους δραστηριότητες καί οἱ ὀλοκληρωτικές τους συμπεριφορές. Ἐπιζητοῦν ἐπίσημη κοινωνική ἀναγνώριση γι' αὐτό κάνουν πολύ θόρυβο γιά κάποιες βοήθειες πού παρέχουν. Τίς γνωστοποιοῦν καί τίς ἐπιδεικνύουν μέ ἔπαρση καί ιδιοτέλεια πού κάνει τήν «φιlanθρωπική πράξη τους» προσβλητική καί ἀποκρουστική. Ἡ «ἐν κρυπτῶ ἄσκηση τοῦ ἐλεήμονος ἔργου, ἡ ἀθόρυβη προσφορά τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, εἶναι «ψιλὰ γράμματα» γιά τίς αἰρέσεις καί τίς παραθηρηκεῖς. Οἱ σέκτες θέλουν νά στολίσουν το

έμβλημα τους διά της «φιλανθρωπίας», νά επιτύχουν άκτινοβολία σέ άνύποπτους πολίτες, νά τύχουν δωρεάν διαφήμισή τους, νά φαίνονται παροῦσες σέ όλα τά προβλήματα τοῦ κόσμου, νά ἀναμειγνύονται μέ επίσημους φορεῖς καί ὀργανισμούς πού ἀσκοῦν φιλόανθρωπο ἔργο καί γενικά νά λάβουν «ἐπίσημο» πιστοποιητικό καλῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Πλεονεκτήματα καθόλου ἀμελητέα πού συνδέονται μέ μιᾶ ἀπουσία ἐλέγχου τῶν κεφαλαίων καί τῆς χρήσης πού ἔχουν τά κεφάλαια αὐτά. Γι' αὐτό, οἱ σέκτες διαθέτουν χρόνο καί ἀνθρώπινο δυναμικό μέ ἀνεπτυγμένες διοικητικές ικανότητες καί ὅλα τά ἐπικοινωνιακά μέσα γιά νά «συγκινήσουν» τόν κοσμάκη καί νά ἐμφανίσουν φιλεύσπλαγχο πρόσωπο.

Ἐξ εἴμαστε λοιπόν προσεκτικοί, ἐπίσημοι φορεῖς καί λαός, καί ὀλίγον ὑποψιασμένοι ὅταν ἀκοῦμε ἠχηρές ἐξαγγελίες καί εὐήχη ὀνόματα «φιλανθρωπικῶν» ὀργανώσεων πού ἐμφανίζονται ἀπό τό πουθενά καί καρπώνονται τεράστια ποσά ἀπό κάποια «τηλεπαιχνίδια» ἢ ἄλλου εἶδους «φιλανθρωπικές ἐκστρατείες», προσποιούμενες συγκεκριμένες παρεμβάσεις, πού ἀκούγονται εὐχάριστα, ἀλλά σπάνια πραγματοποιοῦνται. Ἐξ βάλλουμε ἕνα ἐρωτηματικό ὅταν ἀκοῦμε κάποιες «εἰδήσεις» (διαφημίσεις ὀρθότερα) περί παροχῆς βοηθείας ἀπό αἰρετικές ὀργανώσεις, ἄς διερωτηθοῦμε δηλαδή μήπως κάτω ἀπό ἠχηρά ὀνόματα καί θορυβώδεις ἐκστρατείες προωθοῦν οἱ πάσης φύσεως μασκαρεμένες ὀμάδες τούς ἀληθινούς στόχους τους, δηλαδή τόν προσηλυτισμό, τήν προπαγάνδα καί τό οικονομικό ὄφελος κάτω ἀπό τό κάλυμμα τῆς φιλανθρωπίας. Σέ τέτοιες περιπτώσεις λίγη καχυποψία δέν βλάπτει...

Μερικά παραδείγματα

Στό περιοδικό *Bulles*, τεῦχος 72/2002, ἀναφέρεται κάποια γεγονότα «ἀνθρωπιστικῆς δραστηριότητας» αἰρέσεων πού ἀποδεικνύουν «τοῦ λόγου τό ἀληθές» τοῦ προηγούμενου σχολίου μας. Παραθέτουμε τό κείμενο ὡς ἔχει.

«Θυμόμαστε τήν κίνηση **Ananta Marga**, ἡ ὁποία μέ τήν πρόφαση ὅτι θά ἀπασχοληθεῖ μέ ὀρφανά ἀπό τή Ρουμανία, τούς ἔκανε πλύση ἐγκεφάλου μέ ἕναν αἰρετικό ἰνδουισμό μέσῳ τῆς ψεύτικης ὀργάνωσης "Ἡ ζωή μου" (*Bulles* No 54).

Ἐξ παρατηρήσουμε τόν **Moon**, μέσῳ τῆς ὀργάνωσής του "Ἐπικοινωνία καί Συνεργασία" πού προωθεῖ καί ἀναλαμβάνει σχέδια στόν τρίτο καί στόν τέταρτο κόσμο. Αὐτή ἡ ὀργάνωση ἐνδιαφέρεται ἐπίσης καί γιά τά ὀρφανά τῆς Λιθουανίας καί διαφημίζει ἕναν ἔρανο γιά τά Χριστούγεννα. "Τά παιδιά δίνουν στά παιδιά... μοιράζονται τά Χριστούγεννα μέ ἕνα

ὀρφανό παιδί...". Τά παιδιά εἶναι γενναιόδωρα καί οἱ γονεῖς τά προτρέπουν χωρῆς δευτέρη σκέψη στό νά μοιραστοῦν τίς γιορτές.

Οἱ ἔρανοι, οἱ ἐκποίσεις εἰδῶν, οἱ μεταπώλησεις ἐνδυμάτων καί διαφόρων ἀντικειμένων, πολλαπλασιάζονται ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Ἀνθρωπιστικοῦ Κέντρου Κουλτούρας (**Ἀνθρωπιστικό Κίνημα**), τοῦ **Moon**, τῆς **Humana-Tvind** καί πολλῶν ἄλλων!

Μέ αὐτόν τόν τίτλο, γνωστοί ὀργανισμοί, τῶν ὁποίων θέλουν νά χρησιμοποιήσουν τά ὀνόματα καί τή φήμη, μερικές φορές "παγιδεύονται" ἀπό ὀλέθριες διαδικασίες. Ἐτσι, δύο φιλανθρωπικοί ὀργανισμοί, ἡ Καθολική Βοήθεια καί ἡ Λαϊκή Βοήθεια, τό ἔπαθαν κρυφά ἀπό τήν **Σαηεντολογία**, στό πλαίσιο μιᾶς ὀργάνωσης διανομῆς ρούχων. Νόμισαν ὅτι θά συμμετεῖχαν σέ μιᾶ δραστηριότητα ὑπό τόν τίτλο "Ἀλληλεγγύη καί Δράση", τῆς ὁποίας ὁ ἀληθινός στόχος ἦταν ἡ διανομή στή Νίκαια τῆς Γαλλίας 2.000 ἀντιτύπων ἑνός δελτίου ἐνημερώσεως σχετικά μέ τή Σαηεντολογία, τό ὁποῖο κήρυττε τήν ἀνάγνωση "Τοῦ δρόμου τῆς εὐτυχίας" (*Nice matin*, 23 Ἀπριλίου 1997).

Ἄλλά, γνωρίζουμε πού πᾶνε πραγματικά, ὅλες αὐτές οἱ δωρεές; Ὅρισμένοι ἀνθρωπιστικοί ὀργανισμοί ἀποσκοποῦν περισσότερο στό νά κερδίσουν χρήματα παρά νά δώσουν. Ἐτσι, "ὅταν τοποθετεῖτε ρούχα στά ξύλινα κοντέινερς τῆς **Humana-Tvind**, τά ὁποία εἶναι ἐγκατεστημένα κοντά στά ἐμπορικά, εἶστε πεπεισμένοι ὅτι βοηθάτε τόν Τρίτο κόσμο; Στήν πραγματικότητα, πλουτίζετε ἕμμεσα μιᾶ Δανική σέκτα" (*Le journal - Μηνιαία ἐφημερίδα τῆς περιοχῆς Annecy-No 49/15-2-95*).

Ἡ σέκτα **Humana-Tvind** κερδίζει ἑκατομμύρια μέ τή μεταπώληση τῶν 3.000 τόνων παλιῶν ρούχων σ' αὐτά τά δέκα μαγαζιά". Μέ αὐτή τήν πώληση ἡ ὀργάνωση ἰσχυρίζεται ὅτι πραγματοποιεῖ σχέδια βοήθειας στόν Τρίτο κόσμο... ἀλλά δημοσιογράφοι ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτές τίς δραστηριότητες, ἀποδεικνύοντας "ὅτι ἡ βασική δραστηριότητα τοῦ **Humana-Tvind** (σχετικά μέ τή συλλογή χρησιμοποιημένων ρούχων πού προορίζονται γιά τίς πρὸς ἀνάπτυξιν χώρες) φαίνεται ὅτι ὑπακούει σέ ἐμπορικούς στόχους παρά σέ ἀνθρωπιστικό ἐνδιαφέρον" (*La Croix*, Σάββατο 11-2-95).

Ἄλλοι δημοσιογράφοι διευκρινίζουν "ὅτι ἡ συγκεκριμένη περιουσία ἐξαφανίζεται μέσα σ' ἕνα κλειστό κύκλωμα, σ' αὐτό πού ὀνομάζουν κοινά ταμεία: σέ γραμματοκιβώτια ἐταιριῶν καί σέ θυγατρικές καί ἐπανεμφανίζεται ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀναφορές διαχείρισης καί οἱ οικονομικοί ἔλεγχοι ἐρημοδοκοῦν: στίς Καραϊβικές ἢ στήν Κεντρική Ἀμερική. Στίς νήσους Ἀντίλ-

λες Ste Lucie και Ste Vincent οι υπεύθυνοι του Humana-Tvind αγόρασαν με τουλάχιστον πέντε εκατομμύρια δολάρια, φυτείες, αυτοκίνητα, σπίτια, γιότ» (Der Spiegel, 20-10-1996).

Στήν Εύρώπη έλαβαν χώρα καταχρήσεις στο "μάννα" της φιλανθρωπίας, για τις οποίες η Ευρωπαϊκή Έπιτροπή θά έκανε τά έξοδα τό 1998. Αυτά τά ανθρωπιστικά αποθέματα, πού απορρέουν από τήν Έπιτροπή, θά επέτρεπαν τελικά, μέσω πολλών έλιγμών νά χρηματοδοτηθεί μία ιαπωνική σέκτα!... όπως μαρτυρούν τά άρθρα της έφημερίδας "Sukyo Mahikary και τό σκάνδαλο των καταχρασμένων ευρωπαϊκών αποθεμάτων" (βελγικές ημερήσιες: Le soir, 27-10-1998, La Meuse, 22-11-1998). "Έτσι τά αποθέματα πού προορίζονται για άτομα με ανάγκη, χρησιμεύουν για χρηματοδότηση σε αιρέσεις παγκοσμίως γνωστές για τον φανατισμό τους και τήν απέχθεια τους για τήν ανθρωπότητα" (La Meuse, 22-10-'98).

Οι περιοχές της Αφρικής πού βρίσκονται σε δυσκολία (Ζαΐρ, Ρουάντα...) έλκουν πολλές ανθρωπιστικές ομάδες, οι οποίες είναι από όλους επαινετές. Οι "Μάρτυρες του Ίεχωβά" δηλώνουν ότι «έχουν ανάλαβει στή Ρουάντα έναν πληθυσμό 7.000 προσφύγων (σελίδα στο διαδίκτυο των "Μαρτύρων του Ίεχωβά"). Αυτή η "προστασία" των προσφύγων από τή Ρουάντα, πού βρίσκονται σε δυσκολία, δέν προκαλεί ανησυχίες, όταν γνωρίζουμε ότι οι Ίεχωβάδες είναι στρατευμένοι στον από "πόρτα σε πόρτα" προσηλυτισμό»; Όμοίως, μία μαρτυρία ανθρωπιστικής δράσης, όπως τή διηγούνται οι ίδιοι οι Σαηεντολόγοι και πού αξίζει νά αναλύσουμε: (A.R.C. N° 25).

- "Τάλλοι σαηεντολόγοι στή Ρουάντα: μία χώρα ξαναβρίσκει τήν έλπίδα σε λίγους μήνες".

- «Δέν είχα παρά μόνο δύο αντίτυπα του "Δρόμου της ευτυχίας" και ένα του "Μαθαίνω διασκεδάζοντας", όταν -τί ευτυχία!- ένα δέμα από τήν κόρη μου Christelle... έφτασε με μερικά αντίτυπα των διβλίων "Έγερτήρια", "Σαηεντολογία με εικόνες", "Ron, ένα πορτραίτο", "Ένα σώμα αγνό, τό σώμα φωτεινό" και μερικά του "Δρόμου της ευτυχίας". Αμέσως με έκλεψαν!».

- «Μās δόθηκαν επίσης αριθμοί πολύ συγκεκριμένοι:

"Φτάσαμε 267 άτομα!... Είχαμε 327 μέλη ένα μήνα μετά και 11 μέρες αργότερα 390!... Περίπου ένα μήνα αργότερα, ήμαστε 800 εκ των οποίων 169 φοιτητές!"».

Μερικές φορές η παρείσφρηση αυτών των ομάδων στους πρόσφυγες, καταγγέλλεται από τους δημοσιογράφους, όπως ότι η "έκκλησία" του Ron Hubbard

έκανε προπαγάνδα στα στρατόπεδα των προσφύγων στην Άλβανία. Με τήν υποτιθέμενη ύποστήριξη του διεθνούς Έρυθρου Σταυρού... οργάνωσε "Σεμινάρια αφύπνισης" -συνήθως 2-3 ημερών- στο έσωτερικό των ίδιων στρατοπέδων, με πρόφαση "τήν ανάκουφιση των συναισθηματικών πόνων των 10.000 προσφύγων" (L' Hebdo 12-8-'99)».

Άλήθεια, πώς μπορεί νά περάσει σιωπηλά τό ανθρωπιστικό όνειδος πού συνίσταται στο νά χρησιμοποιείται ο πόνος των θυμάτων πού έχασαν αγαπημένα πρόσωπα!... Με τέτοιες προϋποθέσεις δημιουργήθηκε τό νούμερο ανάγκης των σαηεντολόγων μετά τήν 11^η Σεπτεμβρίου».

Πρός τον Ίατρικό Σύλλογο

Άν παρουσιαστεί κάποιος ως αστυνομικός χωρίς νά είναι και προσπορίζεται διάφορα όφέλη από τήν εμφάνισή του αυτή, (ένστολο ή όχι, δέν έχει σημασία), θά συλληφθεί άμέσως και θά οδηγηθεί στο αυτόφωρο για νά δικαστεί. Τό ίδιο θά συμβεί αν εμφανιστεί ψευδώς ως έφοριακός, δικαστής, ύπουργός, βουλευτής, καθηγητής κ.ο.κ. Η αντίποιηση επαγγέλματος δηλαδή η οικειοποίηση δικαιώματος εξουσίας, στολής, επαγγέλματος κ.λ.π. απαγορεύεται, χωρίς εξαίρεση και τιμωρείται αυστηρά σε κάθε ευνομούμενη πολιτεία.

Ένα μόνο επαγγελμα, λειτούργημα θά τό λέγαμε καλύτερα, τό ασκούν εκατοντάδες άτομα, χωρίς νά έχουν σχετική άδεια από τά αρμόδια όργανα του κράτους για τήν άσκηση του, ούτε τά αναγνωρισμένα πτυχία μάθησης και ειδίκευσης. Αυτό είναι τό επαγγελμα του ίατρού. Πολλοί στή εποχή μας εμφανίζονται στή χώρα μας ως γιατροί, χωρίς νά είναι. Αυτόαποκαλούνται θεραπευτές, ψυχοθεραπευτές, βιοθεραπευτές, σωματοθεραπευτές, κ.λ.π., κ.λ.π. και επαγγέλλονται «θεραπείες» για όλων των ειδών τις ασθένειες, σωματικές και ψυχικές με τεχνικές πού ανήκουν κυρίως στο χώρο του Άποκρυφισμού και των άσιατικών πρακτικών και μεθοδεύσεων. Πλήρης δηλ. αντίποιηση επαγγέλματος χωρίς, δυστυχώς, καμία νομική συνέπεια. Και οι ταλαίπωροι άσθενείς πού στήν άπελπισία τους πιάνονται ακόμη και από τά μαλλιά της κεφαλής τους, όπως λέει ο σοφός λαός μας, σπεύδουν όταν ακοούν τέτοιου είδους έξαγγελίες από τά Μ.Μ.Ε., για νά τύχουν των «θεραπειών» πού τους ύπόσχονται με τό ήχηρο λεξιλόγιό τους διάφορες οργάνώσεις της Νέας Έποχής ή και μεμονωμένα άτομα. Τό «Έλληνικό Κέντρο Βιοσύνθεσης» π.χ. στο διαφημιστικό του έντυπο πού αναφέρει τά προγράμματά του «για περισυλλογή και αυτοθεραπεία», έδωσε προστά-μροστά ένα απόσπασμα από ποίη-

μα του Νικηφόρου Βρεττάκου που καταλήγει «έχω την έντυπωση πάντοτε πώς κάποιος μου ζήτησε να όμορφύνω τον κόσμο». Ο «Όμιλος Σύνθεση» στο έντυπό του «Η Ροή στη Ζωή!» αναφέρει προγράμματα «Βιοματιικής αυτοβελτίωσης» σε τρία επίπεδα, «Παραδοσιακής Κινέζικης Ιατρικής», «Αρωματοθεραπείας» και άλλα πολλά. Ο «Κύκλος των Φίλων του Μπρούνο Γκρένινγκ» επαγγέλλεται «θεραπεία μέσω της πνευματικής οδού» (ιατρικά αποδείξιμη όπως αναφέρει το σχετικό έντυπο). Δεν θα χωρούσαν οι στήλες του περιοδικού μας αν θέλαμε να αναφέρουμε απλώς τα εκατοντάδες διαφημιστικά έντυπα των «Θεραπευτικών Κέντρων» που διανέμονται στους πολίτες της χώρας μας με όλα τα μέσα που διαθέτει η σύγχρονη επικοινωνιακή πρακτική. Και ο πακτωλός ρέει αφειδώς στα ταμεία των πάσης ονομασίας σύγχρονων ευφυών τσαρλατάνων.

Εκείνο που κάνει ιδιαίτερη έντυπωση στο θέμα αυτό είναι η σιωπή των Ιατρικών μας Συλλόγων. Ώφειλαν οι Πρόεδροι και τα Διοικητικά τους Συμβούλια να αντιδρούν έντονα και να χρησιμοποιούν όλα τα μέσα που τους παρέχει η νομοθεσία σε τέτοιου είδους σφετερισμό του επαγγέλματός τους. Και τούτο όχι από προσωπικό οικονομικό συμφέρον, αλλά για την προστασία της υγείας των πολιτών, που προσφέρει το λειτουργημά τους. Νά αντιδρούν ακόμη έντονα και για τους τρόπους που διαφημίζονται τα «Θεραπευτικά Κέντρα», της «Εναλλακτικής», «Ολιστικής», «Βιοσυνθετικής» «ιατρικής», κ.ο.κ. Πατί παρατηρείται σήμερα και τούτο το περίεργο φαινόμενο στη σύγχρονη εποχή μας: να παρέχεται «βήμα» από τηλεοράσεως σε όλους όσους αυτοονομάζονται θεραπευτές, οι οποίοι παρελαύνουν καθημερινά στις «ένημερωτικές», πρωινές κυρίως εκπομπές και «ανάπτυσσον» τις «θεραπευτικές» τους τακτικές. Πά να συμπληρωθεί το ωράριο της εκπομπής δεν αρκούν οι συνταγές μαγειρικής. Καλός είναι κι ένας μάγος, ή αστρολόγος ή ψυχοθεραπευτής ή βελονιστής κ.λ.π., κ.λ.π. Μέχρι και η «πραγματοποίηση» χειρουργικής επέμβασης από αποστάσεως παρουσιάστηκε σε μία τέτοια εκπομπή. Και ο Ιατρικός Σύλλογος δεν απαντά, δεν διαμαρτύρεται, δεν προστατεύει ως όφειλε τους πολίτες από τους διάφορους έκμεταλλευτές του πόνου τους και των ασθενειών τους. Μόνο όταν ανακαλύφθηκε από δημοσιογράφους ότι ένας γραφικός ταλαίπωρος τύπος στη Βόρεια Ελλάδα «θεράπευε» τον καρκίνο, χτυπώντας τους ασθενείς με ρόπαλα, εμφανίστηκε εκπρόσωπος Ιατρικού Συλλόγου και είπε κάποια πράγματα. Είναι αυτό που λέγει ο λαός «έσταξε το βουσί».

Είπαμε παραπάνω ότι στους αυτοαποκαλούμενους «θεραπευτές» παρέχεται από τηλεοράσεως

«βήμα» και δωρεάν διαφήμιση των θεωριών και τεχνικών τους.

Τελευταία π.χ. σε κανάλι της Αττικής παρουσιάζεται «κληρικός», ο Περικλής Χαρός, ή «Γέροντας Πέτρος», ο οποίος αναπτύσσει την «ιατρική» του μέθοδο. Ο ανωτέρω εμφανίζεται ψευδώς ως κληρικός και μάλιστα «Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, Πενσυλβανίας Πέτρος, της Αυτόκεφάλου Έλληνικής Όρθόδοξου Εκκλησίας Αμερικής, πρώην Έξαρχείας Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, Αμερικής και Καναδά, Επίτροπος Ελλάδος και Κύπρου!!!» και «ως διευθυντής σπουδών της Έλληνικής Σχολής Φυσικών Επιστημών Υγείας (Hellenic Natural Therapy School) - Φυσικές Επιστήμες Υγείας», ασκων εναλλακτικές θεραπευτικές μεθόδους (Osteopathy, Naturopathy, Iridologist, Chiroprath, Radionics, Ayurveda, Electro-Crystal Therapy)!!!

Ο κ. Χαρός σε συνέντευξή του σε καθημερινή εφημερίδα υποστηρίζει ότι «θεραπεύει», «είτε με τον ήχο είτε με το άγγιγμα» (έφημ. Espresso, 22-2-02). Ερωτώμενος από πού αντλεί την δύναμή του, υποστηρίζει ότι: «Διδάχθηκα από πολλούς γέροντες, αλλά παράλληλα ακολούθησα τις οδηγίες της έσωτερικής μου φωνής και του προσωπικού μου αγγέλου» (αυτόθι 21-2-02). Η εφημερίδα γράφει επίσης ότι εντός του ναού: «Ο μητροπολίτης και δεκάδες πιστοί σηκώνουν τα χέρια ψηλά, τα τρίβουν και τα βάζουν διαδοχικά στο κεφάλι, στα μάτια, στην καρδιά, στην κοιλιά και...» (αυτόθι 21-2-02). Κατ' αυτόν, όπως αναγράφεται στο δημοσίευμα «οι θεραπείες που εφαρμόζει βασίζονται στον απεγκλωβισμό της άρνητικής ενέργειας που έχει κάθε άνθρωπος. Μιά ενέργεια που, όταν απελευθερωθεί, απαλλάσσει τον ασθενή από την αιτία της ασθένειάς του».

Τέλος, ο κ. Χαρός χρησιμοποιεί, κατά τους ισχυρισμούς του, την «ήχοθεραπεία» για να θεραπεύσει ασθενείς από «άρνητική ενέργεια (ή όποια) προκαλεί δυσλειτουργία της περιοχής» ενώ «ο ήχος έχει την δύναμη να απελευθερώσει την ενέργεια και να γιατρέψει τον άνθρωπο», καθόσον «ο ήχος προκαλεί ένα συντονισμό του σηνώματος, δηλαδή του σώματος. Στην κατάσταση αυτή ο νους δεν κυματίζει πλέον και κατορθώνει να ήρεμήσει. Τότε ακριβώς ανοίγει μία πόρτα και δίνεται η ευκαιρία στον άνθρωπο να ελευθερωθεί από τα άρνητικά ενεργειακά πεδία. Ταυτόχρονα ο άνθρωπος μπορεί να έλκύσει ενέργεια από τον Θεό».

Ο παρουσιαζόμενος ως «μητροπολίτης» οικειοποιείται τίτλους ανύπαρκτης εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας, καθόσον δεν υπάρχει Όρθόδοξη Εκκλησία υπό τον ανωτέρω βαρύνδουλο «παγκόσμιο» τίτλο.

Ἄκόμη, ἀπό τήν συνέντευξή του προκύπτει ὅτι ὁ κ. Χαρός χρησιμοποιεῖ, μέσα σέ "λατρευτικές" συνάξεις, ὁρολογίες καί τεχνικές πού χρησιμοποιοῦνται ἀπό πολλές ἀποκρυφιστικές ὁμάδες τῆς "Νέας Ἐποχῆς".

"Ἐνα παράδειγμα ἀναφέραμε (θά μπορούσαμε ν' ἀναφέρουμε πολλά), γιά τοῦ εἶδους αὐτοῦ τίς ἐμφανίσεις καί προσφορές. Ἀπευθυνόμαστε γιά μιὰ ἀκόμη φορά στούς Ἱατρικούς Συλλόγους καί τοὺς παρακαλοῦμε γιά τήν ὑγεία τῶν πολιτῶν νά παρεμβαίνουν σέ περιπτώσεις ὅπως ἡ ἀνωτέρω ἀντιποίηση ἀποστολῆς, νά καταγγέλλουν καί νά ἐνεργοῦν ὅπως τό λειτουργημά τους καί ὁ ὄρκος τους τοὺς ἐπιτάσσει. Θά περιμένουμε.

Ἔνα γράμμα μέ πολλή ἀγάπη, ἀλλά καί ἀγωνία

Ἁγία Παρασκευή, Μάιος 2003

Ἀγαπημένο μου παιδί,

Διαβάσαμε τό γράμμα σου, πού δημοσιεύθηκε σέ παιδικό περιοδικό, μέ τό ὅποιο ζητοῦσες νά γνωρίσεις νέους ἀνθρώπους καί νά ἀλληλογραφήσεις μαζί τους.

Ἐκεῖνο πού τράβηξε τήν προσοχή μας καί μᾶς ἐπεισε νά σοῦ γράψουμε ἦταν ὅτι στό γράμμα σου ἔγραφες μεταξύ ἄλλων ὅτι σοῦ ἀρέσει ὁ Χάρι Πότερ.

Πιστεύοντας ὅτι δέν ἔχεις πλήρη ἐνημέρωση ἐπάνω στό τί εἶναι ὁ Χάρι Πότερ καί ἡ Μαγεία -ἀκόμη καί ἂν τά ἰδεῖς σάν «ἀστεῖο» ἢ σάν «παιχνίδι»- ἐπιθυμοῦμε νά σέ ἐνημερώσουμε πατρικά καί ὑπεύθυνα.

"Ὅπως ἤδη ξέρεις, ὁ Χάρι Πότερ, κατά τή συγγραφέα του Τζόαν Ρόουλινγκ, εἶναι ἓνα ὄρφανό ἀγόρι, πού εἶναι μάγος καί πού ζεῖ μέ τοὺς θεῖους του, πού τό ἀδικοῦν καί τό κακομεταχειρίζονται.

Τά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ, ὅπως θά ἔχεις διαπιστώσει, εἶναι πλούσια σέ χαρακτήρες καί φανταχτερά σέ πλοκή. Οἱ ἱστορίες εἶναι γεμάτες ἀπρόοπτα, ἀπολαυστικά στοιχεῖα, ἔτσι πού λίγοι ἀπό τοὺς μικροὺς ἀναγνώστες θά καταφέρουν νά μή γοητευθοῦν.

"Ὅμως, μελετῶντας τά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ ὁ εἰδικός ἐπιστήμονας καταλαβαίνει ὅτι ἡ συγγραφέας πρέπει νά εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη ἐμπειρία ἀπό τίς διδασκαλίες τῶν **Wiccan** (*Ὁργάνωση Μάγων καί Μαγισσῶν, σέ διεθνές ἐπίπεδο, μέ στόχο τήν προβολή καί διάδοση τῆς λατρείας, καί τῶν διδασκαλιῶν καί πρακτικῶν τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ*), πολύ πρὶν ἀποφασίσει νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν «παιδική λογοτεχνία». Αὐτό εἶναι κάτι πού φαίνεται στά κείμενά της, ἂν καί ἡ Ρόουλινγκ δηλώνει ὅτι «ἀναγκάστηκε νά μελετήσει τή μαγεία γιά νά ἀποκτήσουν τά γραπτά της

ἀληθοφάνεια». Ἄν λάβουμε ὅμως ὑπ' ὄψη ὅτι, ὅπως ἡ ἴδια ισχυρίζεται, περίπου τό 1/3 ἀπό τίς **πρακτικές** πού περιγράφονται στά βιβλία τῆς **βασίζονται σέ πραγματικές ἀποκρυφιστικές πρακτικές**, ἢ θητεία τῆς στόν Ἀποκρυφισμό θά πρέπει νά ἦταν πολύ βαθύτερη ἀπό μιὰ ἀπλή δημοσιογραφική ἐνημέρωση. Ὅμως, τά πιστεύω τῆς Ρόουλινγκ φαίνονται καί μέ πῶ ἀπλό τρόπο. Σέ συνεντεύξεις της ἔχει παραδεχθεῖ ὅτι **ἀσχολεῖται μέ τό κακό** καί ὅτι **τό κακό εἶναι ἔλκυστικό** γιά τά μικρά παιδιά (*«BBC News» 27-9-2000 & «TIME», Ὀκτ. 2000*). Τά παιδιά ἀπό τή μεριά τους, ἐπιθυμοῦν τόν κόσμο τῆς μαγείας γιατί ἡ Ρόουλινγκ τόν παρουσιάζει πολύ δελεαστικό. Συγχρόνως, οἱ γονεῖς δέν φαίνονται νά ἀντιλαμβάνονται τό τί ἀκριβῶς συμβαίνει καί ἐπιτρέπουν, προσφέρουν καί συχνά διαβάζουν καί οἱ ἴδιοι τά βιβλία αὐτά. Τί θά ἀπογίνουν ὅμως τά παιδιά αὐτά, πού σήμερα εἶναι 8-16 χρονῶν; Τί θά συμβεῖ μέ τά ἑκατοντάδες παιδιά τῆς πατρίδας μας, ὅταν ἀργότερα θά πληροφορηθοῦν ὅτι ἡ μαγεία εἶναι ὑπαρκτή κι ὅτι τά περισσότερα ἀπό ὅσα διάβασαν στά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ ἀποτελοῦν πρακτικές καί δόγματα συγκεκριμένων ὁμάδων κι ὀργανώσεων, πού μπορεῖ ἐπίσημα νά ἀναγνωρίζονται σάν «Καταστροφικές Λατρεῖες» (Destructive Cults), ἀλλά παρὰ ταῦτα, πραγματοποιοῦν «διαλέξεις», ἐκδίδουν βιβλία, ἐκπαιδεύουν τοὺς «πιστοῦς» τους κι ὅλα αὐτά ὑπό τήν αἰγίδα κάποιος δῆθεν ἐλευθερίας τῆς σκέψης καί «θρησκευτικῶν» δικαιωμάτων; Τί θά συμβεῖ μέ τίς χιλιάδες τῶν παιδιῶν, πού σέ λίγα χρόνια, μέσα στήν «ἐπανάσταση τῆς ἐφηβείας» τους θά ἀμφισβητήσουν θεομῶντες καί πρόσωπα καί θά θελήσουν νά ἀκολουθήσουν, ὅπως ἡ Ρόουλινγκ στά νιάτα της, ἀνατρεπτικές θεωρίες καί τρόπους ζωῆς; Δέν θά σπεύσουν τότε τά σημερινά αὐτά παιδιά νά ὑλοποιήσουν τό «ὄνειρο» καί τή «φαντασία», πού ἡ Τζόαν Ρόουλινγκ τοὺς ὑποσχέθηκε; Καί ποιά θά εἶναι τότε ἡ θέση ἐκείνων τῶν γονιῶν πού ἄφησαν τόν ἑαυτό τους ἔξω ἀπό τήν Κιβωτό -τὴν Ἐκκλησία- καί δέν ἔδωσαν στά παιδιά τους τήν ἀγωγή, πού ἐγγυᾶται τή Σωτηρία μας καί τήν σ' αὐτό τόν κόσμο ἐπιβίωσή μας;

"Ἄν ἡ Ἐκκλησία μας καί ἡ κεφαλή της, ὁ Χριστός, ἀποτελοῦν τή **μῖα** ὁδό, πού ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ἀκολουθήσει γιά νά σωθεῖ, ἡ ἀντίθετη ἀκριβῶς ὁδός εἶναι ἡ **μαγεία**, πού ὅποιος τήν ἀκολουθήσει βαδίζει πρὸς τήν καταστροφή του κι ἐδῶ, σ' αὐτή τή ζωή, καί στήν αἰώνια. Ἡ ἐπιλογή εἶναι δική μας. Ὁ Χριστός δέν ἐξαναγκάζει κανένα. Εἶναι ὅμως καταστροφικό τό γεγονός ὅτι ἐνῶ δέν ὑπάρχει χριστιανός, πού νά μὴν ἐπιθυμεῖ τή σωτηρία, ἢ παραπληροφόρηση, συχνά ἐσκεμμένη, ὀργιάζει καί πα-

ριστάνει τό κακό γιά καλό καί τό μαῦρο γιά ἄσπρο, ὅπως μᾶς λέει καί ἡ Ἁγία Γραφή. Ἡ ἐσκεμμένη παραπληροφόρηση, σήμερα, προέρχεται ἀπό τό χῶρο τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου (New Age), τοῦ παγκόσμιου δικτύου, πού συνδέει χαλαρά τίς ἀποκρυφιστικές, ἐναλλακτικές, ἐξωχριστιανικές κοσμοθεωριακές ομάδες, τάσεις καί διδασκαλίες καί πού ἀποτελεῖ τό «θρησκευτικό» θεμέλιο τῆς γνωστῆς Νέας Τάξης, ἡ ὁποία στίς ἡμέρες μας ἐπιχειρεῖ τήν Παγκοσμιοποίηση. Ἡ παραπληροφόρηση αὐτή στοχεύει στή διάβρωση τοῦ φρονήματος τῶν Χριστιανῶν καί ἐιδικά τῶν Ὁρθοδόξων, τοὺς ὁποίους ἡ Νέα Τάξη θεωρεῖ σοβαρό ἐμπόδιο στήν ἄνευ ὄρων καθιέρωσή της.

Ἐπί δεκαετίες ἡ Νέα Ἐποχή ἐτοιμάζει τό ἔδαφος προωθώντας μέ ὅλα τά μέσα (Μ.Μ.Ε., Θεάματα, Φιλολογία, Διαφήμιση) καί τοὺς ἐκπροσώπους της, συνειδητοὺς ἢ ἀσυνειδητοὺς, δόγματα καί πρακτικές ἀντίθετα μέ τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, πού φαίνονται νά γίνονται, δυστυχῶς, δεκτά καί στή χώρα μας, λόγω τῆς ἀπομάκρυνσης κάποιων πιστῶν ἀπό τή Ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι εὐκόλα ἀποδέχονται, ἀκατήχητοι πιστοί, τό ψέμα ὅτι: «Ὑπάρχουν δύο μαγεῖες. Ἡ "λευκή" καί ἡ "μαύρη"». Εἰδικά μεγάλη προσπάθεια καταβάλλεται ἀπό τό χῶρο τῆς Νέας Ἐποχῆς στό νά καθιερωθεῖ αὐτό τό ψέμα -ὅτι δηλαδή ὑπάρχει καί «καλή μαγεία»- στή συνείδηση τῶν ἀνθρώπων. Κι αὐτό ἔχει λίγο ὡς πολύ ἐπιτευχθεῖ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τοὺς φαινομενικά, ἐκτός Ἐκκλησίας. Τό ἴδιο αὐτό ψέμα -ἡ ὑπαρξη δῆθεν λευκῆς μαγεῖας- ἐπιχειρεῖται νά ἐπιβληθεῖ σήμερα στό παιδιά μας! Διακριτικά στήν ἀρχή, μέ παιδικά βιβλία, κόμικς καί τηλεοπτικά θεάματα, τό ἔδαφος καλλιεργήθηκε γιά νά ὀλοκληρωθεῖ μέ τήν «χιονοστιβάδα» τῶν βιβλίων τῆς Τζόαν Ρόουλινγκ μέ ἥρωα τό Χάρι Πότερ. Ἐκεῖνο πού κρύβεται πίσω ἀπό τά βιβλία αὐτά καί τίς ταινίες, εἶναι μιά παγκόσμια προσπάθεια νά ἀντιστραφοῦν οἱ ἠθικές ἀξίες καί νά προβληθοῦν οἱ «ἀξίες» τῆς Νέας Ἐποχῆς -μέρος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Μαγεία καί ὁ Σατανισμός. «Ἀξίες» ὅπως ἡ ἐνεργοποίηση θετικῶν καί ἀρνητικῶν δῆθεν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνύψωση τοῦ ἀτόμου σέ θεό, μέ «ὑπερφυσικές» δυνάμεις, τό προσωπικό θέλημα ὡς μόνο κριτήριο τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ κ.ἄ. Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι ἡ διάδοση τοῦ σατανισμοῦ στίς μικρές ἡλικίες εἶναι μεγάλη, γιατί ὑπόσχεται: α) «Δύναμη» καί «Γνώση», β) Ἰδιαιτέρα «ταυτότητα», γ) Ἄρνηση τῆς αὐθεντίας: Σχολείου, γονέων, κοινωνίας καί Ἐκκλησίας, καί δ) Ἀντιστροφή τῆς ἠθικῆς μέ ἔμφαση στήν ἐκδίκηση. Ὅλα αὐτά ταιριάζουν ἀπόλυτα μέ τόν Χάρι Πότερ, δέν νομίζεις;

Οἱ ἀντιδράσεις τοῦ κοινοῦ μέχρι σήμερα, κάτω ἀπό τήν καταγιστική πλύση ἐγκεφάλου τῶν συστημάτων προώθησης τῶν πωλήσεων τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἦταν ἀπολύτως θετικές πρὸς τά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ καί τίς σχετικές ταινίες. Ὅλα τά σχόλια στόν τύπο καί στό Μ.Μ.Ε. ἐπίσης, ἦταν θετικά. «**Μαγευτική ἡ ταινία**» λένε. Κανείς ἀπό αὐτοὺς δέ λέει ὅτι ἡ **μαγεία** εἶναι **Τέχνη τοῦ Ἑωσφόρου**, τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ Θεοῦ καί ὅλης τῆς δημιουργίας. Κανείς δέ λέει ὅτι αὐτή ἡ ἴδια **μαγεία** εἶναι ἐκεῖνη πού ὀδήγησε πρὶν λίγα χρόνια τρεῖς νέους ἀνθρώπους σέ **φοβερά ἐγκλήματα**. Οἱ ἴδιοι γονεῖς, πού στέλνουν σήμερα τά ἀθῶα παιδιά τους νά δοῦν τίς ταινίες, εἶναι αὐτοὶ πού ἀποκαλοῦσαν ἐκείνους τοὺς δυστυχεῖς κατά τά ἄλλα νέους, «ἀνθρωπόμορφα τέρατα» καί κατηγοροῦσαν τοὺς γονεῖς τους, ὅτι δέν ἐπιτηροῦσαν καί δέν προστάτευαν σωστά τά παιδιά τους. Τά Μ.Μ.Ε. λοιπόν, πού ἐκεῖνα τά χρόνια ἔκαναν τό ἴδιο, τώρα προβάλλουν ὡς πρότυπο καί ἥρωα τῶν παιδιῶν, τόν Χάρι Πότερ, προετοιμάζοντας ἔτσι τήν ἐπόμενη γενιά σατανιστῶν.

Εἶναι πράγματι θλιβερό νά βλέπεις τοὺς γονεῖς νά πηγαίνουν τά παιδιά τους νά βλέπουν τίς ταινίες ἢ νά τοὺς ἀγοράζουν βιβλία «Χάρι Πότερ». Εἶναι σάν νά **στέλνουν τά παιδιά τους στόν διάβολο** γιά νά σπουδάσουν. Ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γονεῖς, ὅταν ἀντιμετωπίζουν προβλήματα, τά λύνουν λέγοντας ξόρκια, ἢ καλώντας τοὺς δαίμονες γιά νά τοὺς βοηθήσουν;

Γίνεται φανερό ὅτι ἡ Ρόουλινγκ ἔχει σκοπό νά ξεγελάσει τά παιδιά, ὥστε νά ἀγαπήσουν τόν **σατανά** καί τήν **τέχνη** του καί τίς εὐκόλες λύσεις, παρουσιάζοντάς τους τό Χάρι Πότερ, ὡς πρότυπο καί ἥρωα. Ἔτσι, τά βιβλία αὐτά καί οἱ ταινίες, ἄμεσο σκοπὸ δέν ἔχουν νά τρομάξουν, ἀπομακρύνοντας τά παιδιά, ἀφοῦ δείχνουν νά παντρεύουν τό παραμῦθι μέ τήν πραγματικότητα.

Τό πιό ἰσχυρὸ τέχνασμα τοῦ Διαδόλου, μᾶς λέει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι νά μᾶς πείσει ὅτι δέν ὑπάρχει. Κι αὐτό ἀκριβῶς ἐπιχειρεῖται σήμερα, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, ἀπὸ τό σύνολο σχεδόν τοῦ συστήματος. Καταβάλλεται προσπάθεια νά φανεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει θεός. Εἶναι γνωστὸ ὅμως ὅτι ὁ Ἕλληνας γονιὸς νοιάζεται τό παιδί του καί εἶναι ἔτοιμος νά κάνει ὅ,τι τό καλύτερο γι' αὐτό. Καί τό πρῶτο ἀπ' ὅλα εἶναι νά ἐνημερωθεῖ. Σωστά καί ὑπεύθυνα. Τό θέμα Χάρι Πότερ παραμένει -ἐδῶ καί χρόνια κι ἴσως γιά πολλά χρόνια ἀκόμη-, ὄχι ἀμελητέο, ἀλλά ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα, πού πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες γονεῖς ψύχραιμα καί ἀποφασιστικά. Θά πρέπει

πρώτα νά ενημερωθούμε για τίς διαπιστώσεις τῶν ειδικῶν ἐρευνητῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς παραθρησκείας καί μέ προσοχή νά μεθοδεύσουμε τή στάση μας, σάν εὐαίσθητοποιημένοι γονεῖς καί βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁ μικρός μάγος ἐρχεται σέ μία ἐποχή πού τά παιδιά μας ζητοῦν πρότυπα γιά νά πορευτοῦν μέσα στή ζωή μέ ἐφόδια χρήσιμα τόσο γιά τά ἴδια ὅσο καί γιά τήν κοινωνία μας. Ἐνα ζωντανό πρότυπο ἀπό τό ὅποιο ἔχει ἀνάγκη ἡ ἐποχή μας εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί Σωτήρας ὅλου τοῦ κόσμου, πού πρῶτος δίδαξε τήν ἀγάπη, τή συγγνώμη καί τήν ὑπομονή.

Κλείνοντας αὐτό τό γράμμα, τό ὅποιο θά συνιστούσαμε νά τό διαβάσουν καί οἱ γονεῖς σου, θά θέλαμε νά σέ εὐχαριστήσουμε γιά τήν ὑπομονή σου νά τό διαβάσεις.

Εἴμαστε στή διάθεσή σου καί στή διάθεση τῶν γονέων σου γιά ὅ,τι σχετικό μέ τό παραπάνω θέμα θά ἤθελες νά μάθεις. Σοῦ εὐχόμαστε καλή σταδιοδρομία στίς σπουδές σου καί στή ζωή σου καί σέ χαιρετοῦμε.

Μέ πολλή ἀγάπη

Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος
Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Ἀπαράδεκτη ἐνέργεια

Στίς 11 Ἰουνίου, οἱ Ἐκδόσεις **Ψυχογίος** ἔστειλαν πρὸς τά Μ.Μ.Ε. δελτίο τύπου, ἐξαγγέλοντας τό 5^ο διδύμο τῆς Τζόαν Ρούλιγκ «Ὁ Χάρι Πότερ καί τό τάγμα τοῦ Φοίνικα».

Τό γεγονός δέν θά μᾶς ἐξέπληττε -μεγάλο μέρος ἐξ ἄλλου, τῆς δημοτικότητας τοῦ Χάρι Πότερ στή χώρα μας ὀφείλεται στά πυκνά δελτία τύπου τῶν Ἐκδόσεων **Ψυχογίος** πρὸς τά Μ.Μ.Ε.- ἄν δέν ἀποστέλλονταν τά δελτία αὐτά καί πρὸς φορεῖς Ἐκκλησιαστικούς καί εἰδικά πρὸς τόν **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος**. Πῶς θά πρέπει, ἄραγε νά ἐρμηνεύσουμε μία τέτοια ἐνέργεια; Νά τῆς καταλογίσουμε ἀναίδεια ἢ θράσος; Ἡ νά θαυμάσουμε γιά τήν «ἀθωότητά» τῆς;

Κάτι ἀντίστοιχο δέν πραγματοποιοῦν συχνά καί οἱ **σέκτες**; Ὅταν ενημερώνουν Δικαστικούς, Διοικητές Σωμάτων Ἀσφαλείας καί Ἐκκλησιαστικές Ἀρχές γιά τίς δραστηριότητές τους; Ὅταν προσπαθοῦν νά δείξουν πρὸς τίς ἀρχές αὐτοῦ τοῦ τόπου ὅτι ὑπάρχουν, δῆθεν καθ' ὅλα νόμιμα, ὅτι δικαιοῦνται νά ὑπάρχουν καί νά πραγματοποιοῦν ὅ,τι πραγματοποιοῦν κι ὅτι, σέ τελευταία ἀνάλυση, «δέν τρέχει τίποτα»;

Πῆ νά ὑποθέσουμε, λοιπόν; Ὅτι οἱ ἀρμόδιοι τῆς ἐταιρίας **Ψυχογίος** δέν ἀντιλήφθηκαν τίποτε, ἔναν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο 5ος ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ!

Μετά από αναμονή 3 ετών, οι χαριποτεριστές θα έχουν τη χαρά να κρατήσουν στα χέρια τους το πέμπτο βιβλίο με τις περιπέτειες του πολυαγαπημένου τους ήρωα:

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ (ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 2003

Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει ταυτόχρονα στη Μεγάλη Βρετανία, στις ΗΠΑ, στον Καναδά και στην Αυστραλία. Η αγγλική έκδοση του βιβλίου θα διατίθεται και από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ την ημέρα αυτή. Η γνωστή ιστοσελίδα Amazon.com ανακοίνωσε πως οι προπαραγγελίες έχουν ξεπεράσει κιάλας το 1.000.000 αντίτυπα, επιτυγχάνοντας έτσι νέο ρεκόρ πωλήσεων που ξεπερνά οποιοδήποτε άλλο είδος στο Ίντερνετ. Αντίστοιχο ενθουσιασμό έχουν δείξει και οι Έλληνες αναγνώστες του Χάρι Πότερ, οι οποίοι επισκέπτονται καθημερινά την ειδική ιστοσελίδα του Χάρι στο site των Εκδόσεων ΨΥΧΟΓΙΟΣ. Το βιβλίο αποτελείται από 38 κεφάλαια και αριθμεί 896 σελίδες.

Η ελληνική μετάφραση θα ξεκινήσει το ίδιο Σάββατο 21 Ιουνίου, αφού για λόγους ασφαλείας δεν επιτράπη να δοθεί νωρίτερα το χειρόγραφο στους ανά τον κόσμο εκδότες του Χάρι Πότερ. Η ελληνική έκδοση προγραμματίζεται να κυκλοφορήσει το Νοέμβριο του 2003. Η ακριβής ημερομηνία κυκλοφορίας, οι σελίδες και η τιμή θα ανακοινωθούν στα μέσα Οκτωβρίου 2003.

* Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε με την κυρία Σωτηρίου στο τηλ. 2103302234 (εσ. 111) ή την κυρία Ζαχαριάδη στο τηλ. 2103302234 (εσ. 109) ή επισκεφθείτε την ειδική ιστοσελίδα του Χάρι Πότερ στη διεύθυνση www.psichogios.gr

ολόκληρο χρόνο, γιά τή θέση τῆς Ἐκκλησίας στό πρόβλημα Χάρι Πότερ;

Ἡ νά θεωρήσουμε ὅτι «δέν τοῦς νοιάζει», ἀρκεῖ νά πωλοῦν τά ὅποια προϊόντα τους;

Ναί ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ;

Ἐπειδή, ὅμως, οἱ **πωλητές** δέν φαίνεται νά ἀντιλαμβάνονται τό τί συμβαίνει, θά πρέπει ἐμεῖς, οἱ **ἀγοραστές** νά ἐντεινουμε κάποια μέτρα ἐνῶ θά πρέπει συγχρόνως νά ἀντιληφθοῦμε τό μέγεθος τοῦ προβλήματος, τό ὅποιο ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Χάρι Πότερ! Χάνονται ψυχές. Ψυχές παιδιῶν. Ψυχές πού δέν πρόλαβαν ἀκόμη νά διαμορφωθοῦν, νά παιδαγωγηθοῦν, νά ἰσχυροποιηθοῦν γιά νά ἀντιμετωπίσουν ὄρμα τῆ ζωῆ σάν ἐνήλικες. **Χιλιάδες** παιδικές ψυχές. Στή χώρα μας. Ἐκατομμύρια παιδικές ψυχές στόν κόσμο ὀλόκληρο. **Σήμερα!** Πόση εὐθύνη ἔχουμε ὅλοι γιά αὐτές τίς ἀθῶες, παιδικές ψυχές; Πόση προσωπική εὐθύνη ἔχουμε, σεβαστοί πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί, γιά ἔστω καί μία ἀθῶα, παιδική ψυχή;

Προβληματιζόμαστε ἀρκετά γιά τό τί πρέπει νά κάνουμε; Πρωτίστως θά πρέπει, ἄν δέν τό ἔχουμε ἤδη κάνει, νά ενημερωθούμε προσωπικά. Ἐπειτα, νά

ἐνημερώσουμε καί ἄλλους, ὅσους δέν φαίνεται νά ἔχουν κατανοήσει τό τεράστιο πρόβλημα πού λέγεται **Χάρι Πότερ**.

Καί μέσα στήν Ἐκκλησία!

Ξέρετε πόσοι γονεῖς, πού ἐκκλησιάζονται ἀνελλιπῶς, πού ἔχουν πνευματικό, πού συμμετέχουν στά μυστήρια, πού προσπαθοῦν νά ζοῦν «ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ», δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει τό τεράστιο πρόβλημα;

Γονεῖς, πού πιστεύουν πῶς ὁ Χάρι Πότερ εἶναι ἕνα φανταστικό παιδικό ἀνάγνωσμα, πού χρησιμοποιοῦν τό προφίλ τοῦ μάγου, ὅπως κάνουν καί τά γνωστά μας κλασικά, παιδικά παραμύθια;

Πού πιστεύουν ὅτι γίνεται «πολύς ντόρος γιά τό τίποτα»;

Πού, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἔχουν ἄλλες προτεραιότητες ἢ πού δέν θέλουν «νά ἐμπλακοῦν»;

Ἄς ξεκινήσουμε λοιπόν ἀπό αὐτούς. Τούς «ἐκκλησιαστικούς» ἀδελφούς μας. Ὅχι μέ λόγια, ἀλλά μέ ἔργα. Μέ ἕνα βιβλίο.

Ἕνα **Ἐγκόλπιο Ἀυτοπροστασίας**. Ἄς τό προσφέρουμε μέ διάκριση. Σεμνά. Ἄς ἐξηγήσουμε ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι βοηθηθήκαμε πολύ ὅταν τό μελετήσαμε.

Ἄς τό προσφέρουμε μέ **Ἀγάπη!** Τό βιβλίο **«Ναί ἢ ΟΧΙ στό Χάρι Πότερ»**, πού ἐκδώσαμε στήν **Π.Ε.Γ.**, ἔγινε γιά νά προσφέρεται σάν δῶρο στό γείτονα, τά παιδιά τοῦ ὁποίου ἔχουν ἐνθουσιαστεί μέ τόν **Χάρι Πότερ**.

Στοιχίζει μόνο **3 €**. Στοιχίζει ὅσο τρία φθηνά παγωτά.

Ἀξίζει ἄραγε μία ἀνθρώπινη ψυχή, μιά ἀθάνα, παιδική ψυχή, πού σύ ἀδελφέ, μπορεῖς σήμερα νά σώσεις, ὅσο τρία φθηνά παγωτά;

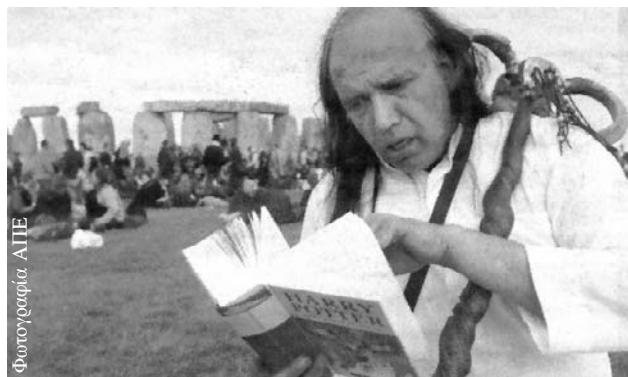
Ὁ Χάρι Πότερ καί τό τάγμα τοῦ Φοίνικα.

Γιά τήν ἐνημέρωσή σας σχετικά μέ τά «κατορθώματα» τοῦ Χάρι Πότερ σᾶς μεταφέρουμε σχεδόν αὐτούσια τήν εἶδηση ἀπό πρωινή ἐφημερίδα (City Press, 23/6/2003)...

«Τό νέο βιβλίο γιά τό μικρό μάγο καταρρίπτει ὅλα τά ρεκόρ πωλήσεων καί κάνει ζάπλουτη τή συγγραφέα του.

Μιά σειρά ἀπό ἐντυπωσιακά ρεκόρ πέτυχε τό βιβλίο μέ τίς νέες περιπέτειες τοῦ Χάρι Πότερ τό Σάββατο, πρώτη ἡμέρα τῆς κυκλοφορίας του. Τά τρία χρόνια ἀναμονῆς ἀπό τήν κυκλοφορία τοῦ προομένου βιβλίου φαίνεται πῶς ἦταν ἀρκετά γιά νά δημιουργήσουν μιά ἄνευ προηγούμενου προσμονή.

Τό **«Ὁ Χάρι Πότερ καί τό τάγμα τοῦ φοίνικα»** σημείωσε στή Μεγάλη Βρετανία πωλήσεις οἱ ὁποῖες

Ὁ δρῦδης Στίβ Οὐίλσον, ἕνας ἀπό τούς 30.000 πού συγκεντρώθηκαν τό Σάββατο (21/6/2003) στό μεγαλιθικό μνημεῖο τοῦ Στόουνχεντζ γιά νά γιορτάσουν τό θερινό ἡλιοστάσιο, διαβάζει τίς περιπέτειες τοῦ νεαροῦ συναδέλφου του...

ἔφθασαν τά ὀκτώ ἀντίτυπα ἀνά δευτερόλεπτο, ἐνῶ οἱ προπωλήσεις ἦταν δέκα φορές περισσότερες ἀπό τό προηγούμενο βιβλίο γιά τό μικρό μάγο. Ἀπό τήν ιστοσελίδα *amazon.com*, ἡ ὁποία εἶναι τό μεγαλύτερο βιβλιοπωλεῖο τοῦ Διαδικτύου, ἔχουν ἤδη πωληθεῖ σέ ὅλο τόν κόσμο 1.300.000 ἀντίτυπα. Ἡ συγγραφέας τοῦ βιβλίου **Τζ. Κ. Ρόουλινγκ**, ὅπως ὑπολογίζουν οἱ εἰδικοί, θά γίνει σύντομα πιά πλούσια καί ἀπό τή βασίλισσα **Ἐλισάβετ** καί φυσικά ἀδιαφορεῖ γιά τή γνώμη τῶν κριτικῶν, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους ἔχουν χαρακτηρίσει τό ἔργο της ὡς ἕνα "ἀριστούργημα κυνικοῦ μάγκερινγκ". Μέχρι στιγμῆς ἔχουν τυπωθεῖ σέ ὅλο τόν κόσμο 13 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου καί εἶναι βέβαιο πῶς θά ἀκολουθήσουν πολλές ἐπανεκδόσεις».

Χαρακτηριστική εἶναι καί ἡ φωτογραφία πού συνοδεύει τό κείμενο καί ἀπεικονίζει **παγανιστή ἀρχιερέα** νά «μελετᾷ» τό 5^ο βιβλίο τῆς **Τζ. Κ. Ρόουλινγκ**. Τό βιβλίο, ὡς γνωστόν, κυκλοφόρησε πανηγυρικά στίς 21 Ἰουνίου, ἡμέρα τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου καί μία ἀπό τίς ὀκτώ μεγάλες ἐορτές τῶν Wiccan.

Ἔμαρτυρες τοῦ Ἰεχωβά

Οἱ ἔμαρτυρες τοῦ Ἰεχωβά Γαλλίας προσέφυγαν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ.) κατά τῆς Γαλλίας διότι, ὅπως ὑπεστήριξαν, οἱ Γαλλικές Ὑπηρεσίες γιά 30 διαφορετικούς λόγους παρεβίασαν τό ἀτομικό δικαίωμά τους τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Τό Ε.Δ.Α.Δ., μέ τήν ἀπό 6.11.2001 ἀπόφασή του ἀπέρριψε τήν προσφυγή τους αὐτή, δικαιώνοντας ἔτσι τίς Γαλλικές Ὑπηρεσίες.

Εἶναι ιδιαίτερα ἐντυπωσιακό τό γεγονός ὅτι, τήν στιγμή πού στήν Γαλλία ἀλλά καί σέ ἄλλες Εὐρωπαϊκές χώρες ἡ ἐταιρία τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά" δέν ἔχει ἐπιτύχει τήν ἀναγνώρισή της ὡς θρησκευ-

τικῆς ομάδος, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἐντάσσεται ἀνάμεσα στίς ἐπικίνδυνες σέκτες καί τίθεται κάτω ἀπό πολλούς περιορισμούς καί ἀπαγορεύσεις, στήν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον ἀναγνωρίζεται ὡς "γνωστή θρησκεία" καί ἔχει μεταχείριση φιλικῆς ἀμερικανικῆς ἐταιρείας, ἀλλὰ ἀσκεῖ καί ἀθέμιτο προσηλυτισμό κάτω ἀπό τόν παραπλανητικό τίτλο "Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά".

"Νεοπαγανισμός"

Στό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ἡ "Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν" διοργάνωσε συνέδριο, ἀπό 25 ἕως 27 Μαΐου 2003, μέ θέμα: «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας, Δωδεκαθεϊσμός, Ὑποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης, Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες".

Τό αὐτοαποκαλούμενο "Ὑπατο Συμβούλιο τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν", τό ὁποῖο συντονίζει τήν δραστηριότητα πολλῶν ἑλληνικῶν νεοπαγανιστικῶν κινήματων, μέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Πρύτανη τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξήτησε τήν ματαίωση τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ. Στήν ἐπιστολή αὐτή χρησιμοποιοῦνται, ἐκτός ἀπό τούς συνήθεις ἀνιστόριτους ἰσχυρισμούς τῶν νεοπαγανιστῶν περὶ τοῦ Βυζαντίου, καί ἰδιαίτερα ὑβριστικές λέξεις καί ἀνοίκειες ἐκφράσεις, ὄχι μόνον γιά τούς διοργανωτές ἀλλά καί γιά τόν Κληρο γενικώτερα.

Κατά τήν πορεία τῶν ἐργασιῶν ἐκπρόσωποι τῶν ὁμάδων αὐτῶν ἐπεχείρησαν νά παρακωλήσουν τίς ἐργασίες τοῦ συνεδρίου καί νά τό ματαιώσουν μέ βίαιο τρόπο. Ξέχασαν φαίνεται ὅτι τό 1997 οἱ ἴδιοι εἶχαν χρησιμοποιήσει τό ἀμφιθέατρο τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν γιά δικό τους συνέδριο. Ἔτσι ἀποδεικνύεται γιά ἄλλη μιά φορά ὁ ὀλοκληρωτικός χαρακτήρας τῶν ποικιλόμορφων ὁμάδων τῆς "Νέας Ἐποχῆς" καί ὅτι, ὅταν μιλοῦν γιά ἐλευθερία τοῦ λόγου καί γιά ἀτομικά δικαιώματα τά ἐννοοῦν ὡς ἀποκλειστικό τους προνόμιο, μὴ διστάζοντας νά τά στερήσουν ἀπό τήν συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πού θέλει νά πιστεῦει καί νά ζεῖ Ὁρθόδοξα.

Ἀθῆναι 28.5.2003

Οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά" δέν μποροῦν νά αὐτοπροσδιορίζονται ὡς Χριστιανοί

Ἡ Ἰ. Μητρόπολις Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου, διά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Ζιχνῶν κ. Σπυριδωνος, εἶχε καταθέσει αἴτηση στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, μέ τήν ὁποία ζητοῦσε ἀκύρωση τῆς ὑπ' ἀριθμ. Α3/63/22.6.2001 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, μέ τήν ὁποία δίδεται ἄδεια λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου στούς αὐτο-

αποκαλούμενους "Χριστιανούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά".

Τό Σ.τ.Ε. μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 1411/2003 ἀπόφασή του (Τμήμα Δ') θεωρεῖ ὅτι "ὁ νεοφανῆς αὐτός προσδιορισμός, ἀδήλου θρησκευτολογικοῦ περιεχομένου, ἐνέχει κίνδυνο παραπλανήσεως τοῦ κοινοῦ".

Τέλος, τό Σ.τ.Ε. παρέπεμψε τήν ἐν λόγω ὑπόθεση στήν ἐπταμελῆ σύνθεση τοῦ Τμήματος γιά τίς 9.12.2003.

"Ὅχι σωματεῖο ἢ ὀργάνωση τοῦ Σατυανάντα

Τό Μονομελές Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν (Τμήμα ἐκούσιας δικαιοδοσίας) μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 1228/2003 ἀπόφασή του ἀπέρριψε αἴτηση τῆς "Α. Σ. Γιόγκα" γιά τήν ἀναγνώρισή της ὡς μὴ κερδοσκοπικοῦ σωματείου. Ἡ ὀργάνωση αὐτή ἐδήλωσε ὡς ἕναν ἀπό τούς σκοπούς της: "α) τή διάδοση καί συστηματική ἀνάπτυξη τῆς διδασκαλίας τῆς Γιόγκα καί τῶν ἀρετῶν αὐτῆς, ὅπως διδάχθηκαν ἀπό τόν Παραμαχάμσα Σατυανάντα Σαρασουάτι, τόν Σουάμι Νιραντζανανάντα Σαρασουάτι καί τόν Bihar Yoga Bharati".

Τό Πρωτοδικεῖο ἐθεώρησε ὅτι ἡ ἐν λόγω παραθρησκευτική ὀργάνωση τοῦ Σατυανάντα "Ἀναπτύσσει ἐπιχειρηματική δραστηριότητα ὅπως συνάγεται ἀπό τήν προβολή στό διαδίκτυο τῶν ὑπηρεσιῶν καί ἀγαθῶν πού παρέχει ἔναντι ἀνταλλάγματος στό κοινό καί στά μέλη του, ἀπό τήν ἀπασχόληση προσωπικοῦ μέ τήν ἄσκηση διευθυντικοῦ δικαιώματος, ἀπό τήν οἰκονομική καί λογιστική ὀργάνωσή του, ἀπό τήν ἀποταμίευση κερδῶν, ἀπό τήν παροχή, ἄνω τοῦ κόστους, τῶν προαναφερόμενων ὑπηρεσιῶν καί ἀγαθῶν".

Πολλές παραθρησκευτικές ὀργανώσεις δραστηριοποιοῦνται στήν Ἑλλάδα, κάτω ἀπό προσωπεία σωματείων μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρα, μέ σκοπούς δῆθεν φιλοσοφικούς, φιλανθρωπικούς, πολιτιστικούς κ.ἄ. Ὅμως, στήν πραγματικότητα λειτουργοῦν ὡς ἐμπορικές ἐπιχειρήσεις καί διακινοῦν τεράστια χρηματικά ποσά μέ πολλά κέρδη, χωρίς κανένα ἔλεγχο ἀπό τίς ἀρμόδιες οἰκονομικές Ὑπηρεσίες. Ἄλλωστε, αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι, ἐάν τά κέρδη τους δέν φυγαδεύονται στό ἐξωτερικό, στίς μητρικές ὀργανώσεις, τότε μέσα σέ ἐλάχιστο χρόνο οἰκοδομοῦνται τεράστια οἰκοδομικά συγκροτήματα.

Ποῖός τά ἐλέγχει αὐτά; Μόνο ἡ Ἐκκλησία θά ἐμποδίζεται ἀπό τό νόμιμο δικαίωμά της νά οἰκοδομεῖ τίς δικές της ἐγκαταστάσεις;

Πότε ἄραγε θά ἀποφασίσουμε νά ἀκολουθήσουμε τίς ἄλλες Εὐρωπαϊκές χώρες στήν ἐφαρμογή τῶν ψηφισμάτων τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου (29.2.1996) γιά τίς σέκτες πού "καλεῖ τίς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

**‘Από τό περιοδικό “Νεανικά ἀγκυροβολήματα”
τῆς Ἰ. Μητρ. Ἱεραπύτνης & Σητείας**

ἀπάντησι στό ἄρθρο τοῦ κ. Ἰ. Μηλιώνη

‘Αγαπητοί φίλοι τοῦ “Διαλόγου”

Σᾶς γράφω, ὄχι γιατί θέλω νά ἀπολογηθῶ, μά γιατί πρέπει νά δώσω ἀπάντησι, ὡς ὑπεύθυνος τοῦ περιοδικοῦ, σέ συνειδήσεις πού σκανδαλίστηκαν.

Πολύ μέ ἔθλιψε τό γεγονός ὅτι στό 31^ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ κ. Ἰ. Μηλιώνη μέ τό ὅποιο σχολιάσθηκε ἕνα κείμενο τοῦ 8^{ου} τεύχους τοῦ δικοῦ μας περιοδικοῦ μέ θέμα τό Χάρι Πότερ.

Τό κείμενο αὐτό πού γράφτηκε ἀπό τό Μανώλη καί τήν Οὐρανία, παιδιά τά ὅποια συμμετεῖχαν σέ

κατηχητική σύναξι, ἀλλά, παρ’ ὅλα αὐτά θέλησαν μέσα σέ πνεῦμα ἐλευθερίας νά καταθέσουν τήν ἀποψή τους, τό δεχτήκαμε μέ χαρά γιατί αὐτό ἀκριβῶς εἴχαμε ἐξ ἀρχῆς ζητήσει ἀπό τούς νέους μας νά διαλεχθοῦν ἐλεύθερα μαζί μας.

Παράλληλα ὅμως, ἐμεῖς, ὡς ὑπεύθυνοι γιά τό λόγο πού ἀρθρώνει ἕνα ἐκκλησιαστικό περιοδικό, ἀπό πρῖν, στό 7^ο τεῦχος, ἀλλά καί στό 8^ο, τό 9^ο καί εἰδικότερα στό 10^ο, καταθέσαμε στό μέτρο τῶν δυνάμεών μας τό δικό μας λόγο γιά τό θέμα τοῦ Χάρι Πότερ, διευρύνοντάς το ταυτόχρονα καί συνδέοντάς το μέ ἄλλες παρεμφερεῖς δραστηριότητες τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ἡ ἀποσπασματική, λοιπόν, ἀντιμετώπιση τοῦ ἔργου μας, μέ τά ὅποια συμπεράσματα, πίκρανε πολύ ἐμένα καί τούς συνεργάτες μου, ιδιαίτερα ἐπειδή

νά μή καταστήσουν τή χορήγησι τοῦ θρησκευτικοῦ καθεστώτος αὐτόματη... πού τούς παρέχει (στῆς σέκτες) φορολογικά πλεονεκτήματα καί κάποιας μορφῆς νομική προστασία”;

Ποιός ἐπιτέλους θά ἐφαρμόσει αὐτές τίς ἀποφάσεις;

Ἀθήναι 23.6.2003

Ἡ Σαηεντολογία ἐπιμένει.....

Ὁ Ὑπουργός Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, στηριζόμενος στῆς ἀποφάσεις τῶν Ἑλληνικῶν ἀλλά καί ξένων δικαστηρίων, ἀπέρριψε, μέ τήν ὑπ’ ἀριθμ. πρωτ. Α3-88/17.10.2000 ἀπόφασή του, τήν αἴτησι τῆς “Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαηεντολογίας” γιά χορήγησι ἀδείας λειτουργίας “εὐκτηρίου οἴκου” στήν Ἀθήνα. Ἡ Σαηεντολογία προσέφυγε στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας γιά τήν ἀκύρωσι τῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Ἐπὲρ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ παρενέβη στό Σ.τ.Ε. ἡ Ἰ. Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν διά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδοπούλου.

Καί ἐνῶ ἡ ὑπόθεσι ἐπρόκειτο νά ἐκδικασθεῖ τήν 6^η Δεκεμβρίου 2002 ἡ Σαηεντολογία ἀπέσυρε τήν προσφυγή τῆς αὐτῆ ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. Τοῦτο βεβαίως ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά ἰσχύει ἀμετάκλητα ἡ ἀπόφασι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καί ἄρα ἡ παραθρησκευτική

αὐτή ὀργάνωσι νά μή θεωρεῖται στήν Ἑλλάδα ὡς “γνωστή θρησκεία” ὥστε νά ἔχει τό δικαίωμα λειτουργίας “εὐκτηρίου οἴκου”.

Παρ’ ὅλα ταῦτα ἡ Σαηεντολογία προκάλεσε γνωμοδότησι τριῶν καθηγητῶν τῆς Νομικῆς μέ στόχο νά μπορεῖ νά ἀσκεῖ τήν προσηλυτιστική τῆς δραστηριότητα στήν Ἑλλάδα ἀκόλυτα δι’ ἄλλης ὁδοῦ. Εἶναι ὅμως γνωστό ὅτι πάνω ἀπό τίς γνωμοδοτήσεις ἰδιωτῶν νομικῶν, οἱ ὁποῖες ἄλλωστε γίνονται κατόπιν ἐντολῆς τῶν ἐνδιαφερομένων, ἰσχύουν οἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων καί κυρίως ἡ τελική ἐκδασι τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε.

ἸΕ’ Πανορθόδοξι Συνδιάσκεψι

Μέ ἀπόφασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ **ἸΕ’ Πανορθόδοξι Συνδιάσκεψι Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἵρέσεων καί παραθρησκείας** θά πραγματοποιηθεῖ, ἀπό 21 ἕως 23 Ὀκτωβρίου 2003, στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, στήν Ἀλίαρτο, μέ θέμα: **“Ἐν τούτῳ γνώσσονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστέ” (Ἰω. ιγ’ 35).**

Στόχος τῆς Συνδιασκέψεως εἶναι ἡ ἀναζήτησι τῶν λόγων πού ὀδηγοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί ιδιαίτερος τόν νέο, νά στρέφεται πρὸς τήν αἵρεσι καί τήν παραθρησκεία καθῶς καί τῶν τρόπων μέ τούς ὁποῖους καλεῖται ἡ ἐνορία νά ἀνταποκριθεῖ ἐπ’ αὐτῶν.

αυτό έγινε από περιοδικό μέ τό κύρος καί τήν εμπειρία πού διαθέτει τό δικό σας. Ἡ ἀντιμετώπιση καί ἀνάδειξη τοῦ μέρους ὡς ὀλότητας εἶναι λάθος τό ὁποῖο πολλά στοίχισε καί στοιχίζει στήν ἀλήθεια καί τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά νά μή χαθεῖ ὅμως ἡ ἐνότητα καί γιά τήν ἀγάπη, σᾶς στέλνω τά τεύχη 7 ἕως 10 τοῦ περιοδικοῦ μας γιά πληρέστερη ἐνημέρωση.

Ἐκ μέρους τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς
παπα-Νικόλαος Ἀλεξιάκης

Ἡ Ἀπάντηση τῆς Π.Ε.Γ.

Παραλάβαμε καί ἐντυφήσαμε στό πράγματι ἀξιόλογο ὑλικό τῶν τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ «Νεανικά Ἀγκυροβολήματα» (τεύχη 7°, 8°, 9°, καί 10°), τά ὁποῖα ὁ π. Νικόλαος Ἀλεξιάκης εἶχε τήν καλοσύνη νά μᾶς προμηθεύσει, μετά τή δημοσίευση τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Ἰ. Μηλιώνη: «Ἡ ἀποψή τους γιά τόν Χάρι Πότερ», στό 31° τεύχος τοῦ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

Ἦταν πράγματι μία σειρά ἀπό ἀξιόλογα ἄρθρα, πού παρουσίαζαν τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας σέ σχέση μέ τήν παραθηρησκία καί μέ τό σύνδρομο τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου (New Age). Τά ἄρθρα αὐτά ἔχουν δημοσιευθεῖ, ἀνά δύο, σέ μία περίοδο ἀπό Μάρτιο ἕως καί Ὀκτώβριο 2002. Ἄρθρο, μάλιστα, τοῦ π. Νικολάου δημοσιεύεται σέ τρεῖς διαδοχικές συνέχειες.

Μεταξύ τῶν ποιμαντικῶν αὐτῶν ἄρθρων δημοσιεύεται καί τό ἐπίμαχο ἄρθρο: «Ἡ ἀποψή μας γιά τόν Χάρι Πότερ», δύο παιδιῶν, πού συμμετεῖχαν σέ Κατηχητική Σύναξη, ἀναφερόμενο ἐγκωμιαστικά στόν μάγο Χάρι Πότερ, τό ὁποῖο καί σχολιάσαμε στό 31° τεύχος τοῦ ΔΙΑΛΟΓΟΥ. Τό ἄρθρο αὐτό, τῶν δύο παιδιῶν, μᾶς ἀπεστάλη μεμονωμένο, σέ φωτοαντίγραφο, τόν Χειμῶνα τοῦ 2002, ἀπό συνεργάτη τῆς Π.Ε.Γ.

Ἀμέσως μετά τήν παραλαβή τοῦ φωτοαντιγράφου, ὁ κ. Ἰ. Μηλιώνης ἀπέστειλε, στίς 12 Νοεμβρίου 2002, fax πρὸς τό περιοδικό «Νεανικά Ἀγκυροβολήματα», τό ὁποῖο κοινοποίησε καί πρὸς τήν Ἱ. Μητρόπολη Ἱεραλύτνης & Σητείας, τό Ἐκκλησιαστικό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητρ. καί τούς συγγραφεῖς τοῦ ἐπίμαχου ἄρθρου, χωρίς ὅμως νά λάβει ἀπάντηση.

Οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Πανελληνίας Ἑνώσεως Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς Οἰκογένειας καί τοῦ Ἀτόμου, λυποῦνται πραγματικά γιά τήν πικρία πού προξένησαν ἄθελά τους στόν π. Νικόλαο καί στούς συνεργάτες του.

Βέβαια, ὁ ὅρος «ἀποσπασματικά», ἀναφέρεται συνήθως στήν ἐπιλογή συγκεκριμένης φράσης ἐνός κειμένου, ἡ ὁποία ἀπομονώνεται ἀπό τό ὑπόλοιπο

καί παρουσιάζεται ἀποδίδοντας διαφορετικό νόημα ἀπό αὐτό πού ὁ ἀναγνώστης μποροῦσε νά ἐξάγει, ἄν εἶχε πρόσβαση σ' ὁλόκληρο τό κείμενο.

Στήν δική μας περίπτωση, τό ἐπίμαχο ἄρθρο τῶν δύο παιδιῶν, παρουσιάστηκε ὁλόκληρο καί σχολιάστηκε φράση πρὸς φράση.

Γιά τό ἀξιόλογο συλλογικό ἀντιαιρετικό ἔργο, ὅπως αὐτό ἐκτίθεται στά 4 τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Νεανικά Ἀγκυροβολήματα», δέν εἶχαμε καμία ἐνημέρωση, παρά μόνον ὅταν ὁ π. Νικόλαος μᾶς ἀπέστειλε τό σχετικό ὑλικό, δυστυχῶς μετά τήν δημοσίευση τοῦ σχολιασμοῦ τοῦ ἐπίμαχου ἄρθρου, στό 31° τ. τοῦ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

Πιστεύουμε ὅτι στήν περίπτωσή μας δέν μποροῦμε νά ὀμιλοῦμε γιά ἀποσπασματική παράθεση, ἐπειδή πρόκειται γιά ὁλοκληρωμένα αὐτούσια ἄρθρα, 2 ἀπό τά ὁποῖα δημοσιεύθηκαν στό ἴδιο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ («Νεανικά Ἀγκυροβολήματα» τ. 8, Μάιος-Ἰούνιος 2002), τά δέ ἄλλα ἄρθρα στά τεύχη 7°, 9°, καί 10°.

Τέλος, αὐτό πού συνέδη σ' ἐμᾶς, νά ἐνημερωθοῦμε, δηλαδή, γιά τό ἐπίμαχο ἄρθρο μεμονωμένα, πιστεύουμε ὅτι εἶναι μέγας κίνδυνος νά συμβεῖ στόν καθένα. Ἡ δημοσίευση ἐνός ἀνατρεπτικοῦ κειμένου, χρήζει ἄμεσης ἀναίρεσης, φράση πρὸς φράση. Ἡ ὁλοκληρωμένη προβολή ἐνός ἀνατρεπτικοῦ κειμένου, μέ μόνο ἀντίλογο ἕνα ἀναιρετικό δεύτερο ἄρθρο στό ἴδιο τεύχος ἐνός ἐντύπου δέν ἀναιρεῖ, πιστεύουμε, κατ' ἀνάγκη τήν κακοδοξία, καθὼς δέν ὑποχρεοῦται ὁ κάθε ἀναγνώστης νά μελετήσῃ ὅλο τό περιεχόμενο ἐνός ἐντύπου. Μπορεῖ συχνά νά παρανοηθεῖ ἡ πρόθεση τοῦ ἐκδότου ἢ, στήν καλύτερη περίπτωση, νά ἀποκτήσουν τά 2 ἄρθρα ἴση βαρύτητα στήν συνείδηση τοῦ ἀναγνώστη. Στήν περίπτωσή μας, μπορεῖ ὁλόκληρο τό ποιμαντικό ἔργο, τῶν 4^{ων} τευχῶν -τῶν 8 μηνῶν- νά πέσει στό κενό, καθὼς εἶναι μάλλον ἀπίθανο ὁ κάθε ἀναγνώστης τοῦ ἐπίμαχου ἄρθρου νά διαβάσει καί νά οἰκοδομηθεῖ ἀπό τά 7 ὑπόλοιπα ἀναιρετικά ἄρθρα, κάτι πού συνέδη καί σέ μᾶς.

Γιά ὅλους τούς ἀνωτέρω λόγους, πιστεύουμε ὅτι κείμενα «προβληματισμοῦ», πού δημοσιεύονται, πιθανῶς νά ἀπο-προσανατολίσουν κάποιους εὐρισκομένους μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας. Καί βεβαίως συμφωνοῦμε, ὅτι οἱ νέοι μας θά πρέπει νά μποροῦν νά ἐκφράζουν ἐλεύθερα τίς ἀπόψεις τους γιά τόν ὅποιο προβληματισμό τους στά πλαίσια τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων ἢ ὅπου ἄλλοῦ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα ἄμεσης ἐνημέρωσης ὅλων τῶν παρευρισκομένων, γιά τίς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποφυγὴν λανθασμένων συμπερασμάτων καί μηνυμάτων.

25^η Ιουνίου 2003

Πρός τόν Πρόεδρο & τό Δ.Σ.
 τῆς Gener S. A.
 Fax: 210-7243477

Ἀξιότιμοι κύριοι,

Ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς ἐνημερώσουμε σχετικά μέ τόν ὄρο «Νέα Ἐποχή» (New Age), τόν ὁποῖο συνεργάτες τοῦ Κ.Ε.Π.Α.Δ. (Κέντρο Ἑρευνας Παραθηρησκευτικῶν & Ἀποκρυφιστικῶν Δραστηριοτήτων) ἐντόπισαν σέ κείμενό σας (διαφημιστικά πανό στους σταθμούς τοῦ Ἀττικό Μετρό κ.ἄ.).

Ὁ ὄρος διατυπώθηκε ἀρχικά στό χῶρο τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρίας (διεθνῶς ἀποκρυφιστικῆς ὀργάνωσης μέ ἰνδουϊστικό περιβάλλυμα), μέ στόχο τήν ἐξαγγελία τῆς ἔλευσης τοῦ Μεϊτρέγια («Μεσσία» καί «παγκόσμιου ἀναμορφωτῆ») στά πλαίσια τοῦ ἀποκρυφισμοῦ) σέ συνδυασμό μέ τήν δῆθεν ἔναρξη μιᾶς νέας περιόδου «πνευματικότητας» στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας καί μιᾶς νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων.

Τόν ὄρο «Νέα Ἐποχή» φρόντισε, ἀπό τίς ἀρχές ἤδη τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα, νά προωθήσει ἡ θεοσοφίστρια Alice Baily, στίς ὁδηγίες πρὸς τοὺς ὀπαδούς της, ἐνῶ στή συνέχεια τήν προσπάθεια ἐνίσχυσαν μέ κάθε τρόπο οἱ θεοσοφικές κι ἀποκρυφιστικές σέκτες μέσα καί ἀπό διεθνεῖς, μή κυβερνητικές ὀργανώσεις, παγκόσμια, ἀλλά καί στή χώρα μας.

Στόχος αὐτῆς τῆς συντονισμένης προσπάθειας, πού ἐντάθηκε ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἦταν νά ἐξοικειώσει καί τόν τελευταῖο πολίτη τοῦ πλανήτη, εἰ δυνατόν, μέ τήν αἴσθησι τῆς «ἀνατολῆς μιᾶς Νέας Ἐποχῆς» ἀποκρυφιστικῶν ἐξαγγελιῶν καί μέ ὅ,τι αὐτή συνεπάγεται. Τήν αἴσθησι τῆς πανταχοῦ παρουσίας τοῦ ὄρου Νέα Ἐποχή -κάποιοι πιθανῶς νά θεωρήσουν τυχαία ἢ συμπτωματική τή χρῆσι τοῦ ὄρου, χωρίς ὅμως νά μποροῦν νά ἐξηγήσουν τή συνεχῆ καί σέ τεράστια ἔκτασι παρουσία του- οἱ ὀπαδοί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ φρόντισαν νά τήν ἐπιβάλλουν, ἐνῶ στή συνέχεια λειτούργησε ὁ μιμητισμός, χωρίς τήν κατ' ἀνάγκην γνώσι τῆς ἐσκεμμένης προβολῆς τοῦ ὄρου καί τῶν ἀντίστοιχων σκοπιμοτήτων. Ἐλπίζουμε, ὅτι μετά τήν ἐνημέρωσή μας, δέν θά θελήσετε νά χρησιμοποιήσετε στό μέλλον τόν τόσο φορτισμένο αὐτόν ὄρο, πού μόνο στόχο ἔχει τήν ἐνταξη ἀνθρώπων ἀστήριχτων, ἔτοιμων νά πιστέψουν ὅτι θά βροῦν ἀπαντήσεις στά ὑπαρξιακά τους προβλήματα μέσα στόν ἀποκρυφισμό καί στή «Νέα Ἐποχή» τοῦ Ὑδροχόου.

Τέλος, σᾶς ἐνημερώνουμε ὅτι, ἡ ιδιότητα, πού ὁ ὄρος προσδιορίζει εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική πίστι καί ὁ συνειδητά ἀποδεχόμενος αὐτήν τοποθετεῖ τόν ἑαυτό του ἐκτός Ἐκκλησίας.

Φιλικά

Γεράσιμος Βλάχος
 Κοινωνικός Λειτουργός

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, ὀρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγκληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.
20. Προβληματική καί στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καί Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικές πνευματικές ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, Ἀλῆαρτος 20-26.9.1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάσμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως, Ἀθήνα 2002, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα 2003, ἔκδ. ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 03710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάνκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998.
3. Α' Εὐρωπαϊκή συνδιάσκεψη - Καταστροφικές λατρεῖες καί ψυχο-ομάδες, Λεμεσός 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).

Τά παραπάνω βιβλία διατίθενται στά βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δέν βρῆσθε τά βιβλία 1-31, μπορεῖτε νά ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπί ἀντικαταβολῆ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ να μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

.....

.....

.....

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:

Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλων

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί και αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΙΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-60.82.271, 210-63.96.665

Παρακαλώ, με ενδιαφέρει να μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:

Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:

Πόλη: Τηλ.:

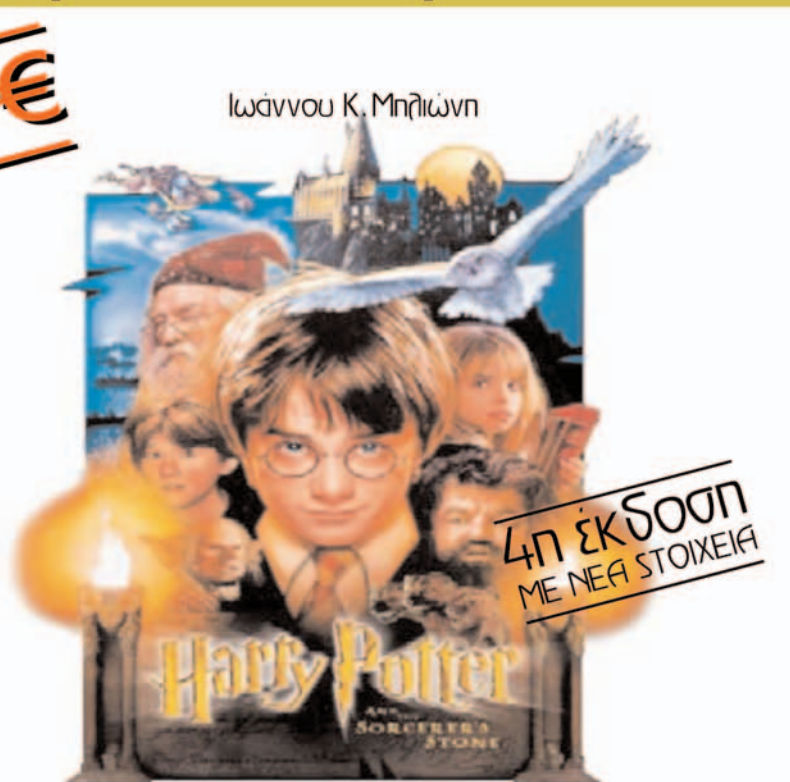
* Συμπληρώνεται σε περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή έγγραφης νέου παραλήπτου.

Χαρίστε το σε φίλους που έχουν παιδιά...

Γιατί το παιδί είναι ό,τι πιοτιμότερο
έχουμε στον κόσμο!

μόνο με 3 €

Κυκλοφορήστε
το βιβλίο
σε δασκάλους,
δημοτικού
και καθηγητές
Γυμνασίου
& Γυμνασίου,
γιατί οι
ενδιαφερόμενοι
κατόρθωσαν
να προωθήσουν
τα βιβλία
Χάρι Πότερ
στις σχολικές
βιβλιοθήκες
και να πείσουν
για την ομαδική
χρήση τους
από τους μαθητές!

**4η έκδοση
με νέα στοιχεία**

Εγκόλημο Αυτοπροστασίας

**ΝΑΙ Η
ΟΧΙ**
ΣΤΟ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ;

Πανελλήνια Ένωση Γονέων
για την Προστασία του Ελληνορθόδοξου Πολιτισμού, της Οικογένειας και του Ατόμου.

ΑΘΗΝΑ 2003

Προμηθευθείτε το βιβλίο: "Ναι ή ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;"
από τα βιβλιοπωλεία ή από την Π.Ε.Γ

στα τηλ. 210-60.82.271, 210-63.96.665, 210-60.09.439 & 210-60.12.745